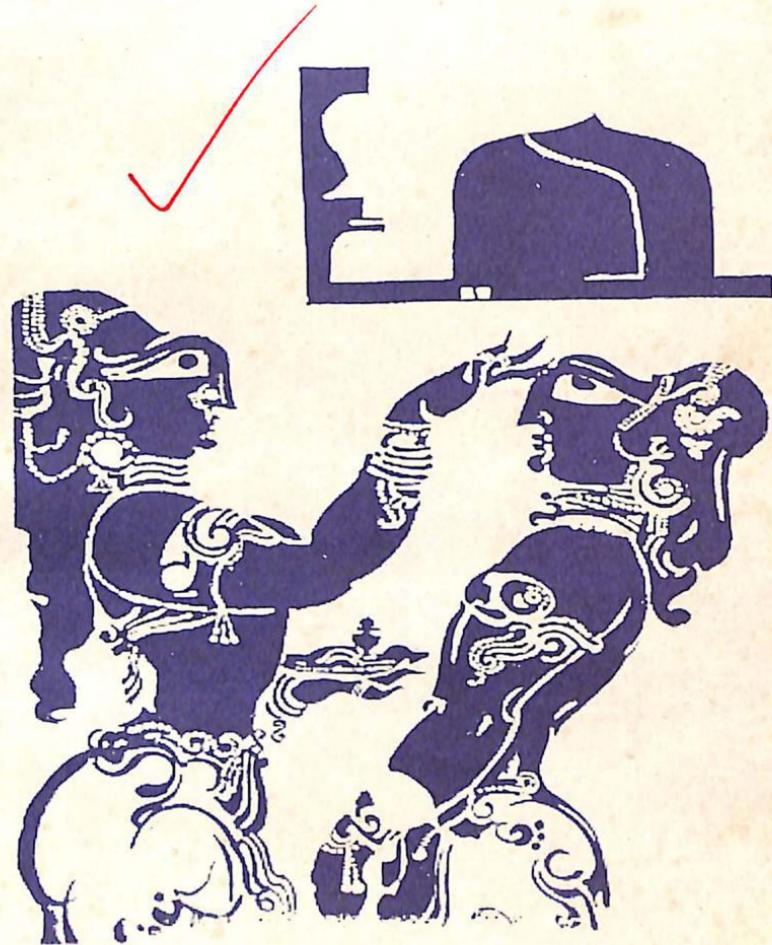

കവന കാളമുട്ടി

26

2004 നവംബർ - 2005 ജനുവരി

കൊച്ചി കൗൺസിൽ

(എൻ.വി.കൃഷ്ണവാരിയർ സ്ഥാരക ട്രസ്റ്റിന്റെ മുഖ്യപത്രം)

പുസ്തകം 7

ലക്കം 2

വില 15 രൂപ

ചീഫ് ഏഡിറ്റർ
ഡോ.എം.ആർ. രാജുവാരിയർ

മാനേജിംഗ് ഏഡിറ്റർ
പ്രോഫ. കെ. ഗോപാലകൃഷ്ണൻ

എക്സാക്യൂട്ടീവ് ഏഡിറ്റർ (ഓൺറൈ) എം.എം.സചീനൻ

എഡിറ്റേഴ്സ്
കെ.വി.രാമകൃഷ്ണൻ
കെ.പി.ശങ്കരൻ
കെ.പി.മോഹനൻ

ബൈപ്പ് സെറ്റിംഗ് & ലേഖകൾ - ലാലി പ്രമാണ്ഡിസ്
കവർ : പ്രസാദ്

എൻ.വി.കൃഷ്ണവാരിയർ സ്ഥാരക ട്രസ്റ്റ്
(രജി.440/92)

കോട്ടയ്ക്കൽ - 676 503

കൊച്ചി കാർബൺ

സ്വീകാരിക

മരിച്ചും മരിക്കാതെയും, പ്രകൃതിയുടെ താണ്യവത്തിൽ
ഒന്നുണ്ടിപ്പോയ ലക്ഷക്കണക്കിന് ജീവിതങ്ങളുടെ
ദുരന്തസ്ഥരണകൾക്കു മുമ്പിൽ ആദരാശ്വജലികളോടെ
കവനക്കുമുണ്ടി

ഒറ്റപ്പതി - 15.00

വാർഷിക വർഷംവ്യ - 60.00

(വിവേശത്ത് - 15 ഡോളർ)

എൻ.വി.കൃഷ്ണവാരിയൻ സ്മാരക ട്രസ്റ്റ്
(രജി.440/92)

കോട്ടയ്ക്കൽ - 676 503

ഉള്ളടക്കം

കത്തുകൾ, കൈപ്പറ്റി 4
മുൻകുറി 5-6, 69

(ലേവനം)

സാധാരണ മനുഷ്യരുടെ

സാന്നിദ്ധ്യം	13	കെ.പി.ശക്രൻ
മലയുള്ളകവിതയിലെ ധർമ്മവ്യാഖ്യാൻ	35	കെ.വി. രാജകൃഷ്ണൻ
എങ്ങനെ നല്ല ക്രിമിനലാകാം	53	എം. എം. സചീദനൻ
സഹിതത്വവും സംപ്രകാരത്തയും	60	ഡോ.എം.പി.ബാലകൃഷ്ണൻ
പുല്ലുവില	65	ചുകുന്നൻ ചാങ്ങാട്ടൻ

(കവിത)

ശ്രീബൗദ്ധരീശ സുപ്രഭാതം	7	വിശ്വനാഥരായണൻ നമ്പുതിരി
സുര്യാന്തത്മയത്തിൽ ദ്രോവൻ	12	മനുഷ്യപ്രത്യുൽ
ശക്രപ്രസാദം	70	പി.എൻ.വിജയൻ
കർണ്ണപർവ്വം	73	ഡോ.പ
വാക്യവൃത്തി	74	പി.കെ. ശക്രന്നാരായണൻ
പ്രണയം	75	സി.സാനീപൻ
കാറ്റ്	75	ശക്രൻ കോരോ
വേർപ്പാടിരേഖ രാത്രി	76	എന്റ്. സഞ്ജയ്
ആത്മഹത്യക്കു മുന്ന്	78	അശോക് കുമാർ പെരുവ
നിളയ്ക്കു പറയണ്ണാഭായിരുന്നത്	80	ഉച്ച ചൗക്കാവറ്റ
നാട്ടു കാട്ടു {	81	പി.എൽ. ശ്രീധരൻ
ഉറുവിനോട് }	81	
ഇന്ത്യാവാസ്യം	82	ജെ. ശിവപ്രസാദ്
സുനോമി-2004	83	ഒരു ആരാധിക
കുണ്ണലിനി	84	ചുത്തുകുളം സി. മാധവൻപിള്ള
ഹാംലറ്റ്	85	ധി.കെ.എം. കർത്താ
പിനിട് പാതകൾ	87	ഡോ. എം.എസ്.ടി.നമ്പുതിരി
വായനമുറി	89 - 96	

കത്തുകാൾ.....

ശ്രീ രാമകൃഷ്ണൻ സാറിന്,

കവനക്കുമുഖി കിട്ടുന്നുണ്ട്. പക്ഷെ, താമസിക്കുന്നു. പിൻകോഡ് തെറ്റാണ് - ഞാൻ വരുത്തിയ പിശക്. തിരുത്തുന്നു.

കവിതയ്ക്കു പ്രാധാന്യം നമ്മുടെ ആനുകാലികമേ കൊടുക്കുന്നുള്ളൂ. ഫേഖ നഞ്ചും ശ്രദ്ധിക്കുപ്പേടേണ്ടവതെന്ന. എൻ്റെ ചില സ്നേഹിതർ കവനക്കുമുഖി വേണമെന്ന് അറിയിച്ചു. വരിസംഖ്യ പെൻഷൻവാങ്ങി അയയ്ക്കും. (മുതുകുളം ഗംഗാധരൻപിള്ള, എൻ.എം.സി. വാരുൾ ഇങ്ങനെ ചിലരാണ്).

ആശംസകളോടെ,

മുതുകുളം സി. മാധവൻപിള്ള

കൈപ്പറ്റി

പുർണ്ണാ പബ്ലിക്കേഷൻസ്, കോഴിക്കോട്

1. പിതാമഹീയം - ഉത്തമൻ.കെ.യം. കോടിയേരി,

(മുത്തപ്പൻ സംസ്കൃതകാവ്യം) വില : 100 രൂപ

2. തേൻതുള്ളികൾ - സമ്പാ : അശോക് കുമാർ.എം.പി

(നാടൻ പാട്ടുകൾ) വില 35 രൂപ

ഗായത്രി പബ്ലിക്കേഷൻസ്, കോട്ടയം

1. സർപ്പമതം - ഓലാഷ് കാണ്ണിരമ്മം

(രഘു നാടകീയ ശ്രമിനാ കാവ്യശില്പം)

വില 50 രൂപ

2. മഹാനാരുടെ ബാല്യം - സിന്ധു.എസ്. നായർ

ബാലസാഹിത്യം

വില 25 രൂപ

തീയതിയില്ലാതെ

മുൻകുറി

കെ.വി.രാഖ്യപ്പൻ

ഒരു തരി ഉപ്പ്, ഒരു കുന്നിൻ കണ്ണി - അതിന്പുറതേയ്ക്ക് ഇന്ത്യയുടെ സ്വപ്നം ചിരകുവിടർത്തിയിട്ടില്ല.

2004 നവംബർ 11-ാംനു ജോർജ്ജ് ബുഷ് അമേരിക്കൻ പ്രസിദ്ധീയായി വീണ്ടും തെരഞ്ഞെടുക്കപ്പെട്ടു. അതൊരു വലിയ സംഭവമല്ല. ഭൂമി അന്നും പടിഞ്ഞാറുന്നു കൃഷകോടുതന്നെന്നയാണ് തിരിഞ്ഞത്. അതുകൊണ്ടു തന്നെ സുരൂൻ കൃഷകുഡിച്ച് പടിഞ്ഞാറാസ്തമിക്കുകയും ചെയ്തു.

പക്ഷേ, ബുഷിന്റെ ഒപചാരികമായ സ്ഥാനാരോഹണം നടക്കാനിരിക്കുന്നതെയുള്ളൂ, ഇതെഴുതുന്നേം. അതൊരു സംഭവമാക്കാൻ തന്നെയാണെത്ര ബിൽഗേറ്റ്‌സ് തീരുമാനിച്ചിരിക്കുന്നത്. സ്ഥാനാരോഹണപ്പട്ടതിന് നാല്പതു മില്ല്യൻ യോളിറാണുപോലും അദ്ദേഹം ചെലവഴിക്കാകു. അതായത് നാലുകോടി യോളർ. സുമാർ 180 കോടി ഇന്ത്യൻ ഉറുപ്പിക. സ്ഥാനാരോഹണപ്പട്ടതിന്റെ ഒരുദ്ദോഗികചെലവുകളുടെ ഭാഗമല്ലോ അത്. ഒരു വ്യക്തി - ഒരു വ്യവസായ പ്രമുഖൻ - ആഗോളകൂത്തകമുതലാളി എന്നും വിളിച്ചൊളു - ഈ ചടങ്ങ് ആണോലാഫിക്കാൻ നീക്കിവെച്ചിട്ടുള്ള തുകയാണിൽ. സ്ഥാനാരോഹണം സംഭവമാക്കാതെ തരില്ല.

ബിൽഗേറ്റ്‌സ് ഇന്ത്യക്ക് അപരിചിതനല്ല. അമേരാ ലോകത്തിൽ എത്ര മുലയിലാണ് മെക്കാസോഫ്റ്റ് കമ്പ്യൂട്ടർ ഇല്ലാത്തത്? മെക്കാസോഫ്റ്റ് കോർപ്പറേഷൻ ചെയർമാനാണ് ബിൽഗേറ്റ്‌സ് - മില്ല്യം (ബിൽ) എച്ച്.ഗേറ്റ്‌സ്. കമ്പ്യൂട്ടറിലൂടെ ലോകം കീഴടക്കിയ വ്യവസായ മുഖ്യനാണ്ടേഹം. മെമ്പ്രോകാസോഫ്റ്റ് കോർപ്പറേഷൻ 2004 ജൂൺഈ അവസാനിച്ച് ഒരു വർഷത്തെ വരുമാനം, 36.06 മില്ല്യൻ യോളർ, 85 രാജ്യങ്ങളിലായി 55,000 പേര് ജോലി ചെയ്യുന്ന വ്യവസായ ശൂംവലയാണ് മെമ്പ്രോകാസോഫ്റ്റ് കോർപ്പറേഷൻ. അതിന്റെ ഉടമയും ചെയർമാനുമാണ് ബിൽഗേറ്റ്‌സ് എന്ന 49കാരൻ. മെമ്പ്രോകാസോഫ്റ്റ് കോർപ്പറേഷൻ ബിൽഗേറ്റ്‌സിന് പെത്യുകമായി കിട്ടിയ വ്യവസായ സ്ഥാപനമല്ല. അതിൽ സഹോദരങ്ങൾ തമിൽ അവകാശത്തർക്കവും അമധ്യുടെ മാധ്യസമവും എന്നും ഉണ്ടാവില്ലെന്നു സാരം. 1975-ൽ ബിൽഗേറ്റ്‌സ് സ്ഥാപിച്ചതാണ് മെമ്പ്രോകാസോഫ്റ്റ് കോർപ്പറേഷൻ.

ബുഷിന്റെ സ്ഥാനാരോഹണത്തിലേയ്ക്ക് തിരിച്ചുപോവുക. സ്ഥാനാരോഹണചുടങ്ങ് ആണോലാഫിക്കാൻ 40 മില്ല്യൻ യോളർ ചെലവഴിക്കാൻ ഒരു വ്യവസായ പ്രമുഖൻ ഒരുണ്ടുന്നു എന്നു പറയുന്നേം രാഷ്ട്രീയാധികാരിക്കേന്നെത്തു കൂത്തതക മുതലാളിത്തം സ്വാധീനിച്ചു വരുത്തിയിൽ നിർത്താൻ ശ്രമിക്കുന്നതിന്റെ എന്നാംതരം ലോകമാതൃകയായി അതിനെ വ്യാവ്യാ

നിക്കാം. അമേരിക്കൻ പ്രസിദ്ധണ്ഡ് ലേബർപാർട്ടിക്കാരനായാലും ഡമോക്രാറ്റിക് പാർട്ടിക്കാരനായാലും ബിൽഗേറ്റ്സിന്റെ മുഖ്യതാല്പര്യം മെമ്പ്രോ സോഹർഡ് കോർപ്പറേഷനാകാതെ തരിക്കുള്ളേണ്ടും. കോർപ്പറേഷൻ ഒരു വ്യാപാര രംഗാപനമാണ്. വ്യാപാരത്തിന്റെ മുഖ്യലക്ഷ്യം ലാമേജിംഗാക്കൽതന്നെ. അനുബന്ധമായി ചെയ്യുന്നതെല്ലാം മുഖ്യലക്ഷ്യത്തിലേയ്ക്കു വേൾപ്പിക്കുക എന്നത് വ്യാപാരത്തിനും. ഇപ്പോൾ ചെലവഴിക്കുന്ന 40 മില്ലീൺ ഡോളറിന്റെ പരികിൽ, അടുത്ത ചില വർഷങ്ങളിൽ അത് 400 ആകി തിരിച്ചുപിടിക്കാം എഴു പരിപാടി ആസൃതം ചെയ്തുവച്ചിരിക്കും എന്നു പറയാൻ സാധാരണമാണെന്നും മതി. “എകാദശി നോൽക്കുന്നത് കൈലാസം നന്നാകാന്ത്” എന്ന പഴമാഴിയിലെ ആരോഗ്യശാസ്ത്രം തന്നെ.

ആഗോളവ്യാപകമാണ് ഈ പ്രതിഭാസം. അമേരിക്കയിലാകുന്നോൾ കൂത്തു കമുതലാളിത്തം രാഷ്ട്രീയാധികാരക്കേന്നങ്ങളിൽ ചെലുത്തുന്ന സ്വാധീനം. നമ്മുടെ നാട്ടിൽ, വ്യവസായ പ്രമുഖർ രാഷ്ട്രീയപ്പാർട്ടികൾക്കു നല്കുന്ന സംഭാവന എന്നാണ് ഇതിന്റെ ഓമനപ്പേര്. ഓരോ സംസ്കാരം. ഓഷ്ഠ് സംസ്കാരമാണെന്നും. തെരുവെടുപ്പുകാലത്ത് എല്ലാ രാഷ്ട്രീയപ്പാർട്ടികൾക്കും സംഭാവന നല്കാൻ ഇന്ത്യയിലെ വ്യവസായികൾ ശ്രദ്ധിക്കാറുണ്ട് എന്നാണ് പറഞ്ഞുകേട്ടിട്ടുള്ളത്. ഒന്നോ രണ്ടോ നിയമസഭാ പ്രതിനിധികളുള്ള ഇന്ത്യൻകിലിപ്പാർട്ടികൾക്കുപോലും മന്ത്രിക്ക്കേസേര ലഭിക്കാമെന്നിരിക്കുന്ന ആരെയും പിണകാതിരിക്കുന്നതാണ് ബുധി. സ്ഥാനാരോഹണചുട്ടങ്ങിന് ചെലവഴിക്കുന്നത് 40 മില്ലീൺ എന്നു വിളിച്ചുപറയാം; പക്ഷേ, സംഭാവന നല്കുന്നത് എത്രയെന്നു പറയുന്നത് സംസ്കാരമല്ലെന്നും. തന്നെർക്കുള്ളതു സംഖ്യ സംഭാവന ലഭിച്ചു എന്ന് കണക്കുപറയാൻ രാഷ്ട്രീയപ്പാർട്ടികൾക്കും ബാധ്യതയുണ്ടെന്നു തോന്നുന്നില്ല. ഇത്തരം അരമന രഹസ്യങ്ങളാക്കുക കേൾക്കാൻ അങ്ങാടിയിൽ നടക്കുന്ന നീളുകൾ ചെവിക്കാർക്ക് എന്ന വകാശം? ഉപ്പുതൊട്ടുള്ള എല്ലാ അവശ്യവസ്തുക്കൾക്കും - ഉപ്പുതൊട്ടുള്ള ഇന്ന് ഗാസ്യിരെയ ഓരത്തത്! ഇപ്പോൾ, പൂര്ണിക് കവറിൽ കിട്ടുന്ന പരിശുഭരപ്പിന് ദണിയില്പ് എന്നാണോ പേര്? - കാലാകാശങ്ങളിൽ കുടുന്ന വില നല്കുന്നതിലും ഇത് ‘സംഭാവന’കളിലെ എൻ്റെ ദാഖലാം നല്കുന്നു. സംഭാവന എത്ര എന്ന് അറിയാത്തതുപോലെതന്നെ ഇതു വരിയും അപരിമേയം, അനന്തം.....ആഗോള സമ്പന്നരുടെ വാർഷികപൂട്ടി പത്രതാളുകളിൽ കാണുന്നോൾ അതിൽ ഇന്ത്യയിലെ വ്യവസായ മുഖ്യരാജുടെ പേരുകൾ വായിച്ച് നാനും പൂളകം കൊള്ളാറുണ്ട്. എൻ്റെ നാടും അതെ മോശൈമാനുമല്ല.

ഒരു വലിയ വാൽക്കൈശണം കൂടി : മലിൻഡ് എന്ന് ബിൽഗേറ്റ്സിന്റെ ഭാര്യയുടെ പേര്. “ബിൽ ആൻറ് മലിൻഡ് ഗേറ്റ്സ് ഫൗണ്ടേഷൻ” എന്ന ഒരു സ്ഥാപനം 1995-ൽ സ്ഥാപിച്ചത്, വിദ്യാലയങ്ങൾക്കും സേവനമേഖല (പേജ് 69 കുടി കാണുക.....)

ശ്രീബാദരീശ സുപ്രേഖാതം

വിഷ്ണുന്നാരായണൻ നമ്പുതിരി

1) **ഭാഗിരമീ** നിർദ്ദയരലാസൃചക്രം
യശ്വാത്തരാവബന്ധപവിത്രദേശം
ജഗത്യനൃഗ്രാഹക ആസ്ഥിത സ്ത്രേ
ബഹു വിശാലേശര സുപ്രേഖാതം!

ഉത്തരാവബന്ധം - ഇപ്പോൾ ഉത്തരാഞ്ചല സംസ്ഥാനം. "ജ്ഞയബ്രഹ്മിവിശാല!" എന്നാണ് നിവി
ടത്തു അഞ്ചം വിളി.

2) കൃഷ്ണനപുർവ്വം പുരുഷർഷ്ണദേണ
പ്രത്യർപ്പിതാം ധീമത ഉദ്വായ
പുഷ്ണാതി യോ അതാനമധ്യാർച്ചിഷം തേ
ബഹുവിശാലേശര സുപ്രേഖാതം!

ഒറവതം ഏകാദശേംകന്ദയത്തിൽ ശ്രീകൃഷ്ണൻ ഉദ്ദവരെ ധാരണാദാർശയ്തകിനുജവാടി
ബദ്ധിയിലേയ്ക്കയയ്ക്കുന്നു.

3) യോഗോദിതാന്ന ഗള്ളുരും
ജഷീശരാഞ്ചാം തപസാ പ്രഹൃഷ്ടം
വ്യാസോപജുഷ്ടം ചരണാംബുജം തേ
ബഹു വിശാലേശര സുപ്രേഖാതം!

പത്രാസനത്തിൽ യോഗനിഷ്ഠനായ വിഷ്ണു ആണ് പ്രതിഷ്ഠം; ഇവിടെ നമസ്കർഷിച്ച
കൊണ്ടാണ് വ്യാസാരക്കം ആരംഭിക്കുന്നത്.

4) അഭേദത്വ ദത്തം വിധിനാ തവ ശ്രീ-
ഹരേ പദകഷാളിത്ത്രഷേഷ മംബു
പുന്നാതി ശംഗാഡിയയാ ത്രിലോകം
ബഹു വിശാലേശര സുപ്രേഖാതം!

ഹർിപാദം- സ്രഷ്ടാവൈഴുങ്ങേണ്ട് കഴീൽ കമണ്ഡല്യ
പെട്ടുനുംയർത്തി കഴുകിപ്പാൽ ത്യജം
അപാദത്തിർത്തമാകുന്നു ത്രിപമത- എൻ.വി.കൃഷ്ണവാർധൻ.

5) യമാ നരാവേം മുനിരന്യകുലേ
നന്ദാളകായാ സ്തപദേ നിഷ്ട്രീ
തമാ ച നാരാധണപർവ്വതേ താം
ബദ്രീ വിശാലേശര സുപ്രഭാതം!

അളകന്നയുടെ കിഴക്കും പടിശത്രാറും തീരങ്ങളിൽ യമാക്രമം നബന്ധം നാരാധണനും
തപസ്സു ചെയ്യുന്നതിനാൽ ഒന്ന് നർപ്പവുതും എന്നും 2ശ്രീ നാരാധണപർവ്വതം എന്നും
അർത്ഥപട്ടനം.

6) മാർഗ്ഗണ യേനായുത ജമപുണ്യാത്
സർഗ്ഗം പദം ധർമ്മജ ആരുരോഹ
മഹാപമഃ സോത്ര വിരാജമാനഃ
ബദ്രീ വിശാലേശര സുപ്രഭാതം!

ബദ്രീകന്നു ചെന്നാൽ പാണ്ഡവരുടെ ഘാപന്മാനമാർഗ്ഗവും സ്വർഗ്ഗാഞ്ചാഹിണി
ശ്രേണിവും കാണാം.

7) ദ്രഷ്ട്വം വേദാമ സമസ്തദേവാഃ
ജഗത്സു പഞ്ചായതനം പ്രസിദ്ധം
ത്രിവിഷ്ടപേ താതുവിയേ നിവിഷ്ടാഃ
ബദ്രീ വിശാലേശര സുപ്രഭാതം!

പഞ്ചായതനം - വിസ്തൃതമായ തർജ്ജപരിത്വിൽ ശുഖ്യസാളഗ്രാഹത്തിനു പുറമേ, നബനാ
രാധണാരാറും കുഴബരന്നും ഉദ്ബവരാറും നാരഭരാറും തരുഡനും ഉണ്ട്. ത്രിവിഷ്ടപം,
അയൽരാജ്യമായ തിബ്ബതയ്, സചീപതനാകുന്നു.

8) ആസ്ത്രേ വേതസ്തമനി താർക്ഷ്യ ഏവം
ശൈനാരഭാ ശാഖപദഃ കുംഭേരഃ
തപോവനശ്രീ ഹിമവദിഭൂതിഃ
ബദ്രീ വിശാലേശര സുപ്രഭാതം!

ഒഴികൾ തപസ്സിരുന്ന ശിലാപീംജാൻ അളകാതീരത്ത് കാണാം - കേരളീയനായ “ഹിച്ച
വദിഭൂതി” തപോവനസ്ഥികളുടെ ബദ്രീശശ്രേത്യാത്രം പ്രസിദ്ധം.

9) പ്രതിഷ്ഠിതിാ യത്ര കലാ നരസ്യ
പ്രശ്നോത്തരെ സ്തസ്യ പദസ്യ വക്താ
ത്രസന്നിധാ തിഷ്ഠംതി പിപ്പലാദഃ
ബദ്രീ വിശാലേശര സുപ്രഭാതം!

പിശലക്കാടി ഇവിടെ അടുത്താണ്: പ്രശ്നനാപനിഷത്തിന്റെ പദ്ധാതതലം.

10) പ്രജാപതിർ വൈ വചസാ മദ്യരാത്
യക്ഷാപഭോഗ്യാ മളകാം പ്രപന്നഃ
താം പര്യുഹാസ്തേ ഗുരു കാളിഭാസഃ
ബദ്രീ വിശാലേഷര സൃഷ്ടോതം!

കാളിഭാസര്ഥി നഗരമായ അളക എറെ അക്കമെയ്യാ.

11) ശ്രീ നീലകൻ്റം സന്ധമന്തികേ തേ
പ്രാലോധമർഖ്യം ശിരസാ നിധായ
തത്കീർത്തി മുച്ചേച്ചുസ്തര മാതനോതി
ബദ്രീ വിശാലേഷര സൃഷ്ടോതം!

ഒന്നരുചുട്ടിയ നീലകൻ്റംപദ്മവും

12) സൃമേരുനാഗാവത മുഖ്യബേശലാഃ
പ്രാതഃ പ്രതിധാനിത ഗർജ്ജിതേന
കുർവ്വന്തി തേ ദൃംജിവാദ്യസേവാം
ബദ്രീ വിശാലേഷര സൃഷ്ടോതം!

വാരണാവതവും സുഖദരുവും ചെറും പെരുഷിക്കുന്ന നീണ്ട ഇടിമുഴക്കങ്ങൾ.

13) സഹസ്രാഖ്യലഭേവദാരു-
ഭേദജാദയന്തേ വല്ലു ചാമരാശാഃ
മുഗ്രദവസ്തേ നിഡ്യതാംഗരാഗഃ
ബദ്രീ വിശാലേഷര സൃഷ്ടോതം!

ഒക്കാറ്റിൽ ഉലയുന്ന വനങ്ങൾക്കണ്ണാൽ ഒറ്റന്തുക്കാനും

14) സരസ്വതീ തേ നിയമാഭിഷേകകം
ലക്ഷ്മീവന്ദ്രീഃ കുസുമാർച്ചനം ച
നീരാജനാം താരഗണഃ കരോതി
ബദ്രീ വിശാലേഷര സൃഷ്ടോതം!

വ്യാസനൂഹയ്ക്കുചുന്നിൽ സർസ്വതി നദിയുടെ കുതിച്ചപാട്ടം; ലക്ഷ്മീവനം അളകന്ന യുടെ ഉത്തരവന്നിന്നുംതന്ന്.

15) ധാതുദവേണാപ്സരസോ ലിവന്തി
ഹിമാദ്രിപാർശ്വേഷ്യ തവാപദാനം
യമാംബുദാഃ സാന്ധ്യനംസ്തലേഷ്യ
ബദ്രീ വിശാലേഷര സൃഷ്ടോതം!

അകാലസസ്യ പൊലുള്ള വർണ്ണപ്രളയത്തിനു നിഭാനം ഹിമാലയത്തിലെ അപൂർവ്വ ധാതു കളുടെ സമുച്ചിയങ്ങളും

16) തുഷാരപാതേ ധവളീകൃതേ / സ്മിൻ
മഹിതലേ സാദ്രിനദീവനാതേ
ജേയാതിർമ്മംഡോപാശയമിച്ചുതേ തേ
ബദ്രീ വിശാലേശര സുപ്രഭാതം!

ഒന്തുംടക്കന പ്രഥമതതിലും ശിരിതതിലും നട അടച്ചിട്ടുണ്ട്. പിന്നെ വസന്തം എത്തും വരെ താഴേ ഒള്ളാതിർമ്മംഡോപാശയമിച്ചുതേ പുജ്ഞം.

17) അസംഖ്യവർഗ്ഗാന്നയ ശോത്രഭിനം
രാഷ്ട്രം പുരാ ഭാരതവർഷമേതത്
തരയാ സൃംഖലാവയവം വിഭാതി
ബദ്രീ വിശാലേശര സുപ്രഭാതം!

ഉദ്യാവണ്ണ യാത്രികൾ എല്ലാ ഇന്ത്യൻ ഭാഗവിഭാഗങ്ങളും കാണാം.

18) ധർമ്മാസ്തു നാനാപ്രസ്തുതാ ഹി യസ്മിൻ
അദൈവതസ്വത്ര ശ്രമിതാ നിബന്ധം
ചട്ടേക കവിസ്ത്രം ചരണാ ശ്രിതസ്ത്രേ
ബദ്രീ വിശാലേശര സുപ്രഭാതം!

"ബാദരായൺ"നായ വ്യാസൻ ബ്രഹ്മസ്വത്രം ചെച്ച ദുഹ ദിനികാം.

19) കലു വിശീർണ്ണ വസ്യാദ്യ, വാതാഃ
ധുമാ, വിഷാകതാനി ജലാനി, കിന്തു
സൃംഖലതെവാളുക നണിനീയം
ബദ്രീ വിശാലേശര സുപ്രഭാതം!

നീലനിർമ്മലായ അളകന്നയിൽ സുഷണം എത്തിയിട്ടില്ല.

20) ദുർഘാസനാർ ധർമ്മപരിക്ഷയാച്ച
ശൂഷ്കായിതേ ജീവിതപാദപേ / സ്മെ
പ്രാണപ്രഭാതേ വസ്യാരധ്യാ തേ
ബദ്രീ വിശാലേശര സുപ്രഭാതം!

ക്രണുക്കുടയതിലെ നീർച്ചുടമാണ് വസ്യാര, അളകന്നയുടെ ഉത്ത്‌പത്രി.

21) ആഗ്നീതാ മാതമികയാത്രികാണാം
ആഭാർഗ്ഗവക്ഷത്ര നരീനരാണാം
ആതനാതേ ചിത്സുവ ശുശ്മാന്തിം
ബദ്രീ വിശാലേശര സുപ്രഭാതം!

ഒമ്പുംഗരാഹിതനായ റാവൻജി കേരളീയനാണ് നിയഔന; അതുകൊണ്ടാവാം ബദ്രി യിൽ പണ്ടുതൊട്ടേ ഭാക്ഷിണായ്രുടെ സാന്നിധ്യം.

22) കിം വാ യശോലിർ പ്രവിണ്ണേന കിംവാ
കിം സർഗ്ഗഭോഗേര പുനർഭവേന
നാരായണാദിം നിതരാം ശ്രിതാനാം?
ബദ്രീ വിശാലേഷര സുപ്രഭാതം!

പുരുഷാർത്ഥങ്ങളെ നിഷ്പ്രഭാകുന്ന അനുഭൂതി.

23) ശ്രീശക്രഹചാരുവിധി പ്രണീതാ
ശ്രീവല്ലഭായ ശ്രൂതി മന്ത്രപുജാ
ശ്രീരൈയ നൃസാം നിത്യമനുഷ്ഠിതാത്ര
ബദ്രീ വിശാലേഷര സുപ്രഭാതം!

ഇവിടെന്ത പുജാവിധാനം ചിട്ടശട്ടത്തിയൽ ശ്രീശക്രഹനാണ്.

24) ആനന്ദ കൈവല്ല്യമിഹോപലബ്ധം
കാലേം ദിനാന്തേം പി വേതസമക്ഷം
മഹാർഹപുജാർപ്പിത മാനസാനാം
ബദ്രീ വിശാലേഷര സുപ്രഭാതം!

ഒൻ്റെനും ചെറുനുവർക്കു തുറന്ന പുജയിൽ പകുകൈകാളിക്കാവസരം ലഭിക്കുന്നു.

25) ദേയം ബദര്യാമവിലാത്മരുപം
പേയം ബദര്യാമഭിഷ്ഞകതീർത്ഥമം
ശേയം ബദര്യാശ്രമ സച്ചരിത്രം
ഭൂതാജഗ്രംഗളു പുണ്യവർഷം!

ഒന്തളാചരണം.

26) ശ്രീ വല്ലിഗേഹേ ധ്യതജസന്നേദം
കൃതം മയാ വൈഷ്ണവ കാശ്യപേന
സമർപ്പിതം പ്രശ്രയപുർവ്വമസ്ത-
നാമായ തന്ത്രേ ബദരീശരായ...

സമർപ്പണം.

◎

തമിഴ് കവിത സുര്യാസ്തമയത്തിൽ ഒരുവൻ

മനുഷ്യപൂത്രൻ

വിവ: ഉള്ളൂർ എറി. പരമേശ്വരൻ

(എസ്. അബ്ദുൾ ഹഫിദ് എന്ന മനുഷ്യപൂത്രൻ തമിഴ്‌നാട്ടിലെ തൃശ്ശൂരിനാശഭ്രതി ജില്ലയിൽ തുവരകുട്ടി എന്ന സ്ഥലത്ത് 1967-ൽ ജനിച്ചു. 1 കവിതാസമാഹാരം പ്രസി ഡിക്രിച്ചിക്കുണ്ട്. 1994 മുതൽ കലച്ചുവട് എന്ന സാഹിത്യാസികയുടെ പത്രാധിപരായി പ്രവർത്തിച്ചുവരുന്നു. ആധുനിക തമിഴ് കവിതയിലെ ഒന്തശായ സ്വന്നേ ശിഖാനാണ് മനുഷ്യപൂത്രൻ്റെ)

മാടിനു പുറത്തുള്ള പാതയിൽ
ഞങ്ങൾ സഖവിച്ചിരുന്ന തീവണ്ടി
മടിച്ചു മടിച്ചു നിന്നനേരം,
വയലേലകൾക്കു മുകളിൽ,
വൻശുന്ധതയിൽ,
സംഭവിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്നു
ഒരു സുര്യാസ്തമയം.

രെയിൽപ്പാളങ്ങളുടെ അരികിൽ,
ആർക്കാർ എന്തോ നോക്കിക്കൊണ്ട്
നടന്നു പോകുകയാണ്.

അല്പം മുന്ന്
ഈ തീവണ്ടിക്കടിയിൽ
തന്നെ രണ്ടായിക്കീറി മുറിച്ച്
മനുഷ്യനെക്കുറിച്ചുള്ള വാർത്ത
പോകുവേതിലിന്റെ
പൊന്തനാളിയിൽ
തീവണ്ടിയുടെ ഓരോ മുറിയിലും
കടന്നുചെല്ലുന്നു.

ഒരു തീവണ്ടിയുടെ ചക്രതിയിൽ
ഒരു കഴുത്ത് എത്രലാലുവായി
മുറിയുമെന്ന്
എൻ്റെ സഹയാത്രികൾ
തന്റെ ഭാര്യയോട്
വിവരിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്നു.

എത്ര ബൃഹത്താണ്
ഈ തീവണ്ടി,
ഈ മരണം,
ഈ സുര്യാസ്തമയം.

എത്ര മഹത്താണ്
അ അന്തുനിമിഷം.

ചിത്രശലം പോലെ
നിസ്താരനായ മനുഷ്യൻ
ഇവയെ നേരിടുന്നു;
തല വലിച്ചെടുക്കാൻ
ഒടുവിൽ ഒരു നിമിഷം
ഉണ്ടായിരുന്നിട്ടും.

ചേരഡിക്കെപ്പട്ടുന
ഒരു തലയുടെ പിടച്ചിലിൽ
രാത്രി മുഴുവനും
ത്രസിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്നു
എൻ്റെ ഈ ധാത്ര.

സാധാരണ മനുഷ്യരുടെ സാന്നിധ്യം

-അക്കിത്തതിന്റെ ആവ്യാനകവിതകളുടെ സവിശ്വഷതയിലേയ്ക്ക് ഒരു സമീപനം-

കെ.പി.രക്കരൻ

ഈ ആവ്യാനം; അത് ആവ്യാനം; ഇനി ഇടയ്ക്കു വല്ലതും ഉണ്ടെങ്കിലോ, അതും ആവ്യാനം - ഈദേഹ പൊതുവേ വളരെ ഉഭാരമായ നിലപാടാണ് പുതിയ നിരുപണം ആവ്യാനത്തോട് അവലംബിക്കുന്നത് എന്നു തോന്നുന്നു. എനിക്ക് അതുമായി അടുപ്പം പോരാ. അതിനാൽ ഞാൻ മലയാളത്തിൽ പരക്കേ പ്രചതിച്ചുവശായ പഴയ അർത്ഥത്തിലേ ആവ്യാനം എന്ന പരികല്പനയെ എടുക്കുന്നുള്ളൂ. ആ പരികല്പനയിലാവഭട്ട്, കമ്പറിയൽ എന്ന അംശമാണ് നിർണ്ണായകം. നമ്മുടെ പ്രാഥാണികമായ നിജലഭ്യം “കമാകമനമാണ് ആവ്യാനത്തിന്റെ സഭാവം” എന്നു നിർബ്ബരിച്ചിരിക്കുന്നു. എന്നാൽ ഈത് അസാരം സാങ്കേതികമാണെങ്കിൽ, അല്ലപം കൂടി അയഞ്ഞ് എതാണ്ക് സാമാന്യനിലയിൽ ‘കമ, വാക്ക്, പറച്ചിൽ’ എന്നീ അർത്ഥങ്ങളും കടാകഷികപ്പെടാതിരിക്കുന്നില്ല. ‘രു സംഗതി നടന്നതായി പ്രസ്താവിക്കൽ’ എന്നും നിർവ്വചനം കാണുന്നു. (ശബ്ദതാരാവലി) പരമാർത്ഥത്തിൽ, ആശയമായാലും ദർശനമായാലും, അത് മനസ്സിൽ നന്നായി പതിയുന്ന പാകത്തിലാക്കി, നടന്ന സംഗതി അമവാ സംഭവം എന്ന പ്രതീതി വരുത്തി, അവതരിപ്പിക്കലോണമേലോ കവിതയുടെ ഒരു പദ്ധതി. ശരിക്കും നടന്ന സംഗതിതന്നെയോ സംഭവം തന്നെയോ എന്നത് എറെ ശ്രദ്ധിക്കേണ്ടതില്ല. അങ്ങനെയാണ് എന്ന ദൃശ്യപ്രത്യയം ലഭിക്കുന്നതിലാണെന്നും നിഷ്ഠം. എന്നിരിക്കേ, സംഗതി അമവാ സംഭവം സകല്പമാത്രം ജന്മമാവുക എന്ന സാധ്യതയും സാഭാവികമഘ്രെ. ഈ എഴിയ പീതികയോടെ അക്കിത്തത്തിന്റെ ആവ്യാനകവിതകളിലേയ്ക്കു പ്രവേശിക്കാമെന്നു വിചാരിക്കുന്നു.

അതിനുമുണ്ട്, പക്ഷേ, വേറാരു രൂപത്തിലുള്ള പീരികയും പ്രസക്തമാവാം. നടെ ആദ്യാനകവിതയെ കരുതലോടെതന്നെന്നാണ് കവിതയുടെ ഒരു പദ്ധതി എന്നു വ്യപ്പേശിച്ചത്. ചരിത്രം പരിശോധിച്ചാലറിയാം, പണ്ഡികാലത്ത് നമ്മുടെ കവിതയിൽ (മറ്റുപല കവിതകളിലും എന്നപോലെ) നല്ല പ്രാചൃത്യമായിരുന്നു ഈ പദ്ധതിക്. കമാരുപത്തിലേ കവിതയുള്ളില്ല എന്നു സാമാന്യവർക്കാൻ മാത്രം അന്ന് ഈ പദ്ധതി സാർവ്വതീകരിക്കായി. ആശയത്തിന്റെയും ദർശനത്തിന്റെയും സംവേദനം എന്നതുതന്നെയാഥാം കവിതയുടെ സാഹചര്യം. എന്നാൽ ഈതു കേവലം അമുർത്തമായി സാധിക്കുക എളുപ്പമല്ല, മുർത്തമായ ഒരു സുപരീക്ഷിതഘടനയുടെ അവകഷിപ്പം എന്ന നിലയിൽ സ്വരൂപിക്കുന്നതാവും സുഗമം. ഈതും എന്നാൽ, പയറ്റിപ്പറ്റി ചെടിച്ചു. വേണ്ടുമുണ്ടായിരുന്നു ഈതിന് അപകടം: കവിയുടെ പങ്കു പറ്റുക്കുറിച്ചു. ഈ കുറവു പൊറുക്കാതെ, കവിസ്വന്നം ക്രമേണ നടത്തിയ തിരിച്ചടിയായി കാല്പനികതയെ കാണാവുന്നതാണ്. അതിന്റെ പാരമ്പര്യത്തിൽ ആദ്യാനം കന്നത അളവിൽ അവഗണിക്കപ്പെട്ടു. കമയുടെ ഉപാധി ഒഴിവാക്കിക്കൊണ്ടുതന്നെ ഭാവങ്ങളെ ഉണ്ടർത്തരുതെ എന്നായീ ഉത്സാഹം. ചഞ്ചുഴയുടെ രചനയുംഡേബും: ഒരു കമ എന്നു പേര്; ‘കരുണാരംഭം കരകവിയും കമ പറയാം’ എന്ന പ്രതിജ്ഞയുമായി ആരംഭം; പക്ഷേ വാസ്തവത്തിൽ അതു കമ പറയുന്നുണ്ടോ? ഉണ്ടക്കിൽത്തന്നെയും ആ പ്രതീകഭാഷ ആദ്യാനത്തിന് അനുരൂപമായ പാകവും കവിതയ്ക്കു വ്യാപരിക്കുന്നത്?..... ചഞ്ചുഴ നല്ല ആദ്യാനകുതികൾ രചിക്കായ്ക്കയില്ല; എകിലും അദ്ദേഹത്തിന്റെ ചെതനയും പുർണ്ണമായി പുഷ്പിച്ചത് ഭാവഗാനങ്ങളിലാണ്. താൻ അങ്ങനെ ചെയ്തു എന്നു മാത്രമല്ല, അതാണ് പരഞ്ഞ ചെയ്യേണ്ടത് എന്നാരു ധാരണയ്ക്ക് ആക്കം കുട്ടാൻ അദ്ദേഹത്തിന്റെ ആ വഴിക്കുള്ള തച്ചപ്പ് ഇടവരുത്തുകയും ചെയ്തു. കേവലം ഭാവഗാനമാണ് കവിത എന്ന ഈ ധാരണ ഇപ്പോഴും നിഭ്യേഷം വേരുറ്റിട്ടില്ല എന്നതാണെല്ലാ നില. എന്നാൽ നേരും: ഉരഞ്ഞാൽ ഒരു ഭാഗത്തെയ്ക്ക് എത്രതേരാളം കുതിക്കുന്നുവോ, മറുഭാഗത്തെയ്ക്ക് അത്രയും മടങ്ങുക എന്ന മട്ടിലാവാം പലപ്പോഴും കവിതാചരിത്രത്തിലെ ശതി. അങ്ങനെ ഭാവഗാനത്തിന്റെ ആധിക്യം, ആദ്യാനകവിതയിലേയ്ക്ക് ഒരു തിരിച്ചുപോക്ക് എന്ന പ്രവണതയെ പതുക്കെത്തെങ്കിലും ഉണ്ടർത്തി. എൻ.വി. കൃഷ്ണവാരിയരുടെ “നീം കവിതക്”യും “കുറേക്കുടി നീം കവിതക്”യും ഈ പതിവർത്തനത്തിന്റെ കുറിമാനങ്ങളായി നിരീക്ഷിക്കപ്പെട്ടിട്ടുണ്ട്. ആ വശം വിസ്തരിക്കുന്നില്ല. തന്റെ നിയോഗം പുർത്തിയാക്കാൻ

എൻ.വിക്ക് നിപുണരായ ഏതാനും അനുധായികളെ ലഭിച്ചു എന്ന വശമാണ് ഇവിടെ കുടുതൽ പ്രസക്തം. ഈതാവും അക്കിത്തത്തിന്റെ ആവ്യാ നകവിതകളെ പ്രതിഷ്ഠിക്കേണ്ട പദ്ധാത്തലം എന്ന്, പീരിക ഇനിയെക്കിലും സംക്ഷേപിച്ചുകൊള്ളുന്നു.

ആവ്യാനകവിതയുടെ ഈ പുതിയരൂപം പ്രതികാല്പനികമാണ് എന്ന ഇവിടെ വിവക്ഷയില്ലതനെന. ഭാവഗാനത്തിന്റെ വിപരീതമല്ല ആവ്യാനക വിത. ഭാവഗാനത്തിൽത്തനെന സങ്കുചിതമായിപ്പോകാവുന്ന സാധ്യതകളെ കുടുതൽ വ്യാപകമാക്കുക, നാടകയിത്തമായ സന്ദർഭങ്ങളും ഐടനകളും വഴി മനുഷ്യസാഭാവത്തിന്റെ വൈചിത്ര്യങ്ങളെ വ്യാകരിക്കുക - ഇവയെക്കു ചെയ്യുന്നതോടെ, ഭാവതരള്യതയും ഭാവഗഹനതയും അനുനമാക്കാനും ലക്ഷണായുകതമായ ആവ്യാനകവിത ശ്രദ്ധിക്കാതെ വരിപ്പ്- ഇതിനുള്ള മികച്ച സാക്ഷ്യമാണല്ലോ തന്റെ കിളിപ്പാട്ടുകളിൽ തുഞ്ചെത്തച്ചുണ്ട് ഒരു കണിയത്. ഈ ആചാരയും ആവ്യാനത്തിലെ അടരുകൾ ഇനിയും നാം യമാവിധി പരിച്ഛിറ്റില്ല എന്നതാവാം വസ്ത്വത്ത്. നവീനകാലത്ത് ആവ്യാന തതിന്റെ സാധ്യതകൾ ആരായുന്ന അംഗത്തിൽ അക്കിത്തത്തിന്റെ ഒപ്പം നിന്ന ആളാണ് അവിസ്മരണിയന്നായ ഒളപ്പമല്ല. പുതിയ സാഹചര്യത്തിൽ ആവ്യാനകവിതയുടെ സാധ്യതയെത്തന്നെ അദ്ദേഹത്തിന്റെ ‘പാണ്ഡാലി’യും അതിനേക്കാളേറെ ‘നഞ്ഞമക്കുട്’യും സാക്ഷ്യപ്പെടുത്തുന്നു. പ്രണയം മുതലായ പ്രമേയങ്ങളെ സപ്പനലഹരിയുടെ ഉദ്ഘാതയോടെ പരിചരിക്കുക എന്ന തല്ലി ഒളപ്പമല്ലയുടെ പതിവ് എന്ന് ഇവ സമർത്ഥമായി ഉദാഹരിക്കുന്നു. ഇതു സംബന്ധിച്ച് അക്കിത്തത്തിനുമില്ല. അന്താരം. പ്രണയം, അക്കിത്തത്തിന്റെ കാഴ്ചപ്പൂട്ടിൽ, ഒരു ജീവവാസനയാകുന്നു - വംശവർഖമനയക്കം സർഗ്ഗാത്മകമായ പല തലങ്ങളുള്ളതു ഒരു പ്രവന്നത. ‘ശരദ്വേബീമിയിൽ ഉല്ല സിക്കുന്ന വെള്ളിനക്ഷത്രവും പുഴിമല്ലിൽ അമരുന്ന വെറും പുൽക്കൊാടി’യും തമിലുള്ള വിശ്വാമകമായ ഒരുതരം വിനിമയത്തിലേയ്ക്ക് ഈ പ്രവന്നതയെ താൻ വെച്ചിച്ചുരുക്കാറില്ല. അക്കിത്തത്തിന്റെ പ്രസിദ്ധമായ ഒരു ദൃക്കാലരചനയാണല്ലോ ‘വാടാത്ത താമരയും കെടാത്ത സുരൂനും’. ഇതിൽ, ഏതോ വിദ്യുതുകാലത്ത് ‘ഒരു രാവാതിപ്പോട്ടനുബിച്ചിട്ടിതിരിയാകേ, കല്ലുമിഴിച്ച് ഒരു ഗുഹയിൽ തരുണകിരാതൽിലേക്ക്’ എന്നീക്കുന്നതിന്റെ പിത്രം തുടക്കത്തിലേ കാണാം. ഇവന്നിന്നീനേ ഇതശ്ശ വിരിഞ്ഞു വിരിഞ്ഞു വരുന്ന ഒരു സഹജാവബോധത്തിന്റെ പരിണതരൂപമാകുന്നു പ്രണയം. ‘ആദിശാഖിതൊട്ടും കോകിലമല്ലാം’ എത്തു പ്രണയിയുടെ ഗളനാളിക റില്ലും കുകാം എന്നർത്ഥം. ഈ തിരിച്ചറിവ് കവിയുടെ സമീപനത്തിലും

ശൈലിയിലും സാരമായ മാറ്റത്തിനു കാരണമാകുന്നു. ഈതിന്റെ നയരേവ യായി ഗണിക്കാം അക്കിത്തം 1960-ഞാടുകൂടി രചിച്ച് ‘സത്യപുജ’. ‘കപടത നെൽത്തിട മുടുപടം’ മാറ്റിട്ടുവേണം തനിക്ക് സത്യത്തെ സാക്ഷാത്കരിക്കാൻ എന്ന് അതിൽ രേഖപ്പെടുത്തിയിരിക്കുന്നു. ഈ നിഷ്ഠ കവിതയുടെ സൗന്ദര്യാംശത്തെ അലങ്കാലപ്പെടുത്തും എന്നു താൻ വിശ്വസിക്കുന്നില്ല. എന്നുവെച്ചാലോ, കാല്പനികതയുടെ പുപ്പൊലി വലിച്ചുനിക്കി ജീവിതത്തെ വാസ്തവത്തിന്റെ നിജരൂപത്തിൽ കണ്ണാലേ കവിത കവിതയാണു എന്നാണ് തന്റെ വിചാരം. ഈദേഹ കാണുന്ന ഒരാവ്യാനകവിത ഇവിടെ അല്പം ഇഴ വിടർത്തി പരിശോധിക്കാം എന്നുദേശിക്കുന്നു.

***

അറുപതുകളുടെ ആരംഭത്തിൽത്തന്നെ ആവിർഭവിച്ചു എന്നു കരുതേണ്ണ ‘മാധവിക്കൂട്ടി’യാണ് പ്രസ്തുത കവിത.

“ഈതെന്നുശനിയേനാർത്തു
നില്ക്കും പോലീസുകാരനെ
തോളിൽക്കെക്കവെച്ചുണർത്തുനു
മാധവിക്കൂട്ടി പിനേയും”

എന്ന് നന്ന നാടകീയമാണ് ഈതിന്റെ അവതരണം. ഒരു ഉണർത്തലിൽ ഈ അവതരണം ഉണ്ടാക്കുന്നു എന്നത് അർത്ഥഗർഭമാവാം. ജീവിതം സത്യ സന്ധമായി പകർത്തുക, ആ പകർപ്പിലും സൗന്ദര്യത്തിന്റെ പരിവേഷം പാലിക്കുക, അങ്ങനെ സ്വാഭാവികമായ നന്നാണ് സൗന്ദര്യം എന്നു സ്ഥാപിക്കുക - വല്ലാതെതാരു വയ്ക്കാവേലിതന്നെ എന്ന് അന്നത്തെ സന്ദർഭത്തിൽ പക്കുന്നില്പായിരുന്ന മലയാളകവിതയെ നവീനമായ ഒരവേബാധം തൊട്ടു സന്ദർത്തുന്നതിന്റെ കാവ്യകടാക്ഷം ഈ ഘടനയിൽനിന്നു കണ്ണടക്കാം. അക്കിത്തം അതോക്കെയ്യാണല്ലോ സാധിച്ചത്. അദ്ദേഹത്തിന്റെ അത്തരം ആവ്യാനങ്ങളുടെ അസ്ഥിലോരു മാത്യകയാകുന്നു ‘മാധവിക്കൂട്ടി’. സാധാരണ മനുഷ്യരെ നിസ്സഹായത താൻ പലപാട് ആവർത്തിക്കാറുണ്ടല്ലോ. ഈ അടിനുംതിന്റെന്നയാണ് ‘മാധവിക്കൂട്ടി’യും പിന്നെയുന്നത്. ഈതിനെ പ്രശ്നയക പിത എന്നു വിളിക്കാമോ? വിളിക്കാം; അല്പം മുകളിൽ സൃച്ചിപ്പിച്ചില്ലോ, ആ വിവക്ഷയോടെ വേണം എന്നുമാത്രം. വെറുതെയാവില്ല,

“മുള്ളയ്ക്കാനുള്ള മോഹത്താൽ-
തതപിക്കും സർഘവാസന്”

എന്നാരു വ്യപ്പേശം ഇവിടെ എരെക്കുറെ തുടക്കത്തിലേ തൊടുത്തു കിവന്നകാട്ടുവി

2004 - 2005

വെച്ചിരിക്കുന്നത്. ഈ വാസനയുടെ വൈകാരികാലാതം, നീലവാനത്ത് സപ്പനച്ചിറകിൽ പറത്തിക്കാണഭ്യം, നിലത്ത് യാമാർത്ഥ്യത്തിന്റെ നിർദ്ദിശയ തയ്ക്കു നേരേ നിർത്തിക്കാണഭ്യതനെ, അക്കിത്തം ആവിഷ്കരിക്കുന്നു. ഒരാറു ലോലവാക്കുത്തിന്റെ രോമാഖ്യത്തിൽ നായികയുടെ മെയ്യ് ‘ആപാദ ചുഡം മുഖത്തിപോലെ തുടക്കത്തുപോ’വലും ‘തളർത്തുനേനാരു മാധ്യരി നാഡി തോറും പാഞ്ചയു മൃള്‍ലും എല്ലാം ഇവിടെ ഉണ്ടാവുന്നു. പക്ഷേ അപ്പോഴും നായികയും അവളോട് മറ്റാരു വിവക്ഷയിൽ ആലോലവാക്യം ഉച്ചിച്ചവനും ഒന്നും നിലം വിടുന്നില്ല. ഇതിനുള്ള എതിരു തെളിവായി എടുക്കാം, പിന്നീടു സത്യസമിതി ധരിച്ചതോടെ, പരമൻതൻ തോളിൽനിന്നു പിരിഞ്ഞും പിരി യാത്രയും നിലപായ മാധ്യവിക്കുട്ടിക്ക് കവി നിബന്ധിക്കുന്ന സാദ്യശ്യം:

“വിളർത്തു പൊള്ളച്ച ചുമർ-
കുമ്മായതേപ്പുമാതിരി.”

ഇങ്ങനെന്നെല്ലാരു സാദ്യശ്യം വല്ലോരുനായികയേയും ഉദ്ദേശിച്ച് വല്ലോരു കവിയും മുന്നോ പിനോ സകല്പവിച്ചിരിക്കും എന്നു തോന്നുന്നില്ല. കാല്പനികമായ സൗന്ദര്യവിഭ്രാന്തിയുടെ അസ്കിത തീരെ കലരാത്തത്; എന്നാൽ തികച്ചും സത്യസ്ഥാപിക്കുന്നതു അന്തിരം ഇരു കവിതയിലും ഒരു ഇന മാൻ. അതിന്റെ ഒറ്റ മുദ്രകാണ്ട് തന്നിലെ പാരുഷ്യങ്ങളാട്ടാക്ക മുളച്ചതായി, പരമൻ നാട്ടിൽ താൻ പിരിഞ്ഞുപോന്ന പത്തനിയുമാത്തു പിന്നിട പഴയ അനുഭൂതി അയവിറക്കുന്നു. പക്ഷേ ആ അനുഭൂതിക്കും അലങ്കരിക്കമായ സാദ്യശ്യമല്ല നിബന്ധിക്കുന്നത് എന്ന സംഗതിയശ്രദ്ധ നിർണ്ണായകം.

“മുളപ്പിച്ചാളാണഭമുള-
കാടിനെച്ചിങ്ങമെന്നപോൽ”

എന്ന് അങ്ങെയറ്റം പ്രാപണികമാണത്. പ്രാകൃതികം എന്നുതനെന്നയും പറയാം - ആ പദത്തിന്റെ ശരിയായ അർത്ഥത്തിൽ. അമവാ, ദീർഘ ദീർഘമായ ചുംബന്തത്തിന്റെ രൂചി

“പുളിപ്പും നനവും പറ്റി-
ചേർന്നിതെന്നിരുചുണ്ണിലിലും”

എന്നാണല്ലോ സംഗ്രഹിക്കുന്നത്.

“അബ്യാസഗുണ്യചാൽ മാത്ര-
മദ്രികുടം ചിതൽപ്പുറു മാത്രം!
ഹാ, വിദ്യുദയുവയും മുള്ള-
പ്ലുവിതളിന്റെ വക്കുകൾ മാത്രം!”

എന്നും മറ്റും ചങ്ങമ്പുഴ ആവിഷ്ടനാവുന്ന ശൈലിയിൽനിന്ന് അക്കിത്ത തിരെൻ്റെ ശൈലിക്കുള്ള അകലം അടയാളപ്പെടുത്തേണ്ണിയിരിക്കുന്നു.

ഒരുവ്യതിയാനംകൂടി നിരീക്ഷിക്കാം. പ്രകൃതിയെ അവിടവിട പ്രതീക ഡേശിയോടെ ഇണക്കുകു എന്നത് പ്രണയകവിത പൊതുവേ പുലർത്തി പ്ലോന്ന വർണ്ണാശ്രമധർമ്മാണഭ്ലോ. പുവ്, നക്ഷത്രം, ചന്ദ്രം-സമൺതവും ഈ പ്രകിയയ്ക്ക് സാധാരണ ഇരകളാവാറുണ്ട്. ‘മാധവിക്കുട്ടി’യിലുമതെ, തീവ്രമായ രൂ നിമിഷത്തിൽ നായിക നായകനു ചുണ്ടിക്കൊടുക്കുന്നു:

“തളർന്നതാ കിടക്കുന്ന
പടിഞ്ഞാറിവിളിക്കലെ”

ഈ അവിളിക്കലയ്ക്ക്, എന്നാൽ, അക്കിത്തം കണ്ണെത്തുന്ന സവിശേഷ മായ ഉപമാനത്തിരെ സാദ് നാം മുസ് ദരിക്കലും അനുഭവിച്ചിരിക്കയെല്ല. ‘കെട്ടാരമരവിത്തിരെൻ്റെ മട്ടി’ലായിരുന്നുപോലും ആ കിടപ്പ്!

വാനവീഡിയിലെങ്കൊ അല്ല, വയനാടൻ മൺഡിലോ മറ്റോ ആകുന്നു ‘മാധ വിക്കുട്ടി’ക്ക് ഇടം കല്പിച്ചിട്ടുള്ളത്. വയനാടൻ മൺ എന്നും ഉറപ്പിച്ചു പറയാൻ വയ്ക്കുന്നത്. (അത്, ആ വഴിക്ക് രാത്രി ബന്ധപ്പെട്ടുള്ള തുടർച്ചയായ യാത്ര കളിൽ എൻ്റെ മനസ്സിൽ കനകാറുള്ള ഏകാന്തതാബോധത്തിനിടെ, എന്നോ നിയോഗംപോലെ, ‘മാധവിക്കുട്ടി’യുടെ ഭാവബന്ധം ഒഴുകിക്കുട്ടി ഉള്ളവായ തോന്തൽ മാത്രമാവാം.) അകലെ കാട്ടരിക്കിൽ ഒരു വിജനപ്രദേശം - അത്രയും വിശദാംശമേ വേണ്ടതുള്ളതും ആ പ്രദേശത്ത് ചൗക്കിയിൽ കാവ ലാളായി എത്തിപ്പെട്ട പരമൻ എന്ന പാവം പോലീസുകാരന്തെ ഇവിടെ ധർമ്മസങ്കടത്തിനു പാത്രമാവുന്നത്. ധർമ്മസങ്കടവും ദുരന്തവുമെല്ലാം, ‘ഡീരോഡാത്തനതിപ്രതാപഗൃഖാവാൻ’....എന്നു വിവരിക്കപ്പെടുന്ന ആ ജനു സ്ഥിനി മാത്രം വിഡിച്ചതല്ല - സാധാരണ മനുഷ്യരും അവയിൽ വിഞ്ഞിപ്പെട്ടാണെന്നുവരുന്നു എന്ന് ‘മാധവിക്കുട്ടി’ സ്ഥാപിക്കുന്നു. തുലോം ഔജ്ജവായ ഒരു സംഗതികൂട്ടി എടുത്തുപറയുടെ:

പരമൻ, മാധവിക്കുട്ടി, നാണി - ഇങ്ങനെയാണ് ഇതിലെ മനുഷ്യർക്കു പേര്. മുത്ത് ഇവരുടെ സാധാരണത്തിന് വേറൊരു സാക്ഷ്യമാണഭ്ലോ.

ചൗക്കിയിൽ കാവലാളായി എത്തിയ പരമൻ ആ പ്രദേശത്തെ ഒരു പാവ പ്ലെട്ട് കുട്ടാംബത്തിൽ പാർപ്പിന്നു താവളം കണ്ണെത്തി. അവിടത്തെ അമ്മ തിലും മകളിലും സന്നം അമയുടേയും പെങ്ങളുടേയും സാന്നിദ്ധ്യം അയാൾക്കു കൈവന്നു. നാട്ടിൽ സ്നേഹിച്ചുവേട്ട നാണിയേയും നാലഞ്ഞു മക്കളേയും പിരിഞ്ഞുപോന്നവനാണ് അയാൾ. അകമെഡ്യാനും ഇവിടെ കവനക്കാഡ്ഗർ

അവിന്തതിട്ടില്ല. മുത്ത മകളുടെ കത്തുകിടിയ ലാലവത്തിന്റെ മുവന്തിയിൽ, ശരിയാണ്, അവരെ ഓർത്ത, ഇവിടെ മുന്നിൽ കാണായ മകളാട് അയാൾ പറഞ്ഞുപോയി: ‘അംഗകുളേളാളാണു പെണ്ണേ, നീ’ എന്. പ്രായം അതി കുമിച്ചിട്ടും പരിഞ്ഞിതയാവാതെ മാധവിക്കുടിയുടെ മനസ്സിൽ ആ വാക്ക് വാടാതെ മുല്ലപ്പുവായി വാർന്നുവീഴുകയായിരുന്നു. വാതരോഗിയായ അവ ഇൽ അനുകസ്യയ്ക്കാതെ, ഇത്തരം സുരഖിലമായ അഭിനവങ്ങം അനേകാളം ഒരു പുരുഷനും പൊഴിയാത്തതാണല്ലോ. അത്, തനിലേലയിച്ച താരുണ്യ വിജ്ഞംഭിത്തെതെ, പാദപാതം പാസിനെ എന്നപോലെ, പൊട്ടുനുനെ ഉണർത്തി. ആകസ്മക്കികമാവണമെന്നില്ല ഇവിടത്തെ പാസിന്റെ സകല്പം. ഇങ്ങനെയാരു പ്രകരണത്തിൽ ഈ ബിംബത്തിന്റെ സാധ്യത പ്രസിദ്ധ മാണഡ്ലോ. അക്കിത്തം എതായാലും അത് വഴിയേ പൂർണ്ണമായിത്തന്നെ പ്രയോജനപ്പെടുത്തുന്നുണ്ട്. ആടിത്തളർന്ന് മനസ്സിന്റെ പോട്ടിൽ ഉരങ്ങുകയായിരുന്ന പാസിനെ, അവിയാതയാണക്കിലും, പരമനാണ് ചവിട്ടിയു സാർത്തിയത് എന് മാധവിക്കുടി അയാളുടെ നേർക്കു വിരൽ ചുണ്ടുന്നു.

“അതിന്റെ ഫുൽക്കുതിയെനി-
കേകുന്നു മോഹവിസ്മയി.

.....

ഇല്ലാനിക്കിനി നിർമ്മക്കി
വാഴവെനിക്കിനസഹ്യമായ്”.

-ഈ അവസ്ഥ അവൾ തിരിച്ചറിയുകയും ചെയ്യുന്നു. പരമനാവട്ട, നാട്ടി ലേയ്ക്കു തിരികെ മറ്റൊ കിട്ടിയ ഉത്സാഹത്തിൽ, നാഞ്ചി പുലർച്ചെ പുറപ്പെടാമല്ലോ എന്ന ഉല്ലാശതയിൽ, ചിറകു കുതുതതിരിക്കയായിരുന്നു. മാധവി ക്കുടിയുടെ അപത്രികഷിതമായ പോട്ടിയൊഴുക്കിൽ ആ ചിറക് കൂഴയുക യാണല്ലോ.....

എന്തുണ്ട് ഈ പ്രതിസന്ധിക്കു പോംവഴി? സ്വഹോടകമായ ഒരു മുർധയനും പലർക്കും മനസ്സിൽ ഉഭിച്ചേര്യക്കാം. എന്നാൽ അതു സംഭവിക്കണമെങ്കിൽ, തന്റെ കമാപാത്രങ്ങളിൽ ആരിലെക്കിലും കരുപ്പു മുഴുമിപ്പിക്കേണ്ടിവരും. അതിനുള്ള ‘ഭൂഷ്ഠട’ അക്കിത്തം ശില്പിച്ചിട്ടില്ലല്ലോ. താൻ സൃഷ്ടിക്കുന്ന മനുഷ്യരിൽ അധികം കരികുട്ടരുത് എന് ഈ ഇരു സാത്തരികമനസ്സ് നിഷ്കർഷിക്കുന്നു. അതിനാൽ മാധവിക്കുടി പരമനെ പൊയ്ക്കൊള്ളാൻ അനുവദിക്കുന്നു. ‘കരച്ചിലെന്നപോൽ പോട്ടിച്ചിരിച്ചും കൊണ്ട’ അംഗം അതു ചെയ്തത്. പോരാ, ആ ‘തയുലാൾ’ അപ്പോൾ ‘പാവമാം കൊച്ചുവെപ്പത ലോട് അമു പോലവേ’ ആണ് സംസാരിച്ചത് എന്നതിന്തെ പ്രധാനം. എത്തു

സാധാരണ മനുഷ്യരിവിയിലും ആത്മപീഡനത്തിന്റെ അപൂർവ്വനിമിഷ ത്തിൽ മഹാത്മയ്ക്കിൻ്റെ ചില ഭീപ്തകരിണങ്ങൾ തെളിയിും എന്നുള്ള തന്റെ അശ്വനന്ദനയുടെ, ‘തയ്യൽ’ അടുത്ത വിർപ്പിൽ അമ്മയായി മാറുന്ന ഈ പരിവർത്തനത്തിലുടെ അക്കിത്തം ഇവിടെ സാക്ഷ്യപ്പെടുത്തുന്നത്. വേദ നയിൽ വിജോവിചാരം കൊള്ളുത്തുക എന്നതാകുന്നു ഈ കിരണങ്ങളുടെ സിദ്ധി. മാധ്യവിക്കൂട്ടി ആണ്ടിട്ടുന്നു:

“പേടിവേ, സഭങ്ങയെക്കാത്തി-
ബ്ലൂനിലെപ്പാനോരിക്കലും;
ഉണ്ഠത്തിരെനു, രണ്ടാമ-
തുറക്കിലെനു, ഹേതുവാൽ.”

മടങ്ങിച്ചുന്ന കുടുംബത്തിന് ആശാസവും ആവേശവും പകരാൻ പരമനു പറ്റട്ട് എന്നാണ് അവളുടെ ആശംസ. ഒപ്പ്, താനാകുന്ന നിഃശ ക്ഷുക്കി പ്ലോകാനും അവർ പ്രാർത്ഥിക്കായ്ക്കയില്ല. എന്നാൽ പ്രാർത്ഥന കേൾക്കാൻ ‘അജ്ഞനയകർിന്ത’മായ ഈ ലോകത്തിൽ ആരെങ്കിലും ഉണ്ടന്ന് അവർക്ക് ഉറപ്പുപോരാ. യാത്ര ചോദിക്കവേ, ഇനിയും വരും എന്ന ഭൂമി വാക്കു പറയുമ്പോഴും, പരമഗ്രേ ഹൃദയം അവനോടുതനെ ആരായുന്നു: ‘വരുമോ വാസ്തവത്തിൽ നി....’ മകൾക്കും അമ്മയ്ക്കും ഈ നിഃശ്വരത്തിൽ നിരക്കുക നിബിഡമായ മുന്നമാണല്ലോ. അതിനാൽ അവരുടെ അന്തര്ഗതം അക്കിത്തം അനുമാ ആവിഷ്കരിക്കുന്നു:

“അക്കലെക്കുയിലാരാഞ്ഞതു:
‘പോകുമോ പോകുമോ ഭവാൻ?’
അരികെറുളളി ചോദിച്ചു:
‘വരുമോ വരുമോ ഭവാൻ?’”

ആവർത്തനക്കെട്ട്: ആവ്യാസം നിലത്തുനിർത്തുക എന്നതിന് അതിലെ കവിത നിരസിക്കുക എന്നല്ലതനെ അർത്ഥം. ആരു പറഞ്ഞു, കവിത യ്ക്കുള്ള ഉപാദാനം ആകാശത്തുനിനേ ഒരുക്കുട്ടാവു എന്ന്? അങ്ങനെ യാനുമില്ല എന്ന് ഉറപ്പുവരുത്താനായി ‘മാധ്യവിക്കൂട്ടി’യിൽനിന്ന് ചില ഉക്തിബൈച്ചിത്ര്യങ്ങൾക്കുടി മനസ്സിൽത്തുക:

1) നെടുവിർപ്പിട്ടു നിസ്സഹായനായി നില്ക്കുന്ന പരമഗ്രേ കൈകളിൽ കിതച്ചും വിയർത്തും ചാഞ്ഞുവിഴുന്ന മധ്യവിക്കൂട്ടിയെക്കുറിച്ച്:

“മധ്യാഹനവെയിലത്തുടെ-
സ്വഹൃദാരം പരക്കവേ,
തളരും പ്രാവു, മാർഗ്ഗത്തിൽ-
കാണുമാൽക്കൊന്നവിലെനുപോൽ.”

2) താൻ മാധവിക്കുട്ടിയുടെ ഇംഗിതത്തിന് അടിപ്പോൾ ഇവിടെ തങ്ങിയാൽ നാട്ടിൽ കുടുംബം അനാമമാവുന്നതിന് പരമൻ ഓർക്കുന്ന ഉപമ:

“പനന്പട കൊഴിഞ്ഞപ്പോൾ
കുടുകീറി നശികയാൽ
അതിനു ചുറ്റും പാറുന്ന
കുറിയറുകൾ മാതിരി.”

3) പരമൻ തോളിൽനിന്ന് സ്വയം പരിച്ഛടുക്കാൻ മാധവിക്കുട്ടി നിർബ്ബു സ്ഥിതയാക്കേ, പദ്ധാത്തലമാകുന്ന പ്രകൃതിയെപ്പറ്റിയുള്ള സുചന:

“തറിയെപ്പറ്റി നില്ക്കുന്ന
വെറ്റിലക്കാടിയെപ്പുലാൽ
പരിച്ഛകറ്റും വഞ്ഞകാറ്റാ-
തെതാടിയിൽ കുത്തടി”കുന്നു.

4) നാണി എന്ന ലോലയായ നാട്ടുപെണ്ണ് എങ്ങനെന തന്നെ ബലവാനാ കുന്നു എന്നു വിസ്തരിക്കേ, പരമൻ സ്ത്രീയക്കുറിച്ചുള്ള പൊരുൾ പേരുന്നുകിട്ടുകയാണ്:

“വെറ്റും താമരനുൽക്കാണ്ഡു
തളയ്ക്കപ്പെട്ടിരിക്കുകിൽ
കരിഞ്ഞിതുല്യയാണാ നു-
ലറ്റാലോ പുഴുവാണവർ.”

5) പരമൻ സാന്നിദ്ധ്യത്തിൽ താൻ അനുഭവിച്ചിരുന്ന സാഹല്യം, ഇപ്പോൾ അയാളുടെ അനിരോധ്യമായ വിയോഗം വഴി, പാശാവുകയാണാല്ലോ - മാധ വിക്കുട്ടിയുടെ ഈ അവസ്ഥയ്ക്ക് കവി നല്കുന്ന അവതരണം:

“ചിന്പിടിച്ചു മലടി-
പുഴിനെന്ന മഹോത്സവം
ചാപിള്ളതൻ പിറവിയാൽ-
തകർന്ന ശൃംഗാരാവവർ.”

മുത്തും രത്നവും ഒന്നും നിർബ്ബുസ്യമല്ല, മുറ്റത്തെ വെള്ളാരം കല്ലുകൊണ്ടും ശില്പം സ്വഷ്ടിക്കാം എന്നതിന് മലയാളകവിതയിൽ സിഖിക്കുന്ന മികച്ച മാതൃകയാണ് ‘മാധവിക്കുട്ടി’ എന്ന് ഈ അവലോകനം തൽക്കാലം സംഗ്രഹിക്കേണ്ട്.

‘കുണ്ടുണ്ണി’ മുതലായി ചിലതുകൂടി ഈ കുറിപ്പിൽ ഈ വിടർത്തിനോക്കാം എന്നായിരുന്നു മോഹം. എങ്കിലും കുറിപ്പിന്റെ പെരുപ്പം പേടിച്ച്

അതിൽനിന്നു പിൻവാങ്ങുന്നു. ‘കുണ്ടുണ്ണി’യിൽ അദ്ദനായ ഭർത്താവിന് ഭാര്യ സ്വയം പതിചയപ്പെടുത്തുന്ന ഒരു പദമുണ്ട്:

“ഞാനടക്കരിപോലുള്ള
നൊണ്ണിപ്പുണ്ണാണു, മുപ്പറേ”

ഇവിടെ സാദ്യശ്രദ്ധത്തിന്റെ കാര്യം പോട്ട; ‘മുപ്പറേ’ എന്ന സംഖ്യാധന പോലും എത്ര സവിശേഷമായിരിക്കുന്നു! സ്വന്നേഹത്തിന്റെ ഏതെങ്കിലും മുഹൂർത്തത്തിൽ ഭർത്താവിനെ അങ്ങനെ സംഖ്യാധന നടത്താത്ത ഭാര്യ യുണ്ടാവുമോ! ഉണ്ടാവുകയാണെങ്കിൽ സകടം എന്നല്ലാതെ എന്തു പറയാൻ! സത്യം അതാണെങ്കിലും, ഈ സംഖ്യാധന കവിതയിൽ ഇണക്കാൻ ഏതെങ്കിലും കവി മുതിർന്നുകാണുമോ?.....ഇങ്ങനെ പല അംഗങ്ങളിലും ഇത്തരം ആവ്യാനങ്ങൾ പരിശനനയർഹിക്കുന്നു. അതിലേയ്ക്കു കടക്കാൻ ഇവിടെ ഫഴുതില്ലോ. എന്നാലും തിടുകത്തിനിടയ്ക്കും ഒരു സംഗതി എന്നു സ്വർഗിക്കുന്നതാവും വിഹിതം എന്നു തോന്നുന്നു. മാധവിക്കുട്ടി പോലെ, അമവാ അക്കിത്തത്തിന്റെ മദ്ദതാനും ആവ്യാനങ്ങളെപ്പോലെ, ‘കുണ്ടുണ്ണി’യും അനുഷ്ടുപ്പിൽ ചെച്ചിതിക്കുന്നു. വൃത്തം ഈ കുറിപ്പിൽ എൻ്റെ വിഷയമല്ല. അതിനും പക്ഷേ ആവ്യാനത്തിന്റെ വടിവു പാകപ്പെട്ടു തന്നുന്നതിൽ പക്കുണ്ടല്ലോ. ആവ്യാനത്തിനു മുതിരുന്ന നമ്മുടെ ഒരു കവി അനുഷ്ടുപ്പ് എന്ന ഇടക്കവപ്പ് ഉപയോഗപ്പെടുത്തുന്നതിലെ അർത്ഥഗർഭ തയ്ക്കു നേരെ നാം ഉദാസീനരായിക്കുടാ. ഗദ്യത്തിന്റെ വഴക്കവും പദ്യ തതിന്റെ തിളക്കവും ഒരുമിക്കുന്ന ഈ മാധ്യമത്തിന്റെ സാധ്യത പുതിയ കവികൾ മനസ്സിലാക്കുന്നതു പോരാ എന്ന തുപ്പതികേടിന്റെ പശ്ചാത്തല തതിൽ ഇതു വിശേഷിച്ചും ഓർമ്മിപ്പിച്ചേ പറ്റി, പാരമ്പര്യത്തിന്റെ ഇടക്കവപ്പിൽനിന്ന് വേരാരു വൃത്തംകൂടി അക്കിത്തം അനായാസമായി എടുത്തു പെരുമാറാറുള്ളതും ശ്രദ്ധയർഹിക്കുന്നു. അത് ആരു അമവാ ഗൈതി ആകുന്നു. സമകാലിക കവികളിൽ ഇതിനു മറ്റാരാനും ഇതു സാഹചര്യം നല്കിയതായി കാണുന്നില്ല.

***

ആവ്യാനം എന്ന പരികല്പനയുടെ വ്യാപ്തി കമ്പറിച്ചിലിൽ മാത്രമായി ഒരുക്കേണ്ടതില്ല എന്ന് തുടക്കത്തിൽ എന്നു തൊട്ടുവെച്ചുവല്ലോ. അതിന്റെ ചില ചിന്നച്ചങ്ങളിലേയ്ക്കാണ്, അതെ കണ്ണിശമായ ക്രമമെന്നും കുടാതെ, ഇനി കടക്കുന്നത്.

ആവ്യാനം നിലത്തു നിർത്തുക എന്ന ആശയം നേരത്തെ സ്വർഗിച്ചിട്ടും കവനക്കാഡ്വീ

2004 - 2005

ഒളപ്പോ. ഇതു സാധിക്കാനായി വിശദാംശങ്ങൾ ധാരാളം വിന്യസിക്കുക അക്കിത്തം പുലർത്തുന്ന വിശ്രേഷപ്പെട്ട ഒരു പ്രവണതയാണ്. ഉദാഹരണം തിരിച്ച്, ഇടിഞ്ഞു പൊളിഞ്ഞ ലോകത്തിൽ, ഇപ്പോൾ ഓൺലൈനു പുന്നീതാൻ കൂട്ടികൾ ഇല്ലാതായിരിക്കുന്നു എന്ന അവസ്ഥയുടെ ആവ്യാനം നോക്കാം. എവിടെചേന്നാലും കൂട്ടിക്കെള്ള കാണുന്നില്ല എന്നല്ല അക്കിത്ത തിരിഞ്ഞെഴെലി:

“പൊന്നാനിയിലും കോഴിക്കോട്ടും
ചെന്നു തൊന്ന വാരത്തിൽ,
ചെന്നു കൊച്ചിയിലെനു പെരിന്തല-
മല്ലിയിലും തൊൻ തൃപ്പൂരും.”

‘എവിടെയും’ എന്ന ഏകപദ്ധതെ വിശദാംശങ്ങളിലേയ്ക്കു വിടർത്തെടുക്കുന്ന വിദ്യയാണിത്. ഇതിരിക്കുന്ന കുറേക്കുടി തിളക്കമെല്ലാ ഒന്നും ദൃശ്യം നിന്മകൂടി ശൈലിക്കാം. നിരുപാധികമായ സ്നേഹത്തിനുവേണ്ടി ആഹാനം നടത്തുന്ന കവിതയാണെല്ലാ ‘മനുഷ്യസന്നിധിയിൽ’. സ്നേഹം മുലികവും നിരുപാധികവുമാവുക എന്നത് ഈ കവിക്കു പ്രിയപ്പെട്ട ആശയം തന്നെ. എന്നാൽ എന്നാൻ ഉപാധി എന്നതുകൊണ്ട് ഉദ്ദേശിക്കുന്നത്? അതുനം ഗഹനമായ ആത്മയാവ്യതിരേകങ്ങളാണും അല്ലതനെ. പിന്നെയോ: ഈവിടെയാണ് ആവ്യാനത്തിന്റെ സാരസ്യം അറിയാറാവുക. സാധാരണ മനുഷ്യർ വേഷഭൂഷകളിൽ എന്നല്ലാം അന്തരങ്ങൾ വെച്ചുപുലർത്തുന്നു! ഈവയുടെ വിവരണം ചുരുക്കി നിവരുന്നതു നോക്കുക:

“തലമുടിയിഷ്ടംപോലെ-
കൈട്ടി ചായ്ച്ചും ചരിച്ചുമിട്ടോളും;
അമവാ വെട്ടിയോതുക്കി-
പുതിമള്ളേതലെലും പുരട്ടിവെച്ചോളും;
അങ്ങനെനയാനും ചെയ്യാ-
നല്ലാ താങ്കൾക്കു മോഹമെന്നാകിൽ;
മോഹംപോലേ തലമുടി
മുച്ചുടായിച്ചിരച്ചു വിട്ടോളും;
തലയിൽക്കൈട്ടും കൊള്ളാം
തലയിൽക്കൈട്ടിനു വാഞ്ഞചരയുണ്ടെങ്കിൽ;
തൊപ്പി ധരിച്ചാലുമിഷ്ടവർണ്ണത്തിൽ
തൊപ്പി ധരിച്ചാലുമിഷ്ടവർണ്ണത്തിൽ
ഇട്ടോളും സെമക്കുറി,

തൊട്ടോളു ശോപി, ചടനക്കുറിയും;
 അണിഞ്ഞുകൊള്ളു മാറിൽ-
 പ്ലിണ്ടുലോ കൊന്തയോ ഹിതംപോലെ.
 കൃതികൊള്ളു തട-
 കാതുകൾ നീ, വേണമെകിൽ മേൽക്കാതും;
 കൃതണമെന്നില്ലെങ്കിൽ
 കൃതയുകയേ വേണ്ട രണ്ടുമാമരണം.
 തടം തലയിലിടാനും,
 മലമയ്ത്തുണി വിശൻിവെച്ചുടുക്കാനും,
 ഉണ്ടല്ലോ സ്വാതന്ത്ര്യം
 താലി കഴുത്തിൽഡിച്ചുകൊൾവാനും,
 കുപ്പായത്തിൽ പല കൊടി
 കൃതാനും കൃതിടാതെ നില്ക്കാനും
 ഉണ്ടു നിനകയെകാരം
 പൊരിവെയിലിൽ കൊടി പിടിച്ചുലാത്താനും.”

വ്യാവർത്തകമായി ഒന്നുമില്ല എന്ന് പെട്ടുന്ന തോനിക്കുംവണ്ണം വസ്തു
 തകൾ പട്ടികയായി നിരത്തിയിരിക്കുന്നു. പക്ഷേ അല്പം ആലോചിച്ചാല്
 റിയാം ഇവിടത്തെ വ്യാവർത്തകത്വം. അതാവട്ട, ആവ്യാനത്തിന്റെ വടി
 വുകൊണ്ടു രൂപപ്പെടുന്നതാണുതാനും.

ഇനിയൊരുദാഹരണം ‘ഉറുവുകളുടെ മാനം’ എന്ന താരതമ്യേന അടുത്ത
 കാലത്തെ കവിതയിൽനിന്നാവെട്ട്. ഇതിൽ ഗുരുവായുരപ്പനാണ് ഏകസത്ത
 എന്ന സംഗതിക്കു കൈവരുന്ന ആവ്യാനം ഇങ്ങനെ:

“നിന്റെ കടാക്ഷക്കരിനിശ്ചിൽ
 വിടരുമ്പോൾ തെങ്ങശർ രാവുങ്ങുന്നു;
 നിന്റെ മുവശ്രീയുദയ-
 കതിരുരസുമ്പോളുണ്ടെന്നീക്കുന്നു.
 നിന്റെ കിണറ്റിലെ വെള്ളം
 തെങ്ങശ്രീകാകാശഗംഗയാണുണ്ടി;
 നിന്റെ തിടപ്പിള്ളിയിൽ നി-
 നമ്മുതെന്നാണെന്നു തെങ്ങളറിയുന്നു.”

ഇതുതനെ ആശയം അനുഭവത്തിലേയ്ക്കു സംക്രമിപ്പിക്കാനുള്ള ആവ്യാ

നന്തിന്റെ ശരിയായ തന്ത്രം. കവിയുടെ ഭക്തിയും വിശ്വാസവും ചേർന്ന് രചന ലയാത്മകമാവുന്നതിന്റെ ഉത്തമദ്വാഷ്ടാന്തമാണിത്.

***

എ.എൻ.വി ഒരിക്കൽ പറഞ്ഞുകേട്ടിട്ടുണ്ട്, കമാകാവ്യം രചിക്കുമ്പോൾ എല്ലാ ഭാഗവും ഒന്നുപോലെ കാവ്യാത്മകമാവണം എന്ന് ഉൽക്കാണ്ഠപ്പുടേണ്ട തില്ല. ചില ഭാഗങ്ങൾ ഗദ്യാരഥകമാവുക, അവകൊണ്ടു പഴുതടയ്ക്കുക എന്നത് അനിവാര്യമാണെന്തെ. എന്നാണ് അദ്ദേഹം ഉദ്ദേശിച്ചത് - നല്ല പിടി പോരു. കമയിലെ ഭാവതരളമായ ഭാഗങ്ങളിൽ കാവ്യാരഥകത, അവയ്ക്കിടെ കണ്ണി വിളക്കേണ്ടിട്ടതു ഗദ്യാത്മകതയും എന്നായിരിക്കുമോ എന്നോ? ഏടന ഇങ്ങനെ വിജീകരാൻ പറ്റുമോ എന്നതു നില്ക്കേണ്ട; എനിക്ക് ഇനി യുമുണ്ട് സംശയം: കാവ്യാരഥകത എന്നത് ഇപ്പോൾ കളി തിരിച്ചു സീക്ക രിക്കാവുന്ന ഒരു സിദ്ധിയാണോ? ആവ്യാനത്തിൽ ആവശ്യമുള്ളിട്ടത് ഉപയോഗിക്കുക, അല്ലാത്മിട്ടത് ഏവിക്കുക എന്ന നയം നടപ്പാക്കാൻ പറ്റു മെങ്കിൽ അതിനർത്ഥം, ഇത് ശേഖരത്തിൽ സുക്ഷിപ്പിട്ടുള്ള കൃതിമായ എന്തോ അണിയവും ചമയവുമാണ് എന്നാവില്ലോ? വാസ്തവമെന്നായാലും, അങ്ങനെന്നയാണ് എന്ന പ്രതിതി വായനയിൽ നേരിടാതെ നോക്കുന്നതാ വുമല്ലോ ഹിതകരം. ഇംവഴിക്കൊരു സപ്പൂറത നിലനിർത്തുന്നു എന്നതെന്തെ അക്കിത്തത്തിന്റെ വലിയ നേട്ടം. എന്ത് കൈടുതയും നോക്കിയാൽ ഗദ്യനിർവ്വി ശേഷം എന്നു വകതിരിച്ചേയ്ക്കാവുന്ന വരികൾ ആ ആവ്യാനങ്ങളിൽ അവി ടവിടെ കണ്ണു എന്നിരിക്കാം. എന്നാൽ ആവ്യാനത്തിന്റെ ഇപ്പോനുസാരി യായ ഒഴുക്കിൽ ഇതു വകതിരിവിന് ഇടമില്ലാതെ പോവുന്നു. ശസ്ത്രക്കുക എന്നത് നാം സഭാവേന നിർവ്വഹിക്കുന്ന ജീവകൃത്യമാണല്ലോ. പ്രത്യേകം ശബ്ദിക്കാണ്ടാൽ അങ്ങനെന്നയാണു നിർവ്വഹിക്കുന്നതായ തിരിച്ചറിവേ നമുക്കു തോന്തിക്കൊള്ളണമെന്നില്ല - ശസ്ത്രക്കുന്നതുപോലെ സുഗമവും മികവാറും സഹജവുമാണ് അക്കിത്തത്തിന് ആവ്യാനങ്ങൾ രചിക്കലും എന്നു ചുരുക്കം. അതിനിടെ, അന്ത്യമാ കടിനു എന്നു കരുതാവുന്ന ചില സന്ധികൾ ഉച്ചിതമായ സമാനതരത്തിന്റെ വിന്യാസത്തിലൂടെ അദ്ദേഹം സരൂ മാക്കുന്നത് സാഹിത്യവിദ്യാർത്ഥികൾക്ക് ഒരു സാധനാപാഠമായി മാറുന്നു. എരക്കുറ എത്തു കവിതയെടുത്താലും കിട്ടിക്കൊള്ളും ഇതിനു ദൃഷ്ടാന്തം. ഇവിടെ എടുക്കുന്നത് ‘ഇടിഞ്ഞുപൊളിഞ്ഞ ലോക’ത്തിൽനിന്നാവെടു. ഓൺഗാളിൽ പു പറിക്കാൻ കൂട്ടികൾ ഇല്ലാതായിപ്പോയല്ലോ എന്ന് കവിക്കു കുണ്ടിതും. എവിടെപ്പോയി കൂട്ടികൾ? അവർ നാടിന്റെ നാനാമുഖകളിലായി തെണ്ടുകയാണല്ലോ. അപ്പോൾ അവരുടെ അമ്മമാരോ, അപ്പു നബംബേർ-ഒന്നുവരി

യാരോ? പ്രശ്നം ഇത്തരത്തിൽ കുർപ്പിച്ചു കുർപ്പിച്ചുകൊണ്ടുവന്ന് പെട്ടുന്ന് ഒരുത്തരത്തിലേയ്ക്ക് - ചോദ്യരൂപത്തിലുള്ള ഉത്തരം- കൊളുത്തുന്നു:

“കല്ലിൽ സ്വഹടികമുടഞ്ഞു, കുപ്പി-
ചീല്ലിൽ കമയാർ പറയാവു?”

നെടുനാളായി നിലനിന്നുപോന്ന ഒരു വ്യവസ്ഥിതി വീണ്ടുതകർന്നതും ആളുകൾ അനാമശകലങ്ങളായി ചിതറിയതും എല്ലാം ഉൾപ്പെടുന്ന വിപുലമായ ഒരു വിപരിബാമം എത്ര സാദ്ധമായി, സംക്ഷിപ്തമായി, ഈ സമാനരഹത്തിൽ ഒതുങ്ങുന്നു! ഇതുപോലെത്തന്നെയാണ്, രാഷ്ട്രീയത്തെ വിമർശനത്തിനും വിഹസനത്തിനും ഇരയാക്കുക എന്ന ഏർപ്പുടിൽ പലകവികളും ഉത്സാഹികളാണ്. പക്ഷേ അത് ഏറെയും വാക്കുകളുടെ പാഴച്ചാലവായി കലാശിക്കുന്നതിലൂടെ നമ്മക്ക് വ്യാകുലത. ഇതിനെത്തിരെ വേണ്ടാം അക്കിത്തത്തിന്റെ

“ഓരോ മാതിൽ ചായം മുക്കിയ
കീറത്തുണിയുടെ വേദാന്തം!”

(ഇടിന്തുപൊളിഞ്ഞ ലോക)

എന്ന ഇംഗ്രെറിയുടെ സുഗമതയും സൃജിതത്വവും വിലയിരുത്താൻ. ഇതു വീണ്ടും സന്ധിക്കാൻ അക്കിത്തം ഏതാനും കൊല്ലും പിറകേ ഏഴുതിയ ‘കാലഹ്യദയ’ത്തിൽ എത്തുവോളും കാത്തിരിക്കുകതനെ വേണ്ടിവന്നു എന്ന തോന്നുന്നു. അയ്യും ചിലപ്പോൾ അതിലും കുറച്ചോ കൊല്ലും കൂടുന്നോൾ ആവർത്തനതിക്കുന്ന തിരഞ്ഞെടുപ്പ് എന്ന പൊരാട്ടുനാടകത്തിലേയ്ക്ക് ജനാധിപത്യം എന്ന പ്രക്രിയയെ ഭവ്തിച്ചുരുക്കിയില്ലോ, ആ കൊള്ള രൂതായ്മയെക്കുറിച്ച് മറ്റാർക്കും വഴഞ്ഞാൽ കൈത്തെ ദക്കനേതാടും അക്കിത്തം ഒരുപ്പംപും തീർത്തിരിക്കുന്നു:

“അഞ്ചുകൊല്ലുന്നതയ്ക്കു ചോറിൽ
പുഴിവാരിയിടേണ്ടവൻ
ആരെന്നു നിർണ്ണയിക്കുടേ
വോട്ടിരു കവിട്ടിക്കിയ”

ഈ വക സന്ദർഭങ്ങളിലെ ഭാഷായോഗവും സവിശേഷംതന്നെ. ‘കീറത്തുണി’യോടു ചേരുന്നോൾ ‘വേദാന്ത’ത്തിന് അതിന്റെ ധമാർത്ഥത്തിലുള്ള വിവക്ഷയിൽനിന്നു വീഴ്ച നേരിടുകയാണല്ലോ. ആ ധമാർത്ഥത്തിലുള്ള വിവക്ഷ അറിയാതെ ആളുല്ലോ അക്കിത്തം. എന്നിട്ടും ഈ ചേരുവ നടത്തുന്നതിനർത്ഥം, അങ്ങനെയല്ലാതെ പ്രകടിപ്പിക്കാൻ സാധിക്കാതെ വേദന കിട്ടുകയാണെന്നു

അതിനു പിന്നിൽ വിർപ്പമുട്ടുന്നു എന്നതുകൂടിയാവണേ? രണ്ടാമത്തെ ഉദാഹരണത്തിലുമതെ, 'ചോറിൽ പുഴി വാരിയിട്ടു' എന്ന ശൈലി, 'നിർസ്സിയകുക' എന്ന സംസ്കൃതജന്മമായ ക്രിയയുടെ നിഷ്ക്രമിപ്പടത്, 'കവിടി ക്രിയ' എന്ന പദത്തിലുടെ ഉള്ളിലിതമാവുന്ന സാന്ദ്രഭായികത - ഈല്ലാം ചേർന്ന ഒരു സങ്കരമാവുന്നു ഭാഷ. അല്ലെങ്കിലും, സംസ്കൃതത്തിൽ, അതിന്റെ വൈദികരുപം തൊട്ട്, നല്ല ഉപസമിതി നേരിയിട്ടുള്ള ഈ നമ്പു തിരികവി സ്വന്തം ഭാഷയിൽ കലർത്തുന്ന നാട്ടുരൂചികൾ വേറിട്ടതെന്ന പഠനമർഹിക്കുന്നു. കാവ്യാത്മകത ഗദ്യാത്മകത എന്ന രണ്ടംശങ്ങൾ വ്യവഹാരസൂക്ഷ്മത്തിനു വേണ്ടി ആവ്യാനത്തിൽ വ്യവച്ഛേദിക്കാം മെക്കിലും, അനുഭവത്തിൽ അവ അനോധാരം ലഭിച്ചുചേരുന്ന കാര്യം നേരത്തെ സൂചിപ്പിച്ചു. സംസ്കൃതം നാട്ടുഭാഷ എന്നീ പിരിവുകളെല്ലാംബന്ധിച്ചും ഇതുതന്ന നില. ഉണ്ണിരി എന്ന തന്റെ ഒരു കമാപാത്രത്തെ ഉദ്ദേശിച്ച് ('പശുവും മനുഷ്യനും' എന്ന കവിത) 'ഭൗമസക്കപിണ്ഡിഭാവം' എന്നുപറയോഗിക്കാൻ അക്കിത്തത്തിന് ടുക്കം സങ്കോചമില്ല. എൻ്റെ വിവക്ഷ വേറൊരുദാഹരണം കൊണ്ടാവാം ഒരുപക്ഷേ കുടുതൽ വെളിപ്പെട്ടുക. ഇടയ്രൂതിയുടെ ചരംതതിൽ, അദ്ദേഹത്തോടുള്ള ആത്മബന്ധത്തിന്റെയും ആശ്രിതഭാവത്തിന്റെയും ചെത്ത നൃത്തിൽനിന്ന് ഉറന്നുകൂടിയതാണ് 'പരമപാദൻ' എന്ന കവിത. ഇതിലുണ്ട് 'തത്തനിമിഷോഡണിന്നത്താമരമലർ' എന്നാരു സമാസം. തുല്യം അപൂർവ്വമായ നന്ദിതന്നെ. അത്കുതം അതല്ല, ഇതിനോടു തൊടുത്തിന്റെ ക്രിയ പൊന്തിവരിക' എന്നാകുന്നു. ഒരു സാധ്യം സിഖിയുടെ സൂചന ഇതിൽ സ്വഹൃതിക്കുന്നതാണല്ലോ. സംസ്കൃതമാവട്ട, മലയാളമാവട്ട, ശുദ്ധ നാട്ടുഭാഷയാവട്ട, തന്നിൽ ഏന്തിത്തുള്ളിംഗവും ഭാഷാബോധത്തിൽനിന്ന്, പ്രായേണ അബോധം എന്നു തോന്നുമാർ, ആവ്യാനത്തിന്റെ അതാതു പാകത്തിന് പദങ്ങൾ ഉരുത്തിരിയുന്നു എന്ന അനുമാനത്തിലേയ്ക്കെതെ ഇതു നമ്മുടെ നയിക്കുന്നത്. ക്രിയായോഗത്തിലേയ്ക്കു കടന്നാലോ, അതുകുറേ വിശ്വേഷംഘ്രതെ. നടെ കണ്ണ 'ഭൗമസക്കപിണ്ഡിഭാവം' എന്ന കർത്താവി നോടായാലും ക്രിയ ഇണക്കുണ്ടാണ് അത് 'കിടക്കുക' എന്ന പൊതുരൂപമല്ല; പിന്നെയോ, 'ചെന്നുവിഴുക്' എന്നു പ്രത്യേകം നോവും. ("വിഴുന്നു നിജഭവക്കോൽ ശയ്യിൽച്ചുന്ന്") അല്ലെങ്കിലും പല പ്രാബല്യങ്ങളിലും അലഞ്ഞുതളരുന്ന അക്കിത്തംകമാപാത്രങ്ങൾക്കാനും 'കിടക്കുക' എന്ന ക്രിയ പാകമല്ല; കിടക്കാൻ അവർക്കു നേരില്ല. അവർ ചെയ്യാറുള്ളത് 'മുതുച്ചായകുക', 'തടിനിവർത്തുക', 'ചമുടികുകുക' മുതലായവയാണ്. സംസ്കൃതബഹുലമോ സമാസനിബിധമോ ആവും ഇടയ്ക്കു ശൈലി.

“ജീവാധാര പ്രകൃതിഹൃദയാസ്ഥാദസന്ദേഹസന്തേഷ
ഭാവാഭാവപ്രളയ സമയാവിർഭവൽപ്രാണഭ്യംതെ”

(സർഗ്ഗഭർമ്മനം)

എന്നല്ലാമുള്ള സംബോധനകൾ കണ്ണപാടെ ഈ കവിയെക്കുറിച്ച് നിശ്ചി തമായ നിഗമനത്തിലേയ്ക്കൊന്നും എടുത്തുചാടരുത്. എന്നെന്നും ഈതേ രചനയുടെ തുടക്കത്തിൽ ഇണക്കിയിരിക്കുന്ന പദയോഗം ‘തുണ്ണും ചാരി തത്തികിട’ എന്നാകുന്നു! ഈതൊക്കെ ഏതേനൊരു നിയോഗം പോലെ നിരക്കുന്നു എന്നല്ലാതെ, താൻ നിയതമായി നിബന്ധിക്കുന്നു എന്ന തിപ്പു വലം അക്കി തത്തെത്ത തിണ്ടാറേയില്ല. സ്വന്തം രചനയെപ്പറ്റി വല്ലതും സുചിപ്പിക്കുണ്ടോ ശാക്കെ ഈ കവിയുടെ സ്വരം അതി വിനയത്തിന്റെതാവുകയാതെ പതിവ്. മറ്റാരു തലമുറയിൽപ്പെട്ട പുത്രൻ കവികൾ ‘ആകാശത്തു മുട്ടിട്ടും കരിവ നക്കരുതു’ കാണിക്കുണ്ടോൾ താൻ വിഹാലനായിപ്പോവുന്നു. പിണ്ഡവിചാരം നടത്തിയാൽ തനിക്കു വെളിപ്പെട്ടുകിട്ടാർ തന്റെ അശക്തിമാത്രം.

“കടം വാങ്ങിയ ഭാഷ, കടം വാങ്ങിയ വാക്ക്-
ഘടനാപരിചയം, കടം വാങ്ങിയ വസ്തു-
സ്ഥിതിബോധവും; പിന്നെയെന്തുണ്ണേൻ പെപക്കുറയിൽ
ധനമെന്നെന്നതാണ ഞാൻ വിചാരണചെയ്കേ,
മധ്യായുസ്ത്തിമിരതീരത്തിലുമൊരു പദം
മറ്റാരു പദത്താടുചേരിക്കും ഒക്ക വിറയ്ക്കുക”യാണല്ലോ!
(തലമുറവിടവ്)

എന്നിരിക്കേ, തന്റെ ഭാഷ വാർന്നുവിഴുകയാണ് എന്നതിൽക്കവിഞ്ഞ വാർത്തെത ടുക്കുകയാണ് എന്ന് എങ്ങനെന വസ്തു പറയും! അമവാ, ക്രിയകളുടെ കേവല -പ്രയോജകങ്ങളെതക്കുറിച്ച് അക്കിത്തതെത്തപ്പോലെ ഭോധം പുലർത്തുന്ന - അബോധനമായ ഉർക്കിഞ്ചപ ചുരുത്തുന്ന എന്നാവാം പരയേണ്ടത് - വേരാരു കവിയുണ്ടോ! കേവലവും പ്രയോജകവും പോട്ടു; അവയേക്കാൾ കേൾശം പിടി ചുതാകുന്നു വ്യാകരണം നിഗരിഞ്ഞകർത്തവ്യക്കം എന്നു പേരിടാവുന്ന ഒരുത്തരം ക്രിയ. കർത്താവ് ആർ എന്നു കിണ്ഡുപിടിക്കുക ഈ വകുപ്പിൽ തെരുക്കണ്ട നീ. കാണുക/കാണായ് വരുക, എത്തുക/എത്തിച്ചേരുക മുതലായ ദാദാങ്ങ ഇല്ലുടെ അക്കിത്തം ദൃഷ്ടാന്തപ്പെട്ടുത്തുന്നത് പ്രകടകർത്തവ്യക്കം/നിഗരിഞ്ഞ കർത്തവ്യക്കം എന്ന ക്രിയാഭ്യർത്ഥനയാവാം. ഇപ്പറ്റിക്കതീതമായി, ഇരുന്നുവിഴു നാവിധം, എന്തൊ ചിലതു ജീവിതത്തിൽ നേരിട്ടേണ്ടിവരുന്നു എന്ന ദർശന തോടുകൂടി പിന്നെന്നാവാം ഇത്തരം ക്രിയാ വിന്യാസത്തിന്റെ കിടപ്പ്-

എതായാലും വ്യാകരണത്തിൽ വന്നു വീണ്ടും എങ്കിൽ ഒരു സംഗതികുടി സ്വർഖിക്കാം എന്നു വിചാരിക്കയാണ്. അക്കിത്തത്തിന്റെ അതിപ്രസിദ്ധ മായ ആവ്യാനമാണെല്ലാ ‘പണ്ഡത്തെ മേശാന്തി’. പുലർന്നുപോന്ന ഒരു ജീവി തക്കമത്തിന്റെ പുർണ്ണമായ കീഴ്ഫേൽ മറിച്ചിൽ ഇവിടെ ആത്മഗതരുപത്തിൽ എറ്റുപറയുന്നു. പുതിയ അയൈക്കേന്ദ്രങ്ങൾ - അവ പരമാർത്ഥത്തിൽ അട യമരൂപിയാലും ഇല്ലെങ്കിലും - തേടാൻ ആളുകൾ നിർബുധ്യരാവുന്ന സാഹചര്യം. ഇതിന്റെ സമർദ്ദത്തിനു വിധേയനായ വക്താവിന്റെ ഗംഗദംപോലെ ഇങ്ങനെയൊരു വാക്കും:

“ഉപ്പിനും ചോറിനും വേണ്ടിനൊന്നുണ്ട്
ചൊൽപ്പടിക്കിട്ടു ബലിമുഖമല്ലി ഞാൻ!”

കർത്തൃസ്വഭാവത്തും കർമ്മസ്വഭാവത്തും ഉത്തമപുരുഷൻ എക്കവചനം തന്നെ എന്നതാകുന്നു ഈ വാക്യത്തിലെ ഘടനാപരമായ വൈരുദ്ധ്യം. കർത്താവായിരുന്ന പല സഹാന്തതുന്നിനും മനുഷ്യൻ കർമ്മത്തിന്റെ സ്ഥാനത്തെയ്ക്കു വീണ്ടുപോവുന്നു എന്നതാണെല്ലാ നമ്മുടെ കാലാവധിയിൽ കാതലായ വിപരിണാമം. “ചുറ്റും ശ്രസ്വിക്കും നശരം പിടിച്ചുനേരു മറ്റാരാളാക്കി ഞാൻ സമ്മതിക്കായ്ക്കിലും” എന്ന വാക്യവും ഇതിനോടു ചേർത്തു വായിക്കാവുന്നതായെ. അനുവദിക്കരണം, അപമാനവീകരണം എന്നൊക്കെ വിളിക്കൊണ്ട ആശയങ്ങൾ ഇതിന്റെ അടിസ്ഥാനം രൂകളായി വരുന്നു. ഇവ വൈദേശികത്വം ചുവര്യ്ക്കാതെ സ്വന്തം ഭാഷയുടെ വ്യാകരണപരമായ സ്വത്തിനു വഴക്കി സ്വച്ഛനതയോടെ അക്കിത്തം ആവിഷ്കരിക്കുന്നു.

***

ഇന്നിയോ - വാക്കുകളെ എത്തു വിധവും ഇണക്കിയും അഴിച്ചും തന്റെ വരുതിക്കു നിർത്താനുള്ള വിഭൂതം - അറിഞ്ഞൊ അറിയാതെയോ - അക്കിത്തത്തിന്റെ ആവ്യാനങ്ങളിൽ വെളിപ്പെടുന്നുണ്ട്. വിചിത്രമായ ചില സമാസങ്ങൾ ചമച്ചടക്കുപോൾ പാണിയിതൃത്തിന്റെ ജലപിശാച് തന്നെ ചണ്ണലനാക്കാറില്ല. ‘എന്തെന്നോൺ ഗസറ്റഡ് വിയർപ്പ്’ ‘കാലത്തിൻ പ്രയോജനവാദക്കേക്കോട്’ - എന്നിങ്ങനെ എററായുണ്ട് ഇത്തരം ഇനങ്ങൾ. താൻ ഗുരു എന്നു നിസ്സംശയം വിശ്രഷിപ്പിക്കുന്ന എൻ.വി.കൃഷ്ണവാരിയരാവാം ഈ നിയമലംഘനത്തിൽ അക്കിത്തത്തിനു തന്റെടു പകർന്നത്. എന്നിട്ടോ, ഗുരുവിനെ ശിഷ്യൻ ബഹുദ്രും പിന്നിലാക്കുന്നു എന്നും പറയാവുന്നതാണ്.

“കർക്കടപ്രഭാതത്തിന് ദുർഘടരേഷൻഷാപ്പിൽ
നില്ക്കുന്നു, വരിയായി വാ പൊളിച്ചുറങ്ങുന്നു,
മിസ്സിറാം പ്ലാറ്റിക് സബി, മിസ്സിൻ പോളിത്തീൻസബി,
കൊടവട്ടികൾ, ചാക്കുസബികൾ, വല്ലങ്ങളും.”

-ഇങ്ങനെയാകുന്നു ‘നിന്നിരോന്നിനി’ എന കവിതയുടെ തുടക്കം.
പുതിയ അനുഭവത്തിന് പുതിയ ആവ്യാസം എന പ്രമാണം ഇവിടെ അന്ന
യാസമായി പ്രവർത്തിക്കുന്നു. ഈ പ്രവണതയുടെ കുടുതൽ പുർണ്ണമായ
മറ്റാരു മാതൃകയും സ്പർശിക്കുട്ട; അത് പ്രശസ്തമായ ‘ബലിദർശന’
ത്തിൽനിന്ന്; അവിടെ പുതുതലമുറയെ അവതരിപ്പിക്കുന്നുണ്ട്:

“മകൻ മനസ്സിലാക്കുന്നു എന, നിക്കുട്ടർക്കു
മതിപ്പാണെല്ലാ മാനുസ്ഥാരയുമൊരേതോതിൽ.
മാർക്കസിനുള്ളതു ചുമ്മാ മാർക്കസിനും കൊടുക്കുന്നു,
മഹാത്മാഗാന്ധിക്കുള്ളത്തേപ്പറത്തിനും, പോരേ?
കാണാം ചലച്ചിത്രമതിലെപ്പാട്ടപ്പോഴും
കാതിൽ വന്നല്ലാലേ നടക്കു ചെയ്യിൻ സ്ഥോക്കിം.
കുംക്കുറു മുട്ടേബാൾ ടുർണാമെൻസൈകൾക്കുല്ലാം ഹയർ-
ടീക്കറു റിസർവ്വുചെയ്തെത്തതാം, മട്ടപ്പില്ല
സർക്കല്ലും, സംഭാഷണവിഷയം മോട്ടോർക്കാറിൻ
മാർക്കറു ഫാഷൻ മോഡൽ നവറും റേറും മാത്രം
ഇറ്റലിയിൽപ്പണ്ടുള്ളാരടിമപ്പോരും സ്പെയിനി-
ലിപ്പോഴും നടക്കുന്ന പേര്കേട്ട കാളപ്പോരും
കാണുവാൻ കഴിയാത്ത വേദത്താലിവർ ചെന്നു-
കാണുന്നു ശ്രാമത്തിലെക്കാളപ്പട്ടാരോഹണങ്ങൾ!”

പറ്റിയ പദാവലിയുടെ തികവ്, ‘ചുമ്മാ’, ‘പോരേ’ മുതലായ ചെറുതോണെ
ലുകളിലുടെ നാടകകീയതയ്ക്ക് നല്കുന്ന മിചിവ്, ആകപ്പാടെ അന്തരീക്ഷ
ത്തിനു നിരക്കുന്ന സാരംഭന്ത ദീക്ഷിക്കുന്നതിലെ മികവ് - ഇങ്ങനെ
അനേകം അടരുകളാൽ ആവ്യാസം ഇവിടെ അപൂർവ്വമാകുന്നു. പുതുതല
മുറയെ ഇപ്പകാരം ആവ്യാസന്തിൽ അടയാളപ്പെടുത്തുമ്പോൾ, പുറമേയക്കു
തുള്ളുന്നതു നർമ്മമാണ് എന്നു തോന്നാം. എന്നാൽ തുള്ളുന്നതു നിറ
വായി അടിയിൽ വിഷാദം കിനിയുന്നതും നിർണ്ണായകംതന്നെ. ‘ആനബോ
റൻ’ എന ആവ്യാസം അക്കിത്തം അവസാനിപ്പിക്കുന്നത് സവിശേഷമായ
രേ സംയുക്തത്തിൽ സ്പർശിച്ചുകൊണ്ടാകുന്നു:

“പാറുന്നു ചുംബത്തു പുണിരിയെകിലു-
മുറുന്നു കണ്ണകളിലശുശ്രിന്നു!”

ഈ പുണ്ണി - അശുഖിനു സംയുക്തം തന്റെ മിക്ക ആവ്യാനങ്ങളേയും വ്യതിരിക്തമാക്കാറുണ്ടോ. 'പക്ഷിക്കുട്ടം'പോലുള്ള എത്രയോ ദൃഷ്ടാന്തങ്ങൾ ഈ വസ്തുത സമർത്ഥിക്കാൻ പറ്റാവ്വതമായി കിട്ടും.

'ആനബോറ'നെ വിട്ടും മുന്ന് ആവ്യാനത്തിലെ വേരാരു തന്റെകുടി അതുവെച്ച് ഉദാഹരിക്കാം എന്നു വിചാരിക്കുന്നു. അല്ലെങ്കിൽ അപഹാസം കലർന്ന ശൈലിയിലാഡാം ഇതിന്റെ ആരംഭം. ഏകില്ലും അവസാനമെ തന്മേഖലാശ്രേയക്കും, ഒരു ആർദ്രസ്മൃതിയാക്കി ആനബോറനു ചിരഞ്ജീവിത്വമരുള്ളാൻ ആവ്യാനത്തിനു സാധിക്കുന്നു. തന്റെ നാട്ടിപ്പുറത്തവി എന്നോ കവി നേരിട്ടു കണ്ണഭത്തിയിരിക്കാം എന്നു കരുതത്തക്ക നിജമായ സ്വത്വം ഇയാൾക്കു സിഖിക്കുന്നുണ്ട്. നാട്ടുഭാഷയ്ക്കു നിർക്കുംവിധം 'ശൈലകൾ' എന്നുതന്നെ ഇയാളെ വിശ്രേഷിപ്പിക്കുന്നതു ശ്രദ്ധേയവുമാണ്. എന്നാലും അതിൽ എത്യുങ്ഗില്ല പാത്രാവതരണത്തിന്റെ പരമരഹസ്യം. ഈ വശം അക്കിത്തത്തിന് അറിയാം. അതിനാൽ ഇയാളെ കാണുന്നവരുടെ നേരിട്ടുള്ള സാക്ഷ്യത്തിലൂടെ അവതരണത്തിന്റെ അപരതലം താൻ നിർവ്വഹിക്കുന്നു:

“അകാശചുംബിയാം മന്തകംപൊകിക്കാ-
ണാജാനുബാഹുവാമപ്പുരുഷൻ
താളത്തിൽത്താളത്തിൽക്കാലടിയുനിയും
ചുള്ളംവിളിച്ചും നടനുപോകേ,
വേലിക്കാൽചുളിപ്പതുങ്ങി നിന്നിട്ടുന
ശ്വാലാക്ഷിമാരുടെ കണ്ണുക്കണ്ണൾ
മുള്ളിൽക്കാളുത്തി വലിഞ്ഞുപൊളിഞ്ഞുവെ-
നുള്ള കമതനെന്നയുണ്ടസംവ്യം”.

പറയല്ലെ, കാൺകിലെലാണ് കവിതയിലെ ഫലപ്രദമായ കല എന്നതേതെ ഇവിടെനിന്നു പഠിക്കേണ്ട പാരം. ആ കാൺകിലെവരട്ട്, പഴയ വടിവിൽ വർണ്ണനയിൽ അലയാതെ, അനുഭവസമരുടെ വാക്കുകളിലും അധികുമായി വളരുതോൻ സിഖി വരുത്തിയ അവതരണസങ്കേതങ്ങളെന്ന ഇത്. പരിഹാസം കലർത്തി അല്ലെങ്കിൽ നേർപ്പിച്ചിട്ടുണ്ട് എന്നുമാത്രം. പുതിയ തലമുറയ്ക്ക് ഒരു പരിചിതമാകാൻ ഇടയില്ലാതെ ചില പാത്രങ്ങളെ അക്കിത്തം തന്റെ പണ്ഡത്തെ ആവ്യാനങ്ങളിൽ ആവിഷ്കരിച്ചിട്ടുണ്ട്. ഇല്ലങ്ങളിൽ വാലിയ കാരണായി പാർത്തിരുന്ന നായർയുവാവിന്റെ അമർത്തിയ പാരവശ്യം

ഇന്നത്തെ സങ്കല്പത്തിനുതന്നെ അതിതമാൻ എന്നു വരും. ആ പാര വശ്യം പകർത്താനായുള്ള 'പരിഞ്ഞാട്'നിൽ ശ്രദ്ധം. 'പാവപ്പെട്ട ധാരി'യോ, പഴയ മല്ലങ്ങളിലെ മലിനങ്ങൾ എന്ന മല്ലം മിക്കവാറും മൃതമായ മാത്രം കയെ പരിചയപ്പെടുത്തുന്നു. ഓതികൻ എന്ന പാത്രം പ്രായേണ വില്ലേൻ്റെ വേഷത്തിലേ നമ്പുതിരി നവോത്ഥാനകാലത്തെ കവിതകളിൽ ആവിർഭവിച്ചുകണ്ടിട്ടുള്ളു. പക്ഷേ 'അംഗി പോയ അണ്ണാൻ'ലും മറ്റും വേരാരു വ്യക്തിത്വം വെളിപ്പെടുത്താനായുള്ളതു അക്കാദമിയിൽ ഉദ്യമം. ശുദ്ധതയും സ്നേഹവായപ്പും സുതാരുതയും ആ വ്യക്തിത്വത്തെ പ്രത്യേകം ശ്രദ്ധയും മലാക്കുന്നു. താൻ പാത്രാവത്രണത്തിന്റെ തത്ത്വം കുറേക്കുടി പഠിച്ചതിനു മേലായില്ലെല്ലാ ഈ അഭിയാനങ്ങൾ എന്നതാകുന്നു എൻ്റെ 'ഇഷ്ടം'.

പോകപ്പോകേ ആവ്യാസം എന്നത് അക്കാദമിയിൽ ആവിഷ്കാരശശ ലിയൂട്ട് ഒരു പ്രകൃതംതന്നെന്നയായി മാറിപ്പോയി എന്നവർഷംകൂടി പേരിനൊന്നു പെടുത്തിയാലേ ഈ അവലോകനത്തിനു വല്ലോരു പുർണ്ണതയും വരു. അക്കാദമിയം കാളിഭാസപ്രതിഭയ്ക്ക് അർപ്പിക്കുന്ന പ്രണാമമാണെല്ലാ പ്രസിദ്ധമായ 'നിത്യമേഖം'. എന്നാൽ സാധാരണ പ്രണാമകവിതകളിൽ പയറ്റാറുള്ള ഐടനയല്ല ഇതിൽ എന്നു മനസ്സിലുത്താതെ വയ്ക്കുന്നതിന്റെ പ്രത്യേകതവശി പ്രണാമം നാടകീയമായ അനുഭൂതിയായി ഇതിൽ ഫലിക്കുന്നു. ക്രിയാംശവും മൊഴികളും പരിണാമവും എല്ലാമുള്ള കമാപാത്രമായി കാലം ഇതിൽ പെരുമാറുന്നു. കാളിഭാസനാവട്ടം, സന്തം വിനയത്തിന്റെ തെളിമകൊണ്ട് ആ കാലത്തെപ്പോലും നിഷ്പ്രഭനാക്കുന്നു.

കാളിഭാസന മാത്രമല്ല, ഏതു കവിയെയും ആദരിക്കുന്ന ഫിൽക്കരമായ ചിത്രവുത്തിയാണെല്ലാ അക്കാദമിയിൽനിന്നേത്. ഈ ആദരത്തിന്റെ പല മാതൃകകളും ആവ്യാനത്തിലില്ലെന്ന വ്യത്യസ്തമാതൃകകളിലേയ്ക്ക് വികസിക്കുന്നു. ഷഷ്ഠിപ്പുർത്തി, ശതാഭിഷേകകൾ, സമ്മാനലഭവ്യി - കവികളെ അനുമോദിക്കാനുള്ള സന്ദർഭങ്ങൾ, ഇന്ത്യിനെന്നയായി പ്രത്യേകിച്ചും, നമ്മുടെ നാട്ടിൽ പെരുത്തു പെരുത്താണെല്ലാ വരുന്നത്. ഒപചാരികവും അനുഷ്ഠാനപരവും ആവുക എന്നതായുള്ള ഇവിടെ കവിതയുടെ സാമാന്യവിധി. എന്നാൽ അക്കാദമിയം പുതിയ ആവ്യാസ സാധ്യതകളിലും ഇത്തരം ആനുമോദനങ്ങൾക്ക് മറ്റൊരു മാനം നല്കുന്നതു കാണാം. ഇടക്കാലത്ത് പി.സി. വാസുദേവൻ ഇളയതിന്റെ ശതാഭിഷേകകൾ, ഇന്ത്യിനെ പാലാ നാരായണൻ നായരുടെ സമ്മാനലഭവ്യി എന്നീ സന്ദർഭങ്ങളിൽ അക്കാദമിയം സമർപ്പിച്ച അഭിവാദ്യങ്ങൾ ഈ അർത്ഥത്തിൽ ഇന്നു തിരിഞ്ഞുനില്ക്കുന്നു. കവനക്കാട്ടുണ്ട്

അഭിവാദ്യം നടത്തുക എന്നല്ല, മിത്ത് ചമയ്ക്കുക എന്നുതനെ വേണു അവയെ മികവാറും വിശേഷിപ്പിക്കാൻ.

ഈ മിത്തു ചമയ്ക്കലാവട്ട, താൻ സിഖി വരുത്തിയ ഒരു തന്ത്രമാണു താനും. ‘വെള്ളക്കല്ലിൻ്റെ കമ’ ഈവിടെ ഓർമ്മിക്കാം. ഇതിൽ ആവർത്തി ചുവരുന്ന ‘അദ്ദേ’ എന്ന ഭാഷാമുദ്രപോലും ഈ നിലയ്ക്കു നിസ്തുലമാ കുന്നു. വിശദാംശങ്ങളിൽ വ്യത്യാസമുണ്ടായാലും ധലത്തിൽ ഇതിനോട് സാദൃശ്യം പുലർത്തുന്ന വേബാരു കവിതയിൽ ‘ഉപ്പോളം വരുമോ ഉപ്പി ലിട്ടത്?’ ഒരു ദർശനമാണ്, മിക്ക അക്കിത്തം കവിതകളിലും എന്നോണം, ഇതിലെ കാമ്പ്. എന്നാലോ, ശില്പം ആവ്യാസാത്മകമാകുന്നതിന്റെ ഇതിലെ കലയുടെ കാതൽ. ‘ആലഞ്ഞാട്ടമ്’, ‘സ്പർശമൺികൾ’ - ഈപ്പേ കാരം, ഈ ദർശനാശില്പരണ്ണജനയുടെ ബെളിച്ചുത്തിൽ വിശകലനം ചെയ്യ പ്പേഡേണ രചനകൾ ഇനിയും എറിയുണ്ടോള്ളോ.

നഗരത്തിലേയ്ക്കു ചേക്കാറാൻ നാം നിർബന്ധിതരാവുന്നു; അതോടെ, നാട്ടിൻപുറം നമുക്കു നഷ്ടപ്പെടുന്നു - ഈത് നമ്മുടെ കാലത്തിന്റെ (എൻ്റെ തലമുറയുടെ എന്നു വേണാമെക്കിൽ തിരുത്തുവരുത്താം) ദുരന്തമാകുന്നു. ഇതിന്റെ ശാഖമായ സകടമാണ് ‘വരവും പോക്കും’ എന്ന ശിതകത്തിൽ വളരെ സരളമായി, എന്നാൽ സഹലമായി, അക്കിത്തം അവതരിപ്പിക്കുന്നത്. നാട്ടിൻപുറത്തുനിന്ന് താൻ നഗരം എന്ന ‘അദ്ദേഹ’ത്തിന്റെ സന്നിധിയിൽ ശതിക്കട്ടണഞ്ഞ ജോലിക്കിരുന്നു. ടടവിൽ എല്ലാം തോല്ലും മാത്രമായി, ഉറന്നുവടിയുടെ സഹായത്തോടെ, താൻ തിരിച്ചേത്തിയപ്പോൾ നാട്ടിൽ പണ്ടത്തെ തല്ലിൻപുത്രവിൽ ഇപ്പോൾ ചായയും പത്തിരിയും വിറ്റു പുലരുന്ന യുവാവ്(‘ബാല്യകാരൻ’ എന്നതേ അക്കിത്തത്തിന്റെ വാക്ക്), സ്ത്രീയനും വൃഥതുമായ തനിൽ ‘പരിഹാസക്ഷുഖ്യമാം ജീജണ്ണാസ ചൊരിയുന്നു’ - ‘എത്വനീ വിദേശീയൻ’ എന്ന്. വീണ്ടുമതെ, ആശയത്തെ ആശാത്മകമുന്നതിൽ നാടകകീയമായ ആവ്യാസം നിറവേറ്റുന്ന പക്ക ഇവിടെ നിർബ്ലായകമാണോള്ളോ. നഗരം/നാട്ടിൻപുറം എന്ന ദാദാം പണ്ണേ അക്കിത്തത്തിന്റെ ചിന്തയെ അലട്ടാറുണ്ടാവണം. ‘ശാമ ലക്ഷ്മി’ എന്ന പഴയ കവിതയിൽ ഈത് അടയാളപ്പെടുകിടക്കുന്നു. നാടകകീയമായ അവതരണം എന്ന സാധ്യത അതിൽത്തനെ പരിക്ഷിക്കായ്ക തില്ലെ. സംഭാഷണരൂപത്തിലാണ് ‘ശാമലക്ഷ്മി’യുടെ ഘടന. എങ്കിലും പിരിമുറുക്കത്തിൽ അതിനെ അപേക്ഷിച്ച് എത്രയോ എറെ ശ്രദ്ധയമാണ് ‘വരവും പോക്കും’.

നഗരത്തെ മുച്ചുട്ടും വെറുക്കുന്നതിൽ അർത്ഥമില്ല എന്നും അവിടെ എത്തി പെട്ടുന അക്കിത്തത്തിലെ ശ്രാമീസൻ അറിയുന്നുണ്ട്. പുതനകമെ തിൽനിന്നു പുഷ്പിക്കുന ഒരു ബിംബത്തിലും ദയത്രെ താൻ ഈ ഉപരി ചിന്ത ഉരുത്തിരിക്കുന്നത്. ഇത് ‘നഗരത്തിലെ ശ്രാമീസൻ’ എന്ന കവിത തിൽ കാണാം:

“എന്ന മാനിക്കു; മതി: കുതിക്കും കംഗാരുപോൽ
നിന്നെ ഞാൻ വയറ്റിരുൾ്ള കീഴയിൽ സംരക്ഷിക്കും”

എന്ന വാദ്ധാനം നഗരം ശ്രാമീസന്നു നല്കുന്നു. ശരി, അവിടെ അടി ശ്രേണികളുടെ ഏന്നു ശ്രാമീസൻ തീർച്ചയാകി. എന്നിട്ടോ ഒന്നെയുള്ള അധാർക്കു ശക:

“പുതനയുടെ മാറ്റത്തനപോലിതിരുൾ്ള കൈ-
പുട്ടിൽ ഞാനമിണ്ടയുണ്ടുങ്ങിക്കിടക്കുവോൾ
എൻ മനസ്സിലെ നിലനിലമാം നിറതികൾ
കണ്ണമിഴിച്ചേന്തിനോമൽച്ചുന്നിക പൊഴിക്കുന്നു”

ഈ നിറതികളിരുൾ്ള നിലാവോ സുഗന്ധമോ ഒക്കെ നുകരാൻ ഇടയ്ക്കാനു നാട്ടിലേയ്ക്കു ലാഭിൽ പോവുന്നതിരുൾ്ള ഉദ്ദേശം അക്കിത്തം ചില ലാലു രചനകളിൽ തുവുന്നുണ്ടോ. ‘നിലവാരം’ കൂടുതൽത്തിലോനാണ്. പട്ടണ തിൽനിന്നു നാട്ടിലെത്തിയ തനിക്ക് അവിടെ വീടുമുറ്റത്തിട പന്തലിലെ എഴുവനും മത്തനും കണ്ണപ്പോൾ ‘ഒന്നരയുറുപ്പിക രണ്ടുറുപ്പിക കിടുമിനി വയ്ക്ക്’ എന്ന് ഓർക്കാതിരിക്കാൻ കഴിഞ്ഞില്ല. നഗരത്തിരുൾ്ള കാഴ്ചപ്പൂർക്ക് അത്രതേതാളം അക്കത്തുകടന്നിരിക്കുന്നു എന്നതാവാം കാരണം. എന്നാൽ അപൂർത്തു കാണായ് വന്നത് തുളസിത്തടമഭ്യതു. മാറിൽ ശ്രീവത്സത്തോടെ അതു നില്പാണ്; ‘ഹതിനീലസൗരാജ്ഞശ തൻ ലോകം’ കാറ്റിൽ ഇളക്കുന്നു. വിലയെയ്തവയ്ക്ക് എന്നു ചിന്തിക്കാൻ മറന്ന് താൻ ഉടൻ വേണ്ടുവെവബാരി ലഹരിയിൽ വിലയം കൊള്ളുകയാണോള്ളു ഉണ്ടായത്. നഗരം/നാട്ടിൻപുറം എന്ന ദ്രാവത്തിൽനിന്ന് എളിയ, എകിലും വലിയ ഇത്തരമാരു രചന വിള തിച്ച് അന്തരാശയതന്നുമേരോ, അതിരുൾ്ള സമഗ്രൂഹത്തക്കുടി വിവക്ഷി ചുക്കോണ്ടുവേണം ആഖ്യാനം എന്നു വ്യപദേശിക്കാൻ എന്നാകുന്നു എന്ന് വിചാരം.

മലയാളകവിതയിലെ ധർമവ്യാധൻ

കെ.വി. രാഖ്യൂഷ്‌സാൻ

ഇടപ്പേരിയുടെ ജീവിതത്തിലേയ്ക്ക് തുറക്കുന്ന കനകക്കവാടമാണ്
‘മാപ്പിൾ’ എന്ന മനോഹരമുക്തകം.

ചേരക്കെവാളിനുണ്ടാമരിയൊരുജകിശോ-

രത്തമീളാൻ കുനിച്ചു-
ഞ്ഞാരകണ്ഠംതിൽ നിന്നുറിന മൃദുകരുണാ-
വായ്പിലാഴുനേപാരേല്ലാം

ഹാ ! രക്ഷയ്ക്കാതുകർമ്മം ശരണ, മിതരമി;-

പ്ലില്ല മാ; പ്ലേന ഗീരിൻ
കുരത്താലുയര്ത്തപ്പുക ഹൃദയമേ,
പിനെയും പിനെയും നീ.

എന്ന്, ഒത്ത സുഗർഖമരിൽ ഒരു മുക്തകം; ('മാപ്പിൾ') - ഉർവ്വരയായ മണ്ണിൽ
ഉച്ച വേരുന്നി നിൽക്കുന്ന നീലക്കരുകയുടെ വിരിൽത്തുനിലെ മഞ്ഞുക
ണംപോലെ. ഇടപ്പേരിയുടെ ജീവിതദർശനം മുഴുവൻ അനന്തമായ നീലാ
കാശംപോലെ അതിൽ നിശ്ചിക്കുന്നു. വേരിയും ഗീതകങ്ങളെഴുതിയി
ട്ടുണ്ടാ ഇടപ്പേരി? വായിച്ചുതായി ഓർക്കുന്നില്ല. മൊത്തം രചനയെടുക്കു
ണ്ണാൻ, ദ്രോകങ്ങൾതന്നെ നന്ന കുറവ്. അങ്ങനെയും ഈ മുക്തകം,
ഇടപ്പേരിക്കവിതകളിൽ ഒറ്റപ്പെട്ടുനിൽക്കുന്നു. ഒറ്റപ്പെട്ട നിന്നുകൊണ്ട്, ഇട
പ്പേരിയുടെ കവിവ്യക്തിത്തിലേയ്ക്ക് വാതിൽ തുറന്ന് തുരന്നു എന്നു
ഒള്ളത്തെ 'മാപ്പിൾ' എന്ന മുക്തകത്തിന്റെ സവിശേഷതയും സാന്ദര്ഭവും.

മണ്ണിൽച്ചവിട്ടി നിൽക്കുന്ന പച്ചമനുഷ്യൻ്റെ ദുരന്തപുർണ്ണമായ ജീവിതശാ
മയാണ് ഇടപ്പേരിക്കവിതയുടെ മൊത്തം പ്രാണപടം. ഈ സാമൂഹികജീ
വിതത്തിൽ മനുഷ്യന് ദൈവത്തോളം തന്നെ മഹിതവും തുല്യപ്രധാനവും
ഈ സ്ഥാനം നൽകിയാലേ കവികൾ തുപ്പതിയാവാ.

**'ദൈവത്തെക്കാണ്ടു പാവിട്ടും
മർത്ത്യനുടായുമങ്ങനെ'**

നെയ്തുവെച്ചതാണ്, ചിരസൂനരമായ ഈ സാമൂഹികജീവിതം എന്ന് ഈ ഫ്രേരി നിരീക്ഷിച്ചിട്ടുണ്ട്. ഉടക്കും പാശ്ചാത്യത്വം പരസ്പരം പേക്ഷിതങ്ങളായ രണ്ടു ഘടകങ്ങളാണെല്ലാം. മാത്രമല്ല, ദൈവവിലാസത്തിന് അഫകുണ്ണാകുന്നത് പിടയുന്ന മനുഷ്യജീവൻറെ സൗന്ദര്യപ്രവേത്തിലുടെ പ്രത്യേകജപ്പെടുന്നോൾ മാത്രമാണ് എന്നും കവി പറഞ്ഞുവച്ചിട്ടുണ്ട്. അതു കൊണ്ടുതന്നെ ഉയർക്കൊള്ളുന്ന വികാരങ്ങളുടെ കേളീരംഗമായ മനുഷ്യൻ സുന്ദരനാണ് എന്നും കവി വിശ്വസിക്കുന്നു.

ഈമനുഷ്യൻ, ജീവിതത്തിൽ ആര്ഥരക്ഷാപായമായി സ്വന്തം കർമ്മം അല്ലാതെ മറ്റാനില്ല എന്ന തിരിച്ചറിവിന്റെ കരിപാരയിൽനിന്നാണ് ഈ ഫ്രേരിക്കവിത ഉറവുപൊടുന്നത്. പാപിയായ ആട്ടിന്കുണ്ടിനെ യാഗശാ ലതിലേയ്ക്ക് തെളിക്കുന്നത് (“യാഗശാലയിലേയ്ക്ക് നടക്കുവി-നാഗസി കളാമാട്ടുകളേ” . “ബിംബിസാരന്റെ ഈടയൻ”) കാണുന്നോൾത്തനെ, “അരുതേ” എന്നു തേങ്ങയുന്നു; താഴ്ത്തിപ്പിടിച്ച ആ കഴുത്തിനു നേരെ ചോര കൈവൊൾ ഉയർന്നുതാഴുന്നോൾ, ആ കുരുനുജീവനെ രക്ഷിക്കാനായി സ്വന്തം കഴുത്തു കുനിച്ചുകാണിച്ചുകൊടുക്കുന്നു. പക്ഷേ, ഈ ബുദ്ധൻ്റെ കാര്യാനുത്തിനു മുമ്പിൽ പോലും മനുഷ്യജീവിതം എന്ന സത്യത്തെ സാക്ഷി യാകി ഈടേരി പത്രാതെ പറയും: ‘ഹോ! പരമകാരുണികനായ ശ്രീബുദ്ധൻ, താകൾക്കിതിന് അധികാരമില്ല’ എന്ന്. ഇത് ക്രൂരമാണ്. എങ്കിൽ, ഈ കൂദ്രം തന്റെ പെത്യുകമാണ് എന്നും കവി വിളിച്ചുപറയും.

‘വിജയിക മേൽക്കുമേൽ ക്രൂര്യമേ സംസ്കാര-
വിഭവത്തിലെന്നുടെ പെത്യുകം നീ’.

എന്ന്, ‘മുളളൻചീര’യിൽ ഈക്കാരും കവി വ്യക്തമാക്കിയിട്ടുണ്ട്. ‘മാസ്തിം’ എന്ന മുക്തകത്തിലെ ആദ്യത്തെ ഇളരടിയിലവതരിപ്പിച്ച ഭാവത്തോട് ഏതാണ്ട് സമാനമായ ഭാവം കൈകാര്യം ചെയ്യുന്ന കവിതയാണ് ‘മുളളൻചീര’. പുതുമാം പെയ്ത് പുട്ടിമരിച്ച് പുതിലിറിങ്ങിയ പറമ്പിൽ പട്ടു മുളപൊട്ടിപ്പുടർന്ന് പതലിച്ച മുളളൻചീര.

ഇളവെയിൽ മോന്തിത്തുടുത്തു നിൽക്കുന്നൊരീ-
തഭളിരണ്ടിച്ചീരയക്കാണക്കാണ
ഇളകിപ്പോമേതും.

നോക്കു, ഇവയ്ക്കുചുറ്റും, ‘കളപദം കാറ്റിൻ കളിന്പനുത്തം’. ‘നിർബ്ബാധര മുമാം സെസരിത’യിൽ ‘ഉണർവ്വിന്റെ കൊച്ചു ചിറകു വിടർത്തിയോ-രുയി രൂകൾ’ ആണവ. അവയുടെ പച്ചത്തഴപ്പുകൾ തന്നിൽ ‘ഉദഖിതഹാസം’

പൊഴിക്കുന്നു; ‘കൂളിൽ പെയ്വു’. തുള്ളിച്ചാട്ടുന കുഞ്ഞാടിരേൾ ഹൃദയ ഹാരിയായ അസുലദ്വശ്യംപോലെ തന്നെ. ജീവനും ജീവനും ഇവിടെ അഭിമുഖം നിൽക്കുന്നു - പരസ്പരം നിശ്ചിച്ചുകണ്ടുകൊണ്ട്. പക്ഷേ ഉള്ളതു പാകപ്പെടുത്തി പുതുമഴയ്ക്ക് പുതിലിറങ്ങിയ പറമ്പിൽ നടുതല നടവാ നായി തെക്കളുമെടുത്തു വരുന്ന അച്ചന്ന് അറിയാം, താൻ മുള്ളൻചീര യുടെ സൗരാധ്യം കണ്ണുകൊണ്ടു നിന്നാൽ പറ്റില്ലെന്ന്. കുടുംബം പുലർത്ത ലാണ് അച്ചന്ന് ആത്മകർമ്മം. നടുതലക്കുഷി അതിരേൾ പ്രാവർത്തിക പരി പാടിയും. ദണാടികൊണ്ട് അച്ചന്ന്, മുള്ളൻചീരയെല്ലാം കൊത്തിക്കിളിച്ചു കളഞ്ഞു. നടുതല നട്ടു; നനച്ചു. വെവകുന്നേരതേഡ എല്ലാം കഴിഞ്ഞു. കൂതകുത്തുതയോടെ ഹൃദയം ആപ്പോദി മിട്ടിപ്പാടി. മനുജനും മാട്ടും മരവും എല്ലാമാണുന്ന ഇപ്പാരാരാക്കെ സുവിതമാവട്ട എന്നു പാടിപ്പറിച്ചുപോന്ന താണ്. പക്ഷേ ഇപ്പോൾ, ആത്മകർമ്മം അനുഷ്ഠിച്ചു എന്ന - ചെയ്യേണ്ട തുച്ചചയ്തു എന്ന - സന്തോഷത്തിൽ - “കൂതകുത്തുതയ്ക്കെഴുമാപ്പോദ വായ്പിൽ” - അറിയാതെ പാടിപ്പോയി : “വിജയിക മേൽക്കുമേൽ ക്രാദ്യ മേ....” “ഹാ! രക്ഷയ്ക്കാതുകർമ്മം ശരണമിതരമി; ലില്ലമാ,പ്പുന ഗീരിൻ കുരത്തതാലുയർത്തപ്പെട്ടു”ന ഹൃദയത്തിരേൾ ആപ്പോദം തന്നെ.

ആത്മകർമ്മാനുഷ്ഠാനത്തിൽ ശ്രീബൈഖവരേൾ ജീവകാരുണ്യത്തിനുപോലും ഇടപെടാനധികാരിമില്ല. മനുഷ്യനെ - ആട്ടിൻകുഞ്ഞിനെ, മുള്ളൻചീര യെയും - ദൈനുത്തിൽനിന്ന്, ദുരന്തത്തിൽനിന്ന് രക്ഷിക്കാൻ ശ്രീബൈഖവ സ്ത്രീയെന്നു ആരുടേയും കാരുണ്യത്തിന് കഴിയുകയില്ല. അതിന് സന്താം കർമ്മം തന്നെ ആഗ്രഹിക്കുകയേ നിവൃത്തിയുള്ളൂ. അതാണ് സത്യം. സത്യം തീക്കനലാണ്; ക്രൂരവും. സന്താം കർമ്മമെന്ത് എന്ന് തിരിച്ചറിയുക; അത് പരമാവധി ആത്മാർത്ഥമായും പുർണ്ണമായും സമ്യക്കായും അനു ഷ്ഠിക്കുക. തുടർന്നുണ്ടാവുന്നത് എന്തും - സുവാന്തമായാലും ദുരന്തമാ യാലും - അനുഭവിച്ചതിൽക്കൂടു. അതാണ് ജീവിതം.

സഹജം കർമ്മ ക്രാന്തേയ!

സദ്വാഷമപി ന തൃജേത്

സർവാരംഭ ഹി ദോഷണ

ധുമേനാശനിരിവാവുതഃ

(ഭഗവദ്ഗീത - 18.48)

എന്ന് ഭഗവദ്ഗീത. സദ്വാഷമനുവെച്ച് സകർമ്മം അനുഷ്ഠിക്കാതിരി ക്കരുത്. ദോഷമാരോഹിക്കാൻ കഴിയാത്തതായി എന്തു കർമ്മമാണ് ലോക

തിലുള്ളത്? പുകയില്ലാതെ തീയുണ്ടാ? സുകർമ്മം എത്രെന്നും തിരിച്ചറിയുക, അത് അനുഷ്ഠിക്കുക - അതുതന്നെന്നയാണ് എത്രൊരു മനുഷ്യനെ സ്ഥാംബന്ധിച്ചും അവൻ്റെ യർമ്മം. അതിനാൽത്തന്നെ,

ദ്രോഗം സ്വയർമ്മോ വിശുണം
പരയർമ്മാത് സനുഷ്ഠിതാത്
സ്വയർമ്മേ നിധനം ദ്രോയഃ
പരയർമ്മോ ഭയാവഹഃ

(ഭഗവദ്ഗീത - 3.35)

ഇവിടെ, കർമ്മം ചെയ്യലാകുന്നു യർമ്മം. അതുകൊണ്ട് പരയർമ്മം നന്നായി അനുഷ്ഠിക്കുന്നതിനേക്കാൾ ദ്രോയസ്കരം, വിശുണമാണെങ്കിൽപ്പോലും സ്വയർമ്മം അനുഷ്ഠിക്കുന്നതുതന്നെ. സ്വയർമ്മാനുഷ്ഠാനത്തിൽ നിധനം സംഖ്യാക്കുന്നുവെങ്കിൽപ്പോലും അത് ദ്രോയസ്താണ്. പരയർമ്മം ഭയാവഹ മാകുന്നു. ആത്മകർമ്മാനുഷ്ഠാനത്തിൽ അടിയുറച്ചുള്ള ഈ ദർശനം മഹാഭാരതത്തിന്റെ പൊരുളുമാകുന്നു.

മാർക്കൺഡായൻ യുധിഷ്ഠിരനോട് പറയുന്ന ഒരു കമയുണ്ട് മഹാഭാരത ത്വിൽ. ധർമ്മവ്യാധൻ്റെ കമ. മഹാഭാരതത്തെന്ന പാരാവാരതത്തിലെ കേവലം ഒരു തുള്ളി. ആത്മകർമ്മാനുഷ്ഠാനത്തിന്റെ ദ്രോഷ്ഠം മാറ്റുരച്ചു കാട്ടുന്നു ഈ ഉപകമയും. വേദാധ്യാത്മിയും തപോനിധിയുമായ കൗശികൻ വ്യക്ഷം ചുവട്ടിൽ വേദം ചൊല്ലിയിരിക്കുന്ന സമയം നോക്കി,

വെള്ളിൽപ്പക്ഷി മരത്തിന്റെ
മുകളിൽചെച്ചനിരുന്നുതേ,
അതോ പുരീഷവ്യും വിട്ടു
ബോഹമണണ്റെ തലയ്ക്കുതാൻ

(മഹാഭാരതം - വനപർവം.

പതിഃവത്തോപാവ്യാസം - 3.

കുഞ്ഞിക്ക്രൈൻ തന്മൂലണ്റെ തർജ്ജം)

കോപാക്രാന്തനായ കൗശികൻ ജലിച്ച കണ്ണിക്കാണെരു നോക്ക്. വലാക ഒരുപിടി ചാരം. ഒന്നു തന്നുത്തപ്പോൾ, ‘അകൃത്യം ചെയ്തുപോയല്ലോ’ എന്ന ആധിയുമായി കൗശികൻ ഭിക്ഷാടനത്തിനായി ശ്രാമത്തിലേയ്ക്കു ചെന്നു. ശ്രാമനാമ പാത്രം മേരിക്കൊണ്ടിരുന്ന ഒരു വീട്ടിലേയ്ക്കാണ് കൗശികൻ കയറിച്ചുന്നത്. ‘ശരി. കഷമിക്കു’. എന്നായി അവൾ. അതിനിടെ വിശനുവല്ലത്തെത്തി, അവളുടെ ഭർത്താവ്. പിന്നെ, വിസ്തരിച്ച ഭർത്താവ്

രിചരണം. “പതിവിൻപടി ഭർത്താവിൻ എഴുളുണ്ടാൽ”. ഈ സമയ തെതാകെ കൗൺസിൽ കാത്തുനിൽക്കുകയായിരുന്നു. അധാർ തേജസ്സാ ലെറിയുംട്ടിൽ ഫ്രോധമേനുകയായി.

വലാകയല്ല ഞാൻ വിപ്പ,
ഫ്രോധം പോകു തപോനിയേ!
ഇകുഖനോട്ടം കൊണ്ടെനിൽ
കുഖനങ്ങനു കാട്ടിടും?

(ടി.ടി. 23)

എന്ന് സാധി. തുടർന്ന് “മർത്യുന്ന ശത്രുവാണുള്ളിൽപ്പെട്ട കോപം” എന്നു പദ്ധതിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. മാത്രമല്ല, “ശൃംഗാരമാണമാം ധർമ്മമെന്നാല്ലോ ധർമ്മശാസനം” എന്ന് ആ വേദാഖ്യായിരയു ഉപദേശിക്കാനും, “ധർമ്മ തത്ത്വം നീ അറിയില്ലെന്നു മനതം” എന്ന് ആ മുഖത്തു നോക്കിപ്പിരയാനും അവർക്ക് തെള്ളും കുസലില്ല. തുടർന്ന്,

ഇപ്പറമമാം ധർമ്മ-
മറിഞ്ഞീടായ്ക്കിലോ ദിജാ
ചോദിക്കു മിമിലയ്ക്കെതിനി
ധർമ്മവ്യാധനാടങ്ങുടൻ.

എന്നു നിർദ്ദേശിക്കുന്നു ആ ശൃംഗാരം. മിമിലാപ്യതിലെത്തിയ കാൾ കൾ, ധർമ്മവ്യാധന അനോഷ്ടിച്ചു കണ്ണുപിടിച്ചു. “മാൻ, പോത്തിവട്ടിൻ മാംസങ്ങൾ വിറ്റിട്ടുന്ന തപസി”യാണ് ധർമ്മവ്യാധൻ. ‘കൊള്ളുവോർ തൻ തിരക്കാലങ്ങടക്കാൻ’ പോലും നിവൃത്തിയില്ല. ഒടുവിൽ നേരിൽ കണ്ണ പ്ലാഞ്ചാ? ‘ആ പതിവ്രതയായ സ്ത്രീ പറഞ്ഞല്ലോ വരവ്? വന കാര്യവും തനിക്കറിയാം’ എന്നായി അധാർ. ധർമ്മവ്യാധൻ വാക്കുകൾ കൗൺസിലെന അബരപ്പിച്ചുകളഞ്ഞു. തുടർന്ന് ധർമ്മവ്യാധൻ വക ധർമ്മത്തേതാപദേ ശമാൻ, സാമാന്യം ദീർഘമായിത്തന്നെ. ‘അങ്ങയ്ക്കൈത്താഴിലോക്കുന്ന തല്ലുനാകുന്നു മനതം’ എന്ന് കൗൺസിലുവെച്ചപ്പോൾ മാംസവ്യാ പാരം തന്റെ ആത്മകർമ്മമാണ്, കുലധർമ്മവും എന്നു സുചിപ്പിച്ചുകൊ ണ്ണാണ് ധർമ്മത്തേതാപദേശാരംഭം. സ്വകർമ്മം സശ്രദ്ധം അനുഷ്ഠിക്കു നന്തിലെ ശൃംഗിയിൽത്തന്നെന്നയാണ് ഉള്ളനൽ എന്നർത്ഥം. മഹാഭാരതത്തിന്റെ മൊത്തം പൊരുഞ്ഞെന്നെതേത സുചിപ്പിച്ചത് ഇതാണ്. കുരുക്കേഷ്ട്ര തിരിച്ചെപ്പുന്നുനിന്ന് ധർമ്മാധർമ്മപിത ചെയ്യുന്നതിലില്ലത്തെമ്പില്ല. അവിടെ ആദ്യംചെയ്യുക തന്നെയാണ് ആത്മകർമ്മം. ശുരൂവിനെ നേർക്കുന്നതോ

ബന്ധുക്കളെ കൊല്ലുന്നതോ അവിടെ അധർമ്മമാകുന്നില്ല; അമവാ, അതു തന്നെയാണ് യർഹം. പിതാമഹനെ എയ്തു വിഴ്ത്തുന്നത് കുറരതയാവാം. പക്ഷേ, ആ കൊരും സകർമ്മാനുഷ്ഠാനത്തിലെ ശുദ്ധികൊണ്ട് ശ്രദ്ധ സ്കരമാകുന്നു. ‘കുറരതയാലുയർത്തപ്പെടുക ഹൃദയമേ’ എന്നുതന്നെ പ്രാർത്ഥന.

ഇടഴ്ചരിയുടെ ധർമ്മഭോധത്തിന്റെ അടിവേദ മഹാഭാരതത്തിലാണ് എന്ന് സാരം. ഈ പദ്ധതിലെത്തിൽ ഇടഴ്ച, ‘ഹാ! രക്ഷയ്ക്കാത്മകർമ്മം ശരണ, മിതരമി, ഫീലി മാപ്പുന്ന ഗിരിൻ ക്രൂരതാം’ അതേമാനത്തികരമാണ് എന്ന് എടുത്തു പറയുന്നത് ആ കവിവ്യുക്തിത്താനിലേക്കുള്ള പ്രവേശകമാകുന്നു. സകർമ്മം അനുഷ്ഠിക്കുന്നതെ ശ്രദ്ധസ്കരമാകു; ശരി എന്നാണ് ആത്മ കർമ്മം എന്ന് എങ്ങനെ തിരിച്ചറിയും? അവിടെയാണ് കുടുംബവാസിങ്ങൾ ഇടു മഹിമ കുടുംബം പുലർത്തുക എന്നത് ഒരു പിതാവിന്റെ ആത്മകർമ്മം തന്നെ. ഈ ‘പുലർത്ത’ലിൽ നേരത്തു കേഷണം കൊടുക്കൽ മാത്രമല്ല ഉൾച്ചേരിയുന്നുള്ളതു. മകളിൽ ‘വിനയാധാനം’ കൂടി പിതൃകർമ്മമാകുന്നു. യമാകാ ലവും യമോചിതവുമായ വിദ്യാഭ്യാസം അതിൽനിന്നുംഭിക്കുന്ന സംസ്കൃതി ആ സംസ്കൃതിക്കിണങ്ങുന്ന ചരുകൾ ഇതൊക്കെയാണ് വിനയം.

പ്രജാനാം വിനയാധാനാത്
രക്ഷണാത് ഭരണാദപി
സ പിതാ; പിതരസ്താസാം
കേവലം ജനഹേതവ

എന്ന് രഹ്യവംശത്തിൽ കാളിഭാസൻ ഈ വിനയാധാനാദി ചുമതലകൾ രാജാവിനെ ഏല്പിക്കുവോൾ ഇതൊക്കെ നിർവ്വഹിക്കുന്ന രാജാവ് പ്രജകളുടെ ‘പിതാവ്’ ആകുന്നു; അവരുടെ പിതാക്കൾ കേവലം ജനഹേതുകൾ ആണു. മകളിൽ വിനയാധാനം ചെയ്യേണ്ടത് പിതൃധർമ്മമാണ്; അത് നിർവ്വഹിക്കാതെ പിതാവ് കേവലം ജനഹേതുവാണ് എന്നും കൂടിയാൽ കാളിഭാസൻ പിതൃദിവസം അഞ്ചുനേരുകൾക്ക് ‘അധികാർി’ (You are the lord of my duty - Othello, I, 3.184) എന്ന് അഞ്ചുനേരുകൾ പറയുന്ന ദൈനന്ദിനമോണം, തന്റെ കർമ്മമെന്ന് അകർമ്മമെന്ന് എന്ന് തന്നെ പഠിപ്പിച്ചത് അഞ്ചുനേരുകൾ എന്ന് വിശദീകരിക്കുന്നേന്നത് ഷേക്സ്പീയറും ഈ പിതൃധർമ്മത്തിൽന്തെ നന്നാക്കണ്ണ് ഉള്ളൂന്നത്. ഈ പിതൃധർമ്മാനുഷ്ഠാനത്തിന്റെ പൊരുളാണ്, ‘കൈക്കുചുമ്പം നന്നാക്കണ്ണ്’ എന്ന ഉപദശിത്തിലും. (“പള്ളിക്കുടത്തിലേയ്ക്ക് വിണഭും’). തന്റെ കൊച്ചുമകൾ ആദ്യമായി പള്ളിക്കുടത്തിലേയ്ക്ക് പോകാൻ

രൂജീനിൽക്കുമ്പോൾ കവിയുടെ മനസ്സ് വർഷങ്ങൾക്കുമുമ്പ് ആദ്യമായി പള്ളിക്കൂടത്തിലേയ്ക്ക് പോകാൻ രൂജീനിൽക്കെ അച്ചുൻ അനുഗ്രഹിച്ചാതിയ വാക്യം ഓർക്കുന്നു: ‘കൈയക്ഷരം നല്ലതാക്കു’.

മുശ്രീചൃടിച്ചാർത്ഥത്തേനോ മുല്ലപ്പുക്കൾ
മുടിവിരിച്ച വഴികളേനോ
മുറ്റും ഗണിച്ചീല മൽപ്പിതാവാ
മുഗ്ധസകല്പത്തെ വാർത്ഥത്തുകൈ,
ചൊവ്വിൽ സത്രതമായോരു മാർഗം
ചൊല്ലിതതരികയേ ചെയ്തതുള്ളു.
സകല്പം നന്നാ, യാത്തുക്കഴലി-
ലെൻ കൈപ്പുമൊടുകളില്ലപ്പിത്തങ്ങൾ.
ഇന്നുമെച്ചത്തുവഴിയില്ലെട
നീങ്ങുനിതെൻ കനപ്പട്ട നാൾകൾ.

1974 ഒക്ടോബർ 16-ാം തീയതി കാലത്ത് പ്രാതൽ കഴിക്കാനിരിക്കു, കിണ്ണ തതിൽനിന്ന് ദോശയെടുത്ത് പൊട്ടിച്ചപ്പോളാണ് ഇടയ്ക്കുന്നതിൽ തോന്തിയത്, സമയമായല്ലോ എന്ന്. അദ്ദേഹം മരിക്കുകയും ചെയ്തു. ഇതിവിടെ എടു തന്ത്രപരിണമത്ത്, അന്ന് പ്രാതലിനിൽക്കുന്നതിനു തൊടുമുൻപ് അദ്ദേഹം മനുഷ്ഠിച്ച ആത്മകർമ്മത്തിലേയ്ക്ക് വിരിച്ചുണ്ടാനാണ്. ‘കൈയക്ഷരം നന്നാക്കു’ എന്നാശംസിച്ചപ്പോൾ, ‘ചൊവ്വിൽ സത്രതമായോരു’ കർമ്മപമം ചുണ്ടിക്കാണിച്ചുകൊടുക്കുകയാണ് അച്ചുൻ ചെയ്തത്. മുള്ളു വിരിച്ച തെനോ മുല്ലപ്പുകൾ മുടിയതെനോ താനേതും ആലോച്ചിച്ചിട്ടുണ്ടില്ല അങ്ങനെ ആശംസിച്ചപ്പോൾ. അച്ചുൻ ചുണ്ടിക്കാണിച്ച ആ ചെത്തുവഴി വിന തപുർവ്വം സീകരിച്ചു; അവസാന നാൾവരെ അതിലുംതന്നെ നീങ്ങു കയും ചെയ്തു. ആ കർമ്മപമം ‘കൈയക്ഷരം’ത്തിന്റെതായിരുന്നു. കവിത ദയഴുത്തിന്റെതന്നെ വ്യാവ്യാനിച്ചോളും. ഇടയ്ക്കു വക്കിൽ ഗുമസ്തനുമാ തിരുന്നു. 1974 ഒക്ടോബർ 16-ാം തീയതി കാലതും ദോശ പൊട്ടിക്കുന്ന തന്നെ തൊടുമുൻപുവരെ അദ്ദേഹം ചെയ്തത്, അന്നു നേരത്തെ വന്ന ‘കക്ഷി’കളോട് സംസാരിക്കുകയും കേസിന്റെ വിശദാംശങ്ങൾ കുറിക്കുകയും ‘അന്നുയം’ തയ്യാറാക്കാനുള്ള രേഖങ്ങൾ ചെയ്യുകയും ആയിരുന്നു. ന്യായമായ കേള്ളിലും കോടതിയിൽ ‘അന്നുയം’ കൊടുക്കുകയാണല്ലോ വേണ്ടത്. ജീവിതത്തിൽ ഇതിനേക്കാൾ ഭംഗിയായി ആത്മകർമ്മം അനുഷ്ഠിച്ചുതീർക്കാൻ എത്ര പേരുക്കു കഴിയും?

എന്ന വ്യക്തിയെല്ലംബന്ധിച്ചിടതേതാളം, തനിക്ക് ശുഭകരമായ കർമ്മമേൽ എന്ന് എങ്ങനെ തീരുമാനിക്കും? കർമ്മമേൽ, അകർമ്മമേൽ, വികർമ്മമേൽ എന്ന് എമ്പ് വിവേചിക്കും? മാത്രമല്ല കർമ്മാകർമ്മവികർമ്മങ്ങളിൽനിന്നെന്നല്ലാം തന്നെ ഏരെ പറിക്കാനുമുണ്ട്.

കർമ്മണാഹ്യപി ബോധവ്യം

ബോധവ്യം ച വികർമ്മണഃ

അകർമ്മണശ്വ ബോധവ്യം

ഗഹനാ കർമ്മണാ ഗതിഃ

(ഭഗവദ്ഗീത - 4.17)

കർമ്മഗതി ഗഹനമാണ്ടാനും. ഒന്നേ പോംവഴിയുള്ളു: തനിക്കുശരി എന്നു തോന്നുന്ന കർമ്മപാമം തിരഞ്ഞെടുക്കുക, അനുഷ്ഠിക്കുക. അനന്തരാല അശ്ര അനുഭവിച്ചുതീർക്കാനുള്ള മനക്കരുത്തുണ്ടാവുകയും ചെയ്യുക.

എക്കിൽ അപ്പോഴും സംശയമാവാം: ലക്ഷ്യം ശുഭമായാൽ മാത്രം മതിയോ? അവിടേയ്ക്കുള്ള മാർഗ്ഗവും ശുഭമാവേണ്ടതല്ലോ? ശത്രിയാണ്. രണ്ടും ശുഭമാവുന്നത് ഉത്തമം ആവാം. പക്ഷേ, ശുഭമായ ആ രാജപാത രണ്ടുകാരം വളരുത്താണെങ്കിലോ? അതെന്നും വളരുതെ വഴിക്കു ചെന്നെത്തുണ്ടാണെങ്ക് ലക്ഷ്യംതന്നെ നിഷ്പമലവും ശുന്നുവുമായികഴിഞ്ഞാലോ? ഹിംസമുണ്ടായാൽ തേറുപോലെ മാനന്തരം അനുഭിളിക്കലും. മുന്നിൽ അതിമാത്രാസ്തരം മായ കാട്. അപ്പുറത്തെത്താൻ അര നാഴികയേ നടക്കേണ്ടതുള്ളൂ എക്കില്ലും മരണം പതിയിരിക്കുന്ന ദ്രാവിപ്പാത. കാടിന്നക്കരയാണ് തന്റെ ചെറുമാടം. അതിൽ വിശനു പൊതിഞ്ഞ തന്റെ വരവും കാത്തുകാത്തിരിക്കുന്ന ഭാര്യയും കുഞ്ഞുങ്ങളും. തോളിലെ രേഷ്ടന്തിക്കിഴി നേരത്തിനെത്തിച്ച് അവരുടെ വിശ്വപ്പക്കുക- ജീവൻ നിലനിർത്തുക. അപകടരഹിതമായ രാജപാതയിലൂടെ രണ്ടുകാരം വളരുതെ ചെറുമാടത്തിലെത്തുണ്ടാണെങ്കുൽ വിശനു പൊതിഞ്ഞതു കാത്തിരിക്കുന്ന കുഞ്ഞുങ്ങൾ പൊലിഞ്ഞുപോയാലോ? താൻ കാടുപാതയിലുംതന്നെ പോകാൻ തീരുമാനിക്കുന്നു. വിശന നമി എപ്പോൾ വേണമെകില്ലും ചാടിവീഴാം. എന്നാലും, പൊതിയുന്ന കുഞ്ഞുങ്ങൾക്ക് കൈഞ്ഞം കൊടുക്കുക, കുടുംബം രക്ഷിക്കുക എന്നതാണ് തന്റെ ആത്മകർമ്മം. ഈ ദുർഘടമാർഗ്ഗത്തിലുടെ പകുതി ദുരം പിന്നിടപ്പോൾ, അവിടെ കൊടുക്കാട്ടിൽ ധ്യാനനിരതനായിരിക്കുന്ന സാക്ഷാൽ ബുദ്ധി! അപകടം നിറഞ്ഞ കാടുവഴിയുടെ ഓരത്ത്, തന്റെ മേൽ ‘ഇരുതേടും ക്രാരുങ്ങൾ നിവാരിക്കുന്നതു’ പോലും കണ്ണില്ല എന്നു ഭാവിച്ച്, കാട്ടിനടക്കം

വിൽ ആൺ സുഗതൻ ധ്യാനത്തിലിരിക്കുന്നത്. ഉചിതം തനെ! സുഗതൻ എന്ന പദത്തിന് ബുദ്ധൻ എന്നർത്ഥമാം. പക്ഷേ നല്ല വഴിക്ക് നടക്കുന്നവൻ എന്നും ആ പദത്തിനർത്ഥമുണ്ടോ. പണ്ട് അഹിംസയെപ്പറ്റിയും കരുണായെപ്പറ്റിയും പേര്ത്തും പേര്ത്തും പാടി. ‘കടിനാമർഷത്താലേ കരൾതിനാനുന്നും വിരോധിമാരെക്കൂടി’ കരയിച്ചിട്ടുണ്ട് ഈ സുഗതൻ. ഇപ്പോളി വിടെ കണ്ണുമടച്ച് ധ്യാനനിരതനായി ഇരിക്കുകയാണ്. കോമ്പല്ലുകളിൽ മാംസം പിടയ്ക്കുന്നതും അവയിൽനിന്ന് ചോരയിറുന്നതും കണ്ണിരുന്ന നടക്കാൻ പറ്റിയ മാർഗ്ഗം ധ്യാനംപോലെ മറ്റൊന്നുണ്ട്? അപ്പോഴാണ് മുന്നിൽ വിശന നൽയുടെ ചോരക്കണ്ണുകൾ. ആലോച്ചിച്ചുനിന്നാൽ താന്ത്രിനിര. തന്റെ ഭാര്യയും കുഞ്ഞുങ്ങളും വിശനനിരഞ്ഞും തീരും. കാരുണ്യമുർത്തിയായ ബുദ്ധൻ കൽപ്പരിമി നൽയുടെ മേലേയ്ക്ക് മരിച്ച് മരണത്തിൽനിന്ന് രക്ഷപ്പെട്ടു. വിട്ടിലെത്തി തന്റെ കുടുംബത്തെ രക്ഷിക്കുകയും ചെയ്തു. പക്ഷ്യം നേടി. പക്ഷേ മാർഗ്ഗമോ?

പരമമീ ലക്ഷ്യത്തിൽ സമസ്യപ്പിച്ചേണ്ടാര
പുരളാനിടയായ്, എൻ തെറ്റു തനെ.

ഇരുകാതം താണ്ടി താൻ വരുവോളമൻ മകൾ
പൊരിയുകിൽ, ചൂവുകിൽ തെറ്റുല്ലണോ?

(ബുദ്ധനും ഞാനും നമ്മിയും)

എതു തെറ്റ്, എതു ശരി? എതു ധർമ്മം? എത്തയർമ്മം? ഈ ചോദ്യത്തിന് മറുപടിയില്ല. ഭീഷ്മർപ്പോലും മറുപടി പറയാൻ പറ്റാതെ പതരിയിട്ടുണ്ടോളോ ഇത്തരമൊരു ചോദ്യത്തിനു മുൻപിൽ. കുടുംബം പുലർത്തുക എന്നത് ആത്മകർമ്മം. ബുദ്ധൻ കാരുണ്യത്തിൽ മുഴുകി ധ്യാനിച്ചിരുന്നാലോ? കർമ്മമാർഗത്തിൽ സമസ്യപ്പിച്ചേണ്ടാര ചിന്തി എന്നു വരാം; അതു ക്രൂരമാണ് താനും. പക്ഷേ ആ സത്യം അംഗീകരിക്കുകയും ആ ക്രൂരും ഹൃദയത്തെ ഉഭാത്തീകരിക്കുടെ എന്നു പ്രാർത്ഥിക്കുകയും ചെയ്യുകയേ പോവഴിയുള്ളൂ.

ഹാ! രക്ഷയ്ക്കാതെകർമ്മം ശരണം, ഇതരമി,-
ഖില്ല മാ, പ്പുന ഗീരിൻ
ക്രൂരത്വത്താലുയർത്തപ്പെടുക ഹൃദയമേ
പിനെയും പിനെയും നീ.

ചോര ചിന്തണി വരുന്നിടത്ത് ഇടയ്രേതിക്ക് ഇടയ്രുക്കാണുമില്ല എന്നർത്ഥമാം. നൃഗുശത്തമാനം ശാന്തിയനായ ഇടയ്രേതിക്ക് സായുധവില്ലവം സ്വീകാര്യം

മെന്നോ? ചോരചിന്താതെ കർമ്മപമത്തിൽനിന്ന് വ്യതിചലിക്കാതെ അയർമ്മത്തിൽ കാലുന്നാതെ ലക്ഷ്യത്തിലെത്താമെക്കിൽ അതുതന്ന എറ്റവും നല്ലത്. പക്ഷേ, ആത്മകർമ്മാനുഷ്ഠാനത്തിൽ വീഴ്ചവരുന്നിടത്, തെല്ലു ചോരചിന്തിയാലും വിരോധമില്ല എന്നാണ് ‘ബുദ്ധനും ഞാനും നിരയും’ എന്ന കവിതയിൽ ഇടയ്ക്കുന്നത്.

മുട്ടിയ നിങ്ങളിന്നുമുദായ-
ക്കെട്ടുത്തുപോലൊറ്റവെട്ടാലേ.
താണുനാമാദിമാനുഷരോളം
വിണു ഞങ്ങൾ, ഹാ!വെന്നിതു നിങ്ങൾ!
കുറമാർക്കിതിൽ? പോംവഴി പക്ഷേ
മറ്റാരുവിധമായിരുന്നെങ്കിൽ!

(കുടിയൈഴിക്കാൻ)

എന്ന് വെവലോപ്പിയ്ക്കി. പോംവഴി മറ്റാരുവിധമായിരുന്നെങ്കിൽ എന്ന് ഇടയ്ക്കുന്നതുപോലെ, എന്നിലും, നേടിയ ലക്ഷ്യത്തിന്റെ തിളക്ക തതിൽ, അതിന്റെ ഉദ്ദേശശൃംഖിയിൽ സംതൃപ്തി കാണാനായിരിക്കും ഇടയ്ക്കുന്നതുവരെ പ്രിയം.

ഈ ക്രാരുത്തിന്റെ ഉദ്ഭാമചെതന്യമാണ് വർണ്ണക്കുപ്പായം എന്ന കവിതയുടെയും അന്തർഭാരം. സദസ്യച്ചോദനകളുടെ സമവായമാണ് ഭൂമിയിലെ ഓരോ മനുഷ്യനും - വെളിച്ചവും ഇരുട്ടുപോലെ; രാവും പകലും പോലെ. പകൽ മാത്രമായി അമവാ, രാത്രി മാത്രമായി ഒരു ദിവസമില്ലപ്പോലോ. അതു കൊണ്ടുതന്നെ, വെളിച്ചത്തിന്റെ നിലനിൽപ്പ് ഇരുട്ടിലാണ് - ഇരുട്ടില്ലക്കിൽ വെളിച്ചമില്ല എന്നർത്ഥം. ഭൂമി മനുഷ്യൻ ഉള്ളത്, മനുഷ്യൻ, ദൈവവും പിശാചും ചേർന്നുണ്ടാവുന്നു; മരിച്ചു പറഞ്ഞാൽ, ദൈവവും പിശാചും മനുഷ്യനിൽ കുടികൊള്ളുന്നു. ദൈവം മാത്രമായാൽ ഭൂമിക്ക് പാകമല്ല; പിശാചുമാത്രമായാലും. അതിനാൽ ദൈവത്തെ ആവോളം പാലിച്ചൊള്ളുക; പിശാചിനെ അമർത്തി നിർത്തുകയും ചെയ്യുക. അതല്ലാതെ പിശാചാണെന്നുവച്ച് അവനെ പാട ഉത്തുലനം ചെയ്യാൻ പുറപ്പെട്ടാൽ നടപ്പില്ല. മാനു തയ്യാറെ വർണ്ണക്കുപ്പായം ഇടവിക്കാം, വേണമെങ്കിൽ.

ആത്മസന്തയികക്കുന്നുമടർത്താനാവാത്ത ഹിംസാ-
വാസനയ്ക്കു തുന്നിക്കൊള്ളു വർണ്ണക്കുപ്പായം.

പക്ഷേ, കാലംകൊണ്ട് ദേവബിംബം തേണ്ട് തിരിച്ചറിയാതാവുകയും പിശാച് ആരാധനാമുർത്തിയാവുകയും പുജകേക്കൊള്ളാൻ തുടങ്ങുകവന്നുണ്ടോ?

കയും ചെയ്തിരിക്കയാണ് നമ്മുടെ നാട്ടിൽ. ഈ ദുരന്തം, സ്വാതന്ത്ര്യം കിട്ടി കാൽ നൃഡാഞ്ജകചിയും മുൻപുതനെ ഇടഴേറി ഉൾക്കെള്ളിൽക്കണ്ണു. നിൽപ്പുറയ്ക്കാതെ ഉറയുന്ന അരയാലിലയുടെ കലി വിത്തിനുള്ളിൽ കാണുന്നവൻ കവി.

അപോൾ, രാവണരെ ആർക്കാർ എല്ലാ ജനസ്ഥാനമാമുനിമാരേയും പിടി ചൂതിന്നും. നരകത്തിൽന്ന് ശോപുരംപോലെ ആ എച്ചിൽത്തലകൾ കുന്നു കുടും. എല്ലാ നമകളും നീതിബോധങ്ങളും നിഷ്കളളക്കതകളും സത്യ ധർമ്മങ്ങളും ഈവിടെ ബലി കഴിക്കപ്പെടുന്നു. പ്രതികരണശേഷി പണയംവെച്ചു സമൂഹമനസ്സാക്ഷി,

പദ്മാസനത്തിലിൽപ്പും തുടമേൽ മലർന്ന കൈയും
പകുതി ചിമിയ കണ്ണും

ആയി, ധ്യാനത്തിലാണ്. ഈ അകർമ്മണ്യതയ്ക്കും ഈ നിസ്തംഗതയ്ക്കും നൽകിയിട്ടുള്ള ഓമനപ്പേര് ‘ആർഷസംസ്കാരം’ എന്നതേ. കാട്ടിൻടു വിൽ നാഡി വന്ന് നവരമ്യരയ്ക്കുംഖോശം ദറ്റയടിപ്പാതയോരത്ത് കല്ലുംപുട്ടി ചുമ്മം പടിഞ്ഞ് ഇരിക്കുന്ന ബുദ്ധൻ തന്നെ. (ബുദ്ധനും ശാന്തം നരിയും). സ്വകർമ്മമെന്ത് എന്ന് വിവേചിച്ച് അത് വിടുവിച്ചചയില്ലാതെ ചെയ്യുക; അതാണ് ധർമ്മം എന്ന് തിരിച്ചറിയുക എന്ന് ഉപദേശിച്ച ഗതിയ്ക്കുമ്പൂർ തത്, അംഗീകൃതയർമ്മമെന്ത് എന്ന് അനോഷ്ഠിക്കുകയും അതിനാനുസരിച്ച് കർമ്മം ചെയ്യുകയും ചെയ്തുപോന്ന രാമൻ പോലും, (‘മർമ്മം പിളർത്താ ലുമാത്മയർമ്മ - കർമ്മപമ്മേംശഭീതൻ നാമൻ’ - ലവണാസുരവയത്തിലെ ഹനുമാൻ.)

അമർത്തുവൻ ക്രാര്യം, ആർഷസംസ്കാരം പല്ലും നവവും
കൊഴിക്കാതോരയും കുട്ടി മഹർഷിമാരേ!

എന്ന് ഒരുബെട്ടിനാണുന്നു. തെക്കുനിന്ന് കരിവുക പൊങ്ങുകയും വായു പുത്രരെ മുഷ്കരാട്ടഹാസം മുഴങ്ങുകയും ചെയ്യുമ്പോഴും, നമ്മുടെ മഹർഷിമാർ വെള്ളത്താടിയുമുഴിന്ത് പരിസ്വരം പരാതി പറഞ്ഞ് ധ്യാന ത്തിന് തന്നെ തേടുന്നു. ‘മഹാവനങ്ങളിൽ മാരി മാഞ്ചോര കഴുകിപ്പോ കു’മെന്ന് അവർക്കരിയാം. നിഷ്കളളക്കതാനിഹനനം അനീതി തന്നെ. പകേശ, ഏതനീതിയുടെ ചോരപ്പാടാണ് കാലം കഴുകിക്കളയാത്തത്?

ഗ്രാമാന്തരങ്ങളിലെ കാവുകളിൽ പട്ടണിയുടെ പട്ടഡയാനി ഉയരുമ്പോൾ നമ്മുടെ മഹർഷിമാർ അവിടങ്ങളിലെല്ലാമെത്തി ആട്ടം കാണുന്നു.

കാവതോരുമോടിയെത്തി വേലകാണുവോരെ, നിങ്ങൾ
കാണുവതീയാട്ടം കമയറിഞ്ഞുതാനോ?

കമയറിയാതെ ആട്ടം കാണുന്ന നിങ്ങൾ കരുതുന്നപോലെ, ഈ പട്ട
വാദ്യജോളുടെ പരമതത്തോ,

പദ്മാസനത്തിലിരിപ്പും തുടമേൽ മലർന്ന കൈയും
പകുതി ചിമ്പിയ കണ്ണുമാകുവാൻ വയ്ക്കു.

അകർമ്മാന്തരയുടെ ധ്യാനത്തിൽ നിന്ന് ഒരു ജനതയുടെ മനഃസാക്ഷിയെ
കിഴുക്കിയുണ്ടത്താനുള്ള ആന്തരിക്കോർജ്ജം ‘വർണ്ണക്കുപ്പായം’ ഉൾക്കൊ
ളളിന്നു.

ആത്മകർമ്മാനുഷ്ഠാനം എന്ന നേർക്കാഴ്ചയുടെ വെളിച്ചത്തിൽ അകർമ്മ
ബന്ധത എന്ന പദം ഇടയേറിയുടെ നിലംഭങ്ങളിലില്ല. ആത്മകർമ്മാനുഷ്ഠാന
വേളയിൽ മുഷ്കരാട്ടപാസമേ, കരിവുകയോ പൊങ്ങാം. കുറെ ‘പാവം
ജീവാത്മാവുകളും’ ഉണ്ടായേയ്ക്കാം. ബലിയായി. ആർഷസംസ്കാരവിരു
ഡമനോ, കുറുമെന്നോ പേരിടാം; പക്ഷേ, അകർമ്മാന്തരയ്ക്ക് ഇടയേറി
മാപ്പുതരില്ല.

‘അമർത്തുവൻ ക്രാര്യം’ എന്നാണ് കവിവാക്യം എന്നും ശവിക്കുക. ‘അഴി
ക്കുവൻ’, എന്നോ ‘അകർത്തുവൻ’ എന്നോ ‘ടടുക്കുവൻ’ എന്നോ എന്നും
ഇടയേറി പറയുന്നില്ല. തുടച്ചുമാറ്റാൻ കഴിയാത്തതാണ് ഈ ക്രാര്യം. ഈതു
പെരുക്കുമ്പോൾ ‘അമർത്താം’, അകർത്താനാവില്ല. ആത്മസന്തയുടെ ഭാഗ
മാണത്. ‘ഹാ! രക്ഷയ്ക്കാത്മകർമ്മം ശരണം, ഇതരമി, സ്ഥില്ലമാ; പ്രസ്താ
ഗരിൽ ക്രുത്യം’ തിരിച്ചറിയുകയും, കമയറിഞ്ഞ് ആട്ടം കാണുകയും,
ആർഷസംസ്കാരം പല്ലിം നവവും കൊഴിക്കാതേരോരെയും കൂട്ടി,
‘അമർത്തുവൻ ക്രാര്യം’ എന്ന് ഒരുബന്ധിറങ്ങുകയും ചെയ്യുന്ന ഒരു രാമാന്ത്രി
അയനത്തിനുവേണ്ടി നമ്മുടെ നാട് കാത്തിരിക്കുന്നു.

ആത്മകർമ്മാനുഷ്ഠാനത്തിന്റെ നിഷ്ഠായിൽ ക്രാര്യം കാമ്യമാകുന്നു.
ആദർശങ്ങളുടെ പരിവേഷം നിത്യമെന്ന അവകാശപ്പെടുകൂടാ. അവയ്ക്കും
നിറം മങ്ങലേൽക്കാം. കാലഹരണപ്പെട്ടു എന്നു കാണുമ്പോൾ കൈയെ
ഞയാനുള്ള മനോബലം മനുഷ്യനുണ്ടായെ തീരു. ‘പ്രയോഗക്ഷമമല്ലാത്ത
പല ആദർശങ്ങളോടു തനിക്കു കമ്പമാണ്’ എന്ന് മുഖക്കുറിയോടെ അവ
തരിപ്പിച്ചിട്ടുള്ള ‘പൊട്ടി പുറത്ത് ശീവോതി അകത്ത്’ എന്ന കവിതയിൽ,
കാലത്തിനിന്നാണ്ടാത്വവെയെയെല്ലാം നിരക്കിക്കുക എന്നു തന്നെയാണ്
ഇടയേറി ആഹ്വാനം ചെയ്യുന്നത്.

വെള്ളിച്ചും തുകിട്ടുനോളം
പുജാർഹം താനോരാഗയം
അതിരുണ്ടാൽ ചാറുനോൾ
പൊട്ടിയാട്ടുക താൻ വരും.

എതാഗയവും പുജാർഹമാവുന്നത് വെള്ളിച്ചും തുകിക്കണാണ്ടിരിക്കുന്ന കാല തേതാളം മാത്രം. ദുരന്തമുലമാകുന്നിടത്തുവെച്ച് അത് നിർമ്മാല്യമാവുന്നു. പിന്നെ, കുറ്റിച്ചുല്ലും കലപ്പൊട്ടും ചേർത്ത് കീറമുറത്തിൽ വെച്ച് പൊട്ടിയാട്ടുക തന്നെ. അങ്ങനെ അട്ടിക്കളുയപ്പെടുന്നത് ഒരു പക്ഷേ, സമസ്യാശ്വർന്നെന്നെ ഫമാവാം; ആഗോള സാഹോദര്യമാവാം; അയൽക്കാരനെ തന്നെപ്പോലെ സ്വന്നഹിക്കണമെന്നതുമാവാം. വെയിലിറയ്ക്കുനോൾ നെല്ലുണക്കാം. പക്ഷേ, വെടിമരുന്നുണക്കാനും ആ വെയിൽച്ചുടുതന്നെയാണ്. നെല്ലുണക്കി അരിയാക്കി, മക്കൾക്ക് ക്രഷണമുണ്ടാക്കിക്കൊടുത്തോളും. എക്കില്ലും ആ വെയിലത്ത് അയൽക്കാരൻ പായ നിർത്തുന്നത് വെടിമരുന്നുണക്കാനാണെന്നുകിലോ? എങ്കിൽ അത്, ഉണക്കിക്കുത്താനോ കണ്ണിവെയ്ക്കാനോ കുണ്ണതുഞ്ഞശ്ശക്കുകൊടുക്കാനോ ആവില്ല എന്ന് യമാസമയം തിരിച്ചറിയുന്നതാണ് ബുദ്ധി.

മുറ്റത്തിനൻ പെരുംപായ
വിരിച്ചു; തൊട്ട് വിട്ടുകാർ
ഉണക്കുന്നു വെടിമരു-
നൊന്തെ ഞാൻ നെല്ലുണക്കണോ?

എന്ന് ഇടയ്ക്കി ചോദിക്കുനോൾ കാര്യം വ്യക്തമാണ്. ‘ഹിന്ദി - ചീനി ഭായി-ഭായി! കൊള്ളാം. ഹിമാലയത്തിലെ തെളിമണ്ഠൽ മനുഷ്യചേരാര കൊണ്ട് തുടക്കുനോൾ വെയിലിലാറുന്നതിനുമുമ്പ്, അല്പപം വെടിമരുന്ന് കടക കൊണ്ടാണെന്നുകില്ലും ഇംഗ്ലീഷ് കളണ്ഠൽ സുക്ഷിക്കുന്നത് നന്നായിരിക്കും. ക്രൂരമാവാം; പക്ഷേ, ഇരു ക്രൂരതാലുയർത്ഥപ്പെടുക ഹൃദയമേ എന്ന് പ്രാർത്ഥിക്കാനേ സാമാന്യബുധിക്ക് കഴിയു. ഇത്തരം പ്രതിസന്ധികളിലാണ് തെറ്റേത് ശരിയെത് എന്നറിയാൻ കഴിയാതെ അകക്കു കല്പഷ്മ വുക. ഏറെ വിവരമുള്ളവർപ്പോലും വിവേകം നശിച്ച കുഴങ്ങും. അപ്പോൾ അശുദ്ധതയിൽ നിന്നുള്ള മോക്ഷത്തിന് മാർഗ്ഗമെന്ത് എന്നുപറേശ്രിക്കാൻ ആരക്കില്ലും ഉണ്ടാവുന്നത് യുഖം ജയിക്കാൻ സഹായിക്കും.

കിം കർമ്മ കിമകർമ്മേതി
കവയോപ്പത്ര മോഹിതാഃ
തത് തേ കർമ്മ പ്രവക്ഷ്യാമി

(ഭഗവദ്ഗീത - 4.16)

എന്ന ഭഗവദ്ഗിത. ശീതാകാരന്ദ്രിയും വാക്കുകളുടെ ഭാഷ്യം ‘വൈടിമരുന്ന് ഉണക്കിക്കോളു്’ എന്നാണ് എന്ന് അർപ്പജ്ഞനൻ സാക്ഷ്യപ്പെടുത്തുന്നു. ആത്മകർമ്മം അനുഷ്ഠിച്ചൊളുകയേ പോംവഴിയുള്ളു എന്നർത്ഥമോ.

ലോകസാധ്യാരണമായ കർമ്മമെന്ത് എന്ന് തിരിച്ചറിയുക, അതിനനുസൃതമായി സുകർമ്മപമം നിർബ്ലായിക്കുക - അതാണോ ശരി? അതോ ആത്മകർമ്മമെന്ത് എന്ന് നിർബ്ലായിക്കുക, അതനുഷ്ഠിക്കുക; അതുതന്നെന്നാണ് ധർമ്മം എന്നു വിവേചിക്കുകയും ചെയ്യുക - അതാണോ ശരി? മനുഷ്യനോളം പ്രായമുള്ള വികല്പങ്ങൾ. നിർവ്വികലപ്പനം അസാധ്യമാണ് എന്നു വരുമോ?

യർഹമാർഗ്ഗത്തിൽത്തുലോ
[മേമാണേട്ടനെന്നും]
കർമ്മസിഖാന്തങ്ങളി-
ലനുജൻ കമ്പക്കാരൻ
(കാളയോ കലപ്പയോ?)

ധർമ്മത്തിന്ദ്രി ചിഹ്നം കാള; കർമ്മത്തിന്ദ്രിത് കലപ്പയും. പുതുതായി പണിത വീട്ടിന്ദ്രി ചുമതിൽ കാളയുടെ ചിത്രമാണാഴുതേണ്ടതെന്ന് ജ്യേഷ്ഠൻ; കലപ്പയാണ് വേണ്ടതെന്ന് അനുജൻ. തർക്കം കൊടുവിരിക്കൊണ്ടപ്പോൾ ‘സുരൂച്ചന്മാർപ്പോലും രണ്ടു ചേർത്തിൽ നിന്നു’. രണ്ടു പക്ഷത്തിനും അനുകൂലമായ വാദമുഖങ്ങൾ ഏറെ. കാളയോ കലപ്പയോ എന്നു തീരുമാനമാകാതെ കാലം കടന്നുപോകെ, അയൽപ്പക്കത്തെ കർഷകരാക്കുക കാളയും കലപ്പയും ഉപയോഗിച്ച് നിലമുഴുത് കൂഷിയിരിക്കി കൊയ്ത്തുകയറ്റി; വീണ്ടും കൂഷിയിരിക്കി, കൊയ്ത്തു. ജ്യേഷ്ഠാനുജനാർ പാടത്തിനെടുത്ത നിലം മാത്രം കാടുപിടിച്ചു. കാളകൾ പട്ടിണി കിടന്നു ചത്തു കരി ചിതലുതിനു നശിച്ചു. ജനി വന്നുനോക്കുവോൾ കാളയുമില്ല; കലപ്പയുമില്ല; നിലവുമില്ല. ഈനി വേണ്ടതെന്നെന്ന് ജനിക്കരിയാം: ചത്ത കാളയുടെ മുതുകെല്ല് കത്രിയാക്കി ജനി നിലമുഴുതു; മുടിക്കോൽ ഇടംവലം ചിറ്റി. കഴുത്തിൽ നുകം പേറിക്കുന്നിന്നെതാൾ ജ്യേഷ്ഠം രേഖയും അനുജ രേഖയും പുറത്ത് അത് ആശ്രാംഖാശത്തു വീണു. ഉഴുതു നിലം പാകപ്പെടുപ്പോൾ ജ്യേഷ്ഠനും അനുജനും കാര്യം ബോധ്യമായി; രണ്ടുപേരും ചേർന്ന് വീട്ടുചുമതിൽ ചിത്രം വര തീർത്തു: ഒന്നാന്തരം മുടിക്കോൽ!

മുടിക്കോൽ അധികാരിയിൽ അടയാളം. ഉഴുകയും വിത്തു വിതയ്ക്കുകയും ചെയ്യുന്നത് നുറുമേനി വിളയിച്ചെടുക്കാനാണെന്നും, നിലം ഉഴുതൊ

രുക്കുന്നതിൽ നുകത്തണ്ണിൻ്റെ ഇടതും വലതുമുള്ള കാളകൾക്ക് തുല്യപരാഗിതവും പ്രാധാന്യവും ഉത്തരവാദിതവുമാണുള്ളതെന്നും, കരിയില്ലാതെ നിലം ഉഴാനാവുകയില്ലെന്നും, ജനിയുടെ മുടിക്കോൽ പ്രയോഗം തങ്ങളുടെ പുറം പൊളിക്കുകയേ ഉള്ളൂ എന്നും നമ്മുടെ നാട് ഇന്നും തിരിച്ചിരിക്കില്ലോ. അതുകൊണ്ടുതന്നെ മുടിക്കോലുകൾ ഇന്നും നമെ ദിനുകയും ചെയ്യുന്നു. ദീർഘദശിയായ ഇടയ്ക്കും എന്ന ഒപ്പി, ‘കാളയോ കലപ്പയോ’ എഴുതുന്നത് സാത്രന്ത്രപ്പുലർത്തുന്നതുടുപ്പ് മുഴുവനും വസ്തി പ്രോക്കുന്നതിനു മുമ്പ്, 1951-ൽ ആബന്നും ഓർക്കുക. ആത്മകർമ്മം വിസ്തരിക്കുന്ന ഒരു ജനതയുടെ ദുരന്തത്തിന്റെ ദയനിയച്ചിത്രം ഇതില്ലും സഹലമായി, ഇതിലും ക്രൂരമായി, വിത്തിൽ മരം കണ്ണ് ആർക്ക് എത്തു ചായത്തിൽ വരയ്ക്കാനാകും?

നമ്മുടെ നാടിന് ഉാർച്ചയേക്കാൾ സാരാശ്രം വിത്തുന്നലാണ്. ഇക്കുമതി ചെയ്ത സക്രയിനും വിത്തായാൽ ഏറെ കേമം. പക്ഷേ ഇടയ്ക്കും, ഒരു നാടിന്റെ മൊത്തം ആത്മകർമ്മമാണ് വിത്തുന്നത്. അദ്ദേഹം,

അയിരം മുളയുള്ള

വിത്തല്ലോ കർമ്മം, നല്ല-

തായിട്ടും വിത്തത്രയും

നല്ലതേ വിളയിക്കു.

എന്ന് വിശ്വസിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. മീൻകാരൻ കുഞ്ഞുമ്പുരയച്ചുണ്ടി, ‘തേണ്ടിട്ടില്ലിനോളവുമവൻ്റെ കർമ്മതസ്യകും’ എന്ന് ഇടയ്ക്കും പരയുന്നോൾ അത് കവിയുടെ നേരേക്കുടി വിരൽച്ചുണ്ടി പറയേണ്ട അടയാളവാക്യമാണെന്ന് നാം തിരിച്ചറിയുന്നു. കുഞ്ഞുമ്പുരയുടെ ആത്മകർമ്മം പത്താംവയല്ലിൽ തുടങ്ങി; തൊണ്ടുറാം വയല്ലിലും തുടർന്നു.

എന്നവൻ വിതച്ചോരു

വിത്താനും മുളയ്ക്കായ്വാൻ?

എന്നെന പതിർ പെട്ടു

കർമ്മമേ നിൻ കായ്കളിൽ?

എവിടെയാണ് പിച്ചുത്? ഉഴുതു നിരപ്പാക്കാതെയാണോ വിതച്ചുത്? എങ്കിൽ എത്ര കേളിപ്പെട്ടു, എത്ര വിനേഗ്ര ലേബലുള്ള സക്രയിനും വിത്തായാലും മല്ലിൽ വേദുപിടിക്കാതെ പോവും എന്നാണോ കവിഹൃദയം? എറിയ ദുരന്തനുഭവങ്ങളിലും, മഹാത്യാഗങ്ങളിലും, ധാതനകളിലും, ആത്മവലികളിലും നുറ്റാണ്ഡുകൾ കടന്ന് മുപ്പെട്ടി പാകം വന്ന വിത്താണ്

ബീട്ടിഷ് ജനാധിപത്യ സമ്പ്രദായം. പ്രായപുർത്തിയാവാത്ത ഇന്ത്യൻ ജനത്തെക്ക് ഒരു സുപ്രഭാതത്തിൽ അത് അതേപടി എടുത്ത് തലയിൽ വച്ചു കൊടുത്തു. ഉശൻനു നിരപ്പാക്കാത്ത നിലത്തല്ലേ വിത്തു വിതച്ചത്?

വിഷമതരങ്ങളാം

സാമുഹ്യതലങ്ങളിൽ .

വിഷവല്ലിക്കേ പറ്റി

വേരുനിപ്പിടിക്കുവാൻ

വിത്തിരക്കുംമുൻപ് നിലം ഉശൻനു നിരപ്പാക്കണം. ലോകത്തിൽവച്ച് എറ്റവും മെച്ചപ്പെട്ടതാണ് ഇന്ത്യൻ ജനാധിപത്യം എന്ന് നമുക്ക് വീംവു പറയാം. ആണ്ടി നല്ല അടിക്കാരനാണെന്ന് ആണ്ടിതെന്ന പറയുന്നതിലുമുണ്ടല്ലോ ഒരു ഫലിതം! കൊടും വിഷവല്ലികൾ വേരുനിപ്പിടിക്കുക മാത്രമല്ല, പുതതുലയുന്നു; നിരീയ കായ്ച്ച് കൊണ്ടുതാഴ്ത്തുന്നു - സാധാരണ കാരണങ്ങൾ നെഞ്ചിൽത്തെന്നു. നമ്മുടെ നാട്ടിൽ ഓരോ പൊതുതിരഞ്ഞട്ടുപും, ഇവിടത്തെ സാധാരണകാരന്മാർക്കു നിത്യജീവിതത്തിൽ കയറ്റിവെയ്ക്കുന്ന ദുരിതങ്ങരും എത്രയാണെന്ന് വിശദീകരിക്കേണ്ടതില്ല. പൊറുട്ടുനാടകം, അഞ്ചു വർഷത്തിലെബാരികൾ എന്നത് നമുക്ക് മുന്ന് വർഷത്തിലെരിക്കൽ എന്നാക്കിയാലെന്നാ? ഇടങ്ങുന്നിയുടെ കുണ്ഠുസ്സു,

ചെക്കല്ലാൽത്തട്ടിട്ടുകൊ-

ണഞ്ചാടുകൾ പണിയിക്കും

മഞ്ചത്തിൽ പള്ളിക്കാട്ടി,

ഭേദം! ആയുഷ്ക്കാലം മുഴുവനും ആര്ഥകർമ്മം ചെയ്ത എല്ലാ കുണ്ഠുസ്സും മാരും പള്ളിക്കാട്ടിൽ വിശദമിച്ചുഭൂം. ഇവിട, ‘വിഷവല്ലിക്കേ പറ്റി വേരുനിപ്പിടിക്കുവാൻ’. നമുക്കിപ്പോഴും സംശയം തീർന്നിട്ടില്ലോ, ‘സാരാഗ്ര മേ, തുർച്ചയോ വിത്തുന്നലോ?’

‘ഉശ്ചയും വിത്തുന്നലും’ എഴുതിയത് 1950-ൽ. 1947-ൽ സാതന്ത്ര്യം ലഭിച്ച ഇന്ത്യ, 2047-ൽ സാതന്ത്ര്യത്തിൽനിന്നും ഒന്നാം ശതാബ്ദിയാണോപ്പിക്കുന്നോൾ, ഇക്കവിത പുതിയ വെളിച്ചത്തിൽ വായിക്കാനോ ഇടങ്ങുന്നിയുടെ ഓർമ്മയുടെ മുൻപിൽ ഒരു തിരി വെയ്ക്കാനോ ഞാനുഭാവില്ല. പക്ഷേ, അവൻ വരുന്നുണ്ട് - നെറ്റിക്കണ്ണിൽ ‘സാരാഗ്രമേ, തുർച്ചയോ വിത്തുന്നലോ’ എന്ന തീക്കനലുമായി പിറക്കാനിരിക്കുന്ന ഒരു കുണ്ഠ്!

‘പുതതൻകലവും അതിവാളും’ കുറിയെങ്കിലും ‘മാപ്പി’ന്റെ വെളിച്ചത്തിൽ വിടർത്തിക്കാണിക്കാൻ ശ്രമിച്ചില്ലെങ്കിൽ, ഇടങ്ങുന്നിയുടെ ആര്ഥാവെനിക്ക് കാണക്കാക്കി

മാപ്പുതരില്ല. ഇനിയും നിരവധി കവിതകളുടെ അന്തശ്രൂത്യത്തിലേക്ക് ആഴ്ചനിറങ്ങി നിൽക്കുന്നു, ‘മാപ്പില്ല’ എന്ന മുക്തകത്തിന്റെ ആണിവേരുടും എന്ന് ഞാനറിയുന്നു. പുത്രൻകലത്തിലെ കോമൻ, ഉചുതുപാകപ്പെടുത്തി, ഉൾന്നു നിരപ്പാകൾ വിത്തുന്നി, മുളപ്പിച്ചു പൊലിപ്പിച്ച വിള്ളിൽ നിയമം കൈയേറ്റു നടത്തി. അധികാരത്തിനേൽ വെച്ചുട്ടിരെയുകാത്ത അരിവാ ഒക്കൾ പുത്രൻകലത്തിനു ചുറ്റും നിരത്തിവെച്ച്, കോമനും കുട്ടകാരും മുംഗിച്ചുരുട്ടി:

അധികാരം കൊയ്യണമാദ്യം നാം

അതിനുമേലാകട്ട പൊന്നാരുണ്ട്

ശരി അധികാരം കൊയ്യേതാലും. ഭരണം പിടിച്ചടക്കലാണ് ആത്മകർമ്മം എന്ന് ഉള്ള ബോധ്യമുണ്ടാക്കിൽ, അല്പം ക്രൂരമാണെങ്കിൽപ്പോലും, ആ കർമ്മാനുഷ്ഠാനത്തിൽ ഇത്തിരി സമസ്യപ്പിച്ചേണ്ടാര ചിന്തപ്പോയാലും വലിയ വിരോധമാനുമില്ല. എത്തിച്ചേരുന്ന ലക്ഷ്യത്തിന്റെ വിശുദ്ധി അതു പൊറുത്തേതാലും. പക്ഷേ, കോമൻ, ‘അധികാരം കൊയ്യണമാദ്യം’ എന്നു പറയുന്നതിന്റെ പൊരുൾ അതിനുമപുറത്താണ് എന്നു വിവേചിച്ചേ തീരു. അരിവാൾ മുർച്ചു കുട്ടിയതുകൊണ്ടുമാത്രം അധികാരം കൊയ്യാനുള്ള അർഹത ആരും നേടുന്നില്ല. അങ്ങനെ കൊയ്യതുവെയ്ക്കുന്ന അധികാരം. ‘കോമ’നിലേയ്ക്ക് എത്തുണ്ടായെങ്കും, മുടയിലിരുന്ന് പതിരായികഴിഞ്ഞിരിക്കും. ഉചുത് ഉൾന്നുനിരപ്പാകാത്ത, ഇപ്പോഴും, ‘വിഷമതര’മായിക്കിടക്കുന്ന സാമൂഹികതലത്തിൽ, വിത്തുന്നികൊയ്യതെടുക്കാനുള്ള അവകാശമല്ല - സ്വാതന്ത്ര്യത്തിന്റെ രജതജുഡിലി ആശോശിച്ചു കഴിഞ്ഞിട്ടും, നാമിനും ആ കൂഷിതന്നെന്നാണ്ടോ ചെയ്തുകൊണ്ടിരിക്കുന്നത്! - നിലം ഉചുതുനിരപ്പാകൾ ഇവിടെ തകക്കുടി മുളപ്പിച്ച വിത്ത് പാകാനുള്ള അവകാശമാണ്, ആദ്യം ‘കൊയ്യേ’ണ്ടത് - ആദ്യം സന്തമാക്കേണ്ടത്. ഇവിടെ ‘അധികാരം’, ‘അർഹത’യാണുന്നു. പ്രായപുർത്തിയാകാത്ത ‘കോമ’നാണ് ഇന്നും നമ്മുടെ സമൂഹം. ‘അധികാരം കൊയ്യണമാദ്യം’ എന്ന് നമ്മുടെ ‘കോമൻ’ അരിവാൾ മുർച്ചു കുട്ടുന്നു. കൊയ്യത് കറ്റയോക്കെ, പുത്രന്നേജമിമാരുടെ കളഞ്ഞളിൽ മുട കുട്ടുകയും, മെതിച്ചുള്ളന് പതിര് പതം വാങ്ങുകയും ചെയ്യുന്നു. ‘നിലം പരിശാക്കിപ്പോന്നിയ കളളിത്തലപോലെ’ നിന്ന് അന്നത്തെ ആമീൻ ഇന്ന് കടക്കണിയുടെ കരുത്ത കയറായി തുണ്ണുന്നു. അധികാരം നാം പല തവണ കൊയ്യതു കയറ്റി. **കളളിത്തലപോലെ** പൊതിയ ആമീൻ നാളുകളിൽ, ‘അധികാരം കൊയ്യണ’മെന്ന് ചുരുട്ടി ഉയർത്താൻ മുംഗിച്ചെയക്കിലും ഉണ്ടായിരുന്നു ‘കോമ’ന്. ഇന്നത്തെ

‘കോമ’നോ? ആത്മകർമ്മാനുഷ്ഠാനത്തിലെ ക്രൗഢം ഒരു വലിയ ഫലി തമാക്കിയ സംസ്കാരത്തിലാണ് നാം!

ഇടയ്ക്കുന്ന ആത്മാവ് വിളിച്ചുപറയും: ‘നിങ്ങൾക്കു മാപ്പില്ല; കാലം നിങ്ങൾക്കു മാപ്പുതരില്ല’. ആരു കേൾക്കാൻ?

ഉർഭവബാഹ്യർഖിരോമ്യേഷ

ന ച കശിച്ചുനോതി മേ

എന്ന്, യുദ്ധങ്ങൾക്കു മുൻപ്, വിളിച്ചുകേണ്ട വ്യാസൻ.

ഈ മുക്തകംതന്നെയാനു കൈയിലെടുത്തു നോകിയാലോ? ‘ചോരകേവാളാ’ൻ. കുറെ ബലി നടന്നതിന്റെ പിറകെയാണ് ഈ അജകിണ്ണരത്തിലേ ഉംശം. ‘കിശോരൻ’, ‘കരുണാവായ്പി’ന് ആം കുടുന്നം. ആണ്ഡുകഴിഞ്ഞാൽ പിന്ന പൊങ്ങിവരാൻ ശ്രദ്ധകം. ആ കാരുണ്യത്തിൽ മോചനമില്ല; അതു മുക്തിമാർഗ്ഗമല്ല എന്നാവുമോ അകംപൊരുശ്? പിന്നെന്ത് മാർഗ്ഗം? ‘ഹാ! രക്ഷയ്ക്കാതുകർമ്മം ശരണം’. മദ്ദാനില്ലതനോ! കൈവാളിന് ഉണ്ണുകൊടുത്തോളും എന്ന്! സമസ്യഷട്ടിച്ചുണ്ടാര ചിന്തയേക്കു മെനുവച്ച് ആത്മകർമ്മം അനുഷ്ഠിക്കാതിരിക്കുന്നോൻ അതാണ് അധികം. ഇത് ക്രൂരമാവാം. പക്ഷേ, മോചനമില്ലാത്ത ആശത്തിലേയ്ക്ക് ആണ്ഡുപോവുന്നോൾ, പിടിച്ചുയർത്താൻ ഈ ‘കുറത്’മേ കാണു. ‘കുറത്താലുയർത്തപ്പെടുക!...നോക്കു, സത്യത്തിന്റെ കണ്ണുകളിലെ ക്രൗഢം!

പദ്മാസനത്തിലിരിപ്പിപ്പും തുമേൽ മലർന്ന കൈയും

പകുതിചിമിയ കണ്ണും

ആയുള്ള അകർമ്മാന്യതയാണെങ്കിൽ, ബുദ്ധൻ്റെ കാരുണ്യത്തേപ്പോലും, കുറെമുറിത്തിൽ കരുതു ചോറുതുള്ളയോടു ചേർത്തുവച്ച് പൊടിയാട്ടിക്കുള്ളിയാണ്.

കാലം നൃതാണ്ഡുകളിലും കാത്തിരിക്കുന്നു, ഇടയ്ക്കുന്ന ഔഷിത്തുല്യമായ ദർശനത്തിന്റെ പൊരുളിയാണ്.

എങ്ങനെ നല്ല ക്രിമിനലാകാം?

എ.എ.എ. സചീന്ദ്രൻ

കേരളത്തിൽ ഇത് യുവജനോസബ(മത്സര)ങ്ങളുടെ കാലം. സ്കൂൾതലം മുതൽ സംസ്ഥാനതലം വരെ പലപലത്തുകളിലായി നുറുക്കണ കിന്ന് അരഞ്ഞുകൾ കണ്ണുമിഴിക്കുന്ന കാലം. കലാപ്രതിഫലിക്കുന്നവർ മുതൽ, ശ്രദ്ധ മാർക്ക്, പ്രൊഫഷണൽ കോളേജിൽ സീറ്റ്, സിനിമയിൽ ചാർസ്, പത്രത്തിൽ കളർമോട്ടോ തുടങ്ങി, വർണ്ണച്ചിറകുകൾ പലതുമുണ്ട് മോഹി പ്പിക്കാൻ. എഷ്യറിലെ എറുവും വലിയ കലോർസബം എന്നും, മൺമര ഷേഡക്കുമായിരുന്ന അനേകം കലാരൂപങ്ങൾക്ക് കാലം നല്കിയ പ്രാണ വായു എന്നും തുടങ്ങി, വ്യാതികൾ പലതും വേറെയുമുണ്ട്. ഇതൊക്കെ ഒരുപരിധിവരെ സത്യവുമാണ്. പകേജ്, ഇതിനൊക്കെ അസ്സുതൽ, നമ്മുടെ കൂട്ടികളെ സംസ്കാരസന്ധ്യാരക്കുക, അവരിൽ സഹജിവികളോട് ദയയും സഹാനുഭവിയും വളർത്തുക, അന്യർക്കുവേണ്ടി തുഗം ചെയ്യാനുള്ള ഫൂട് യവിശാലത പരിശീലിപ്പിക്കുക തുടങ്ങിയ മഹത്തായ ലക്ഷ്യങ്ങളിലേയ്ക്ക് മുന്നോട്ടു ഇതു ഉത്സവ (മത്സര)ങ്ങൾക്ക് കഴിയുന്നുണ്ടോ?

ചെകുത്താനും ദൈവത്തിനും ഇടയിൽ മനുഷ്യർ ആദ്യമായിപ്പണിത പാലം കലയുടേതാണ്. മുന്നോട്ടു സഖവർക്കുന്നവർക്ക് ദൈവത്തിലും പിരിക്കാ ടുപോകുനാവർക്ക് ചെകുത്താനില്ലും ചെന്നെത്താം. മനുഷ്യരെ സംസ്കാരമുള്ളവരാക്കുക എന്നതാണ്, പുരോഗമനപരമായ എത്തൊരു കലയ്ക്കും സാഹിത്യത്തിനും എറുടുകാനാനുള്ള ദയത്തും. എന്നാൽ, തിരക്കളെ ചെറു ക്രോഡ് കലയും ശത്രുപക്ഷത്തു ചേരുന്നാലോ? അങ്ങാടിയിൽ നടക്കുന്ന തിലും ക്രൂരമായ മത്സരവും കീഴ്പ്പെടുത്തലും കലാ-സാഹിത്യരംഗങ്ങളിൽ നടന്നാലോ? പാലം ഇല്ലാതിരിക്കുന്നതിലും അപകടകരമാണ്, യാത്രകാർ പുഴയുടെ ഒത്തനടക്കത്തുമോൾ പാലം തകർന്നുവീഴുന്നത്. നമ്മുടെ യുവജനോർസബവേദികളിൽ ഇതാണ് സംഭവിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്നത്. നന്ദ യിലേയ്ക്ക് വഴികാട്ടാൻ നട്ടിയ കൈച്ചുണ്ടികൾ ആരോ തിന്ത്യിലേയ്ക്ക് തിരിച്ചുവെച്ചിരിക്കുന്നു. എങ്ങനെ നല്ല മനുഷ്യരാകാം എന്നല്ല, എങ്ങനെ നല്ല ക്രിമിനലാകാം എന്നാണ് യുവജനോർസബവേദികൾ കൂട്ടികളെ പരി ശീലിപ്പിക്കുന്നത്.

ആസാദകരില്ല എന്നതാണ് ഈ മൽസരവേദികളിലെ ഏറ്റവും വലിയ തമാഴ! അല്ലെങ്കിൽ ദുർഗ്ഗതി. എല്ലാവരും രൂതരത്തിലല്ലെങ്കിൽ മറ്റാരു തരത്തിൽ അവതാരകരാണ്. സന്താം - അല്ലെങ്കിൽ സന്താം കൂട്ടിയുടെ - പ്രകടനമല്ലാതെ മറ്റാനും ആസാദിക്കാൻ പറ്റാത്ത മരവിപ്പിലാണ് വേദി കൈമുന്നിലിരിക്കുന്ന ബഹുഭൂരിപക്ഷംപോരും. മൽസരാർത്ഥികൾ, രക്ഷിതാ കൾ, വിധികർത്താകൾ, സംഘാടകർ തുടങ്ങിയവരെല്ലാം, അനുശ്രദ്ധ പ്രകടനം ആത്മാർത്ഥമായി ആസാദിക്കാൻ കഴിയാത്ത പിരിമുറുക്കത്തിലാണ്. വിധികർത്താകൾ ഉറക്കമൊഴിച്ചിരുന്ന് രേഖപ്പെടുത്തുന്നത് പ്രകടന തതിന്റെ തിന്മയാണ്, നന്നയല്ല! ഭോജപ്പെക്കദ്ദേശവും മുന്നിലാണ് ഓരോ കലാരൂപവും അവതരിപ്പിക്കുന്നത് എന്നാർത്ഥം. തന്റെ കൂട്ടുകാരൻ, അമവാ കൂട്ടുകാരി, ഒരു പരിപാടി നന്നായി അവതരിപ്പിച്ച എന്നുവന്നാൽ അതി നർത്ഥം തനിക്ക് നന്നാംസ്ഥാനം കിട്ടാനുള്ള സാഖ്യത മങ്ങുന്നു എന്നാണ്! സഹാരിക്കു കാലിടറുന്നോൾ, അവർക്കു താളംതെറ്റുന്നോൾ, ആശാ സംകൊള്ളുന്ന മനസ്സാണ് നമ്മുടെ കൂട്ടികളുടെതും, നമ്മുടെതും എന്ന താണ് സത്യം. സഹാനുഭൂതിക്കുപകരം പകയും വിഭേദവും ആണ് കൂട്ടികളുടെ മനസ്സിൽ വളരുന്നത്. ആസാദകരെ നന്നിപ്പിക്കേണ്ടതിനുപകരം ഭിന്നിപ്പിക്കുകയാണ് ഇത്തരം മത്സരവേദികൾ ചെയ്യുന്നത്. ‘ഒരുക്കല്ലിനേൽക്കു മറ്റാരുകളില്ല’ കാണാത്ത ശാപത്തിന്റെ ദുർദ്ദിനങ്ങളിലേയ്ക്കാണ് സഹൃദയത്വം നടന്നു നീങ്ങുന്നത്. അനുശ്രദ്ധ വിശ്ചയിൽ സഭനാഷിക്കാനും വിജയത്തിൽ ദുഃഖിക്കാനുമുള്ള ഈ പരിശീലനം കൂട്ടികളിലെ ക്രിമിനൽവാസനക്കു വളർത്തും എന്ന കാര്യത്തിൽ സംശയമില്ല.

മിട്ടകരായ കൂട്ടികൾ എന്തെങ്കിലും സാങ്കേതികതയുടെ പേരിൽ മൽസരത്തിൽ പരകടപ്പിക്കാതെ മാറ്റിനിർത്തുന്നതുവരെ എത്തിയിരിക്കുന്നു ഈ യുവജനോൽസവപ്പോൾ. ഇതിനായി അധികാരസ്ഥാനങ്ങളിൽ ചടക്കവലികൾ നടത്തുന്ന പരിശീലനക്രമാരും ധാരാളമുണ്ട്. രണ്ടുവർഷം മുമ്പ് വേദാരസംബജില്ലാ യുവജനോൽസവവേദിയിൽ അത്തരം ഒരു സംബന്ധമുണ്ടായി. നൃത്തത്തിനുള്ള മികവ് തെളിയിച്ചതിന്, കേന്ദ്ര ഗവൺമെന്റിന്റെ സ്കോളർഷിപ്പ് ലഭിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന ഒരു കൂട്ടിയെ നൃത്തമൽസരത്തിൽ പങ്കെടുക്കാൻ സംഘാടകർ അനുവദിച്ചില്ല! ആടയാളങ്ങളിൽനിന്ന്, കാലിൽ ചിലകുകെട്ടിയശേഷം വേദിക്കു പിരിക്കിലെത്തിയ നർത്തകികൾ, നൃത്തം ചെയ്യാതെ തിരിച്ചുപോകേണ്ടിവന്നു. അവതരണത്തിന്റെ മുൻഗണന തീരുമാനിക്കാൻ നാഡുകെടുക്കുന്ന സമയത്ത് കൂട്ടി ഹാജരായില്ല എന്ന കാരണം പറഞ്ഞ്, മൽസരം തുടങ്ങുന്നതിനു മുമ്പുതന്നെ ആ കൂട്ടിയുടെ

പേര് ക്യാൻസൽചെയ്യുകയായിരുന്നു! സംഘാടകർ തീരുമാനിക്കുന്ന ഏത് മുൻ/പിൻഗണന അനുസരിച്ചും നൃത്തം ചെയ്യാൻ തയ്യാറാണെന്ന് അറിയിച്ചിട്ടും സംഘാടകർ കനിഞ്ഞില്ല. ഒരു നൃത്താധ്യാപകരിൽ ഇംഗ്ലിഷ്യൻ വഴിയാണെത്ര, സംഘാടകർ ഈ ക്രൂരത കാണിച്ചത്! മൽസരം അവസാനിക്കുന്നതിനുമുമ്പൊരി വേദിയിൽ എത്തുന്ന മുഴുവൻ കൂട്ടികളേയും മൽസരത്തിൽ പങ്കെടുപ്പിക്കുക എന്ന സമീപനമാണ് സംസ്ഥാനതലത്തിൽപ്പോലും അനുവർത്തിക്കാർ. സംഘാടകരും ഒരു നൃത്താധ്യാപകനും തമിൽ നടത്തിയ ഒരുകളിൽപ്പോൾ പക്ഷേ, ഈ കീഴ്വഴക്കണങ്ങളജാനും തടസ്സമായില്ല. ഇത്തരം സംഭവങ്ങൾ പലസ്ഥലത്തും ആവർത്തിക്കുന്നുണ്ട് എന്നാണ് അറിയാൻ കഴിഞ്ഞത്. ഈ പ്രവണത ഒരു പട്ടികുടി വളർന്നാൽ, എതിരാളികളെ തട്ടിക്കണാണ്ടുപോവുക, ദേഹാപദ്ധതം ഏൽപ്പിക്കുക, അംഗശൈകളും വരുത്തുക, അവസാനകയ്യായി, ‘അവസാനിപ്പിച്ചുകളായും’ എന്നൊക്കെയുള്ള തലത്തിലേയ്ക്ക് ഇത് ഭാവിയിൽ വളർന്നുകൂടായ്ക്കയില്ല.

മൽസരത്തിന്റെ എല്ലാ തിമകളേയും ഒരു മൽസരത്തിൽനിന്നും പുർണ്ണമായി ഒഴിവാകാൻ കഴിയില്ല. എകിലും, കലാസാഹിത്യരംഭങ്ങളിൽ നടക്കുന്ന മൽസരങ്ങളെക്കിലും സർഗ്ഗാത്മകമാകാൻ ശ്രമിക്കേണ്ടതുണ്ട്. മൽസരങ്ങൾ ജനകീയമാക്കുക, ഉൽസവമാക്കുക, ഓനാംസ്ഥാനകാർക്കു ലഭിക്കുന്ന അതിരുകവിശ്വാസപരമായി പ്രശസ്തിയും കെട്ടിക്കാഴ്ചയും നിയന്ത്രിക്കുക, എല്ലാറിലും ഉപരി, എതിരാളിയുടെ കഴിവുകൾ അംഗീകരിക്കാനുള്ള വിശദലമനസ്കത കൂട്ടികളിൽ വളർത്തിയെടുക്കുക എന്നിവയോകെ പരിഹാരിക്കേണ്ടാണെന്ന്.

നൃത്താധ്യാപകരും പക്കമേളക്കാരും ചേർന്നാണ് യുവജനോർസിസവവേദികൾ ഇത്രമാത്രം മൽസരാധിഷ്ഠിതമാക്കുന്നത്. മൽസരത്തിലെ മൊത്തം ഇനങ്ങളെ നൃത്തം/നൃത്തത്തരം എന്ന വിജ്ഞിക്കുന്നേന്നത് ആരംഭിക്കുന്നു, കുഴപ്പങ്ങൾ. നൃത്തത്തിന് കൽപ്പിച്ചുനൽകിയ ഈ അമിതപ്രാധാന്യത്തിന് എന്നാണ് അടിസ്ഥാനം എന്ന മനസ്സിലാക്കുന്നില്ല. കലാപ്രതിഭ/കലാതിലകപ്പട്ടങ്ങൾ ലഭിക്കണമെങ്കിൽ നൃത്തത്തിൽ ഓനാം സഫാനം നിർബന്ധസ്ഥം! പട്ട്, അഭിനയം, അനുകരണം, ചിത്രംവരയ്ക്കൽ, കവിത, കമ, ഉപന്യാസം തുടങ്ങിയ സമസ്ത റംഗങ്ങളും ചേർന്നാലും നൃത്തത്തിന് തുല്യമാക്കുന്നില്ല! മലയാളിയുടെ - അല്ലെങ്കിൽ, ലോകത്തെതെങ്കിലും സമൂഹത്തിന്റെ-സാംസ്കാരികചരിത്രത്തിൽ നൃത്തത്തിന് ഇത്രമാത്രം പ്രാധാന്യം കൽപ്പിക്കുപ്പെട്ട് ഒരു കാലം ഉണ്ടായിരുന്നോ? ആദിവാസിഗോത്രങ്ങളിൽ ഒരുപക്ഷേ

കണ്ണേട്ടുക്കാം. പരിഷ്കൃതസമൂഹത്തിൽ ഈല്ല എന്നുപറയാൻ രണ്ടുവട്ടം ആലോച്ചിക്കേണ്ട കാര്യമില്ല. പിന്നെ എന്തുകൊണ്ട് നമ്മുടെ യുവജ നോർസവൈവേദികൾ ഇങ്ങനെ നൃത്യപ്രധാനമായി? ഉത്തരം ലളിതമാണ്. നൃത്യമത്സരം എന്നത്, ലക്ഷ്യങ്ങളുടെ ബിംഗിനല്ലാണ്. അതിൽ അധികാ രംഗമാനത്തുള്ളവർക്കും, പരിശീലകർക്കും ഒരുപോലെ താൽപ്പര്യമുണ്ട്. മലയാളപദ്യവും മാപ്പിളപ്പാട്ടും ലളിതഗാനവും കൊണ്ടുനടന്നിട്ട് ആർക്കേ നുമെച്ച!

സാധാരണക്കാരുടെ മകൾ എത്ര പ്രാഗല്ലം ഉള്ളവരാണെങ്കിലും അവർക്ക്, നൃത്യമൽസരങ്ങളിൽ പകുട്ടക്കാൻ കഴിയില്ല. കാരണം, ഒരിനം സംസ്ഥാനതലംവരെ എത്രണമെങ്കിൽ ചുരുങ്ഗിയത് അവതിനായിരും രൂപരേഖകളിലും ചെലവുവരും. ഇടത്തരക്കാർക്കും അതിനുമുകളിലുള്ളവർക്കും മാത്രം പകുട്ടക്കാൻ കഴിയുന്ന നൃത്യം, കലാപ്രതിഭാ-തിലക പട്ടങ്ങൾക്ക് നിർബ്ബുദ്ധമാണ് എന്നു പറയുന്നതിൽനിന്നേ മറ്റാര്ഥത്തം പാവപ്പെട്ടവരുടെ മകൾ എല്ലാനും അങ്ങനെ ‘പ്രതിഭ’യും ‘തിലക’വും ആയി ദൈഡിയേണ! എന്നു തന്നെയാണ്. പുരോഗമനപ്രസ്ഥാനങ്ങൾക്ക് വേരോടുമുള്ള കേരളംപോലെരു സംസ്ഥാനത്തിൽ ഈ നിയമം ഇങ്ങനെ നലനിൽക്കുന്നു എന്നത് ആശ്വര്യകരം തന്നെ!

നൃത്യം ഇത്രമാത്രം ചെലവേറിയതാകാനുള്ള പ്രധാനപ്പെട്ട കാരണം, പക്കമേളക്കാർക്ക് വന്നതുകൂട പ്രതിഫലം നൽകേണ്ടിവരുന്നതാണ്. നാടകം അടക്കമുള്ള പല മൽസരങ്ങളിലും പിന്നണിയിൽ പ്രൊഫഷനൽ കലാകാരന്മാരുടെ പകുട്ടപ്പിംഗ്കാൻ പാടില്ലോ എന്ന് നിബന്ധനയുണ്ട്. ഇതൊന്നും നൃത്യ തത്ത്വിന് ബാധകമല്ല. പത്തുമിനിട്ടുനേരത്തെ ഒരു നൃത്യത്തിന് പിന്നണിയിൽ പാടാനും, ജതി പറയാനും, ഉപകരണങ്ങൾ വായിക്കാനുമായി, നാലോ അഞ്ചോ പ്രോഫഷനൽ കലാകാരന്മാർ വേണം. പ്രഗല്ഭനായ ഒരു വയലിനിഡ്സോ, മുദ്രാശാഖാദാനാ, മുന്നുമണിക്കൂർ കച്ചേരിക്കുവായിച്ചാൽ സാധാരണഗതിയിൽ എഴുന്നുറുവത് രൂപകിട്ടും. അത്രയോന്നും പ്രഗല്ഭരല്ലോ തവർപ്പോലും പത്തുമിനിട്ടുനേരം നൃത്യമൽസരത്തിന് വായിച്ചാൽ ഇതിലും വലിയതുകൂടിയാണ് ആവശ്യപ്പെട്ടു. ഒരു കൂട്ടി നന്നിൽക്കുട്ടത്തിൽ നൃത്യം ചെയ്യുന്നുണ്ടെങ്കിൽ, ഓരോ പത്തുമിനിട്ടനും പ്രത്യേകം പ്രത്യേകം രൂക്കന്മാർക്കാണ്! ഒരു സക്കൂളിൽനിന്ന് പത്തുകൂട്ടികൾ മൽസരത്തിൽ പകുട്ടതാൽ പത്തുപേരും പ്രത്യേകം പ്രത്യേകം പ്രതിഫലം നൽകണാം!! പക്കമേളക്കാരുടെ ഈ അത്യാർത്ഥിയാണ് നമ്മുടെ യുവജനോർസവൈവേദികളെ

ഇത്രമാത്രം ദുഷ്പിപ്പിക്കുന്നത്. പതിനായിരങ്ങളും ലക്ഷങ്ങളും ചെലവാക്കിയാണ് മൽസരവേദിയിലെത്തുന്നത് എന്നതിനാൽ ഒന്നാം സ്ഥാനം നേടാനും, അടുത്തപടിയിലേയ്ക്ക് കയറിപ്പറാനും ഉള്ള പോരാട്ടവും വാശിയും മുഗ്ഗൈമായി തുടരുന്നു. വിധികർത്താക്കളെ സാധ്യീനിക്കാൻ കൂറുക്കുവ ചിത്രേതൽ മാത്രമല്ല, സ്വന്തം കൂട്ടികളുടെ പരിപാടി കഴിഞ്ഞാൽ കയറ്റിക്കാനുള്ളവരെ ‘ചെല്ലും ചെലവും’ കൊടുത്ത് സംഘടിപ്പിക്കുകവരെ പതിവുണ്ട്. ഒരു പരിപാടി കഴിഞ്ഞ്, കാണികളിൽനിന്ന്, നിർത്താതെ കയറ്റിക്കേടാൽ ഏത് വിധികർത്താവാണ് ഒന്നു പരിശേഖിക്കാതിരിക്കുക?

നൃത്തമൽസരങ്ങൾക്ക് പിന്നണിയിൽ കാസറുകൾ മാത്രമേ ഉപയോഗിക്കാവു എന്ന് നിയമം കൊണ്ടുവന്നാൽ ഈ പണക്കൊഴുപ്പും കടിച്ചുകൂടി റല്ലും ഒരുപരിധിവരെ നിയന്ത്രിക്കാൻ കഴിയും. മാത്രമല്ല, സാധാരണ കാർക്കും ഒരു കാസറുസംഘടിപ്പിച്ച് മൽസരത്തിൽ പങ്കടക്കാനും കഴിയും. കാസറും ഉപയോഗിക്കാം എന്നു പറഞ്ഞതുകൊണ്ട് കാര്യമില്ല, കാസറു മാത്രമേ ഉപയോഗിക്കാവു എന്ന നിലവനെ വരണ്ണം. ശിഷ്യർക്കു പിന്നണിവായിക്കാണോ, ജതിപരിധാനോവേണ്ടി, ഗുരുനാമർ അരങ്ങെതരത്തുന്നത്, ഒർത്തമത്തിൽ വിധികർത്താക്കളെ സാധ്യീനിക്കൽതന്നെന്നയാണ്. ഇതാ നോക്കു...ഈപ്പോൾ കളിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്നത് തൊൻ പഠിപ്പിച്ച കൂട്ടിയാണ് എന്നാരു പ്രവ്യാപനം ഇതിനുപിന്നിലുണ്ട്. വിധികർത്താക്കളായി പലപ്പോഴും ശിഷ്യഗണങ്ങളേം സുഹൃത്തുകളേം ആവും ഇരിക്കുക! ‘തൽസമയസംഘ്രഹണം’ വേണ്ടെന്നുവച്ചാൽ ഇത്തരം അനഭിമതസ്വാധീനങ്ങളും ഒഴിവാക്കാം.

ദ്രുപ്പേസ ചെലവില്ലാതെ ഒരു മെക്കിനുമുമ്പിൽ നേരെന്നിന് അവതരിപ്പിക്കാവുന്ന പല മൽസരങ്ങളുമുണ്ട്. അവയെക്കു വിവിധ കൂസ്സറുകളായി തിരിച്ചിറക്കുന്നു. ഓരോ കൂസ്സറിൽനിന്നും ഒന്നോ, രണ്ടോ ഇനങ്ങൾ മാത്രമേ സബ്ജില്ലാതലത്തിൽ പങ്കടപ്പിക്കാൻ പാടുള്ളു എന്നാണ് ചട്ടം. ഉദാഹരണത്തിന്, ലഭിതഗാനം, മാപ്പിളപ്പാട്ട്, ശാസ്ത്രീയസംഗീതം, കമകളിസംഗീതം എന്നീ നാലിനങ്ങളിലും സകൂർത്തലത്തിൽ മൽസരം നടത്താം. പക്ഷേ, ഒന്നാംസ്ഥാനത്തെത്തുന്ന നാലു കൂട്ടികളിൽ ഏതെങ്കിലും രണ്ടു പേരുക്കുമാത്രമേ, അടുത്ത പട്ടിയിലേയ്ക്ക് പ്രവേശനമുള്ളു. ഇതേപോലെ മലയാളം, ഇംഗ്ലീഷ്, ഹിന്ദി തുടങ്ങി ആറുപദ്ധതികളിൽ, രണ്ടെല്ലും മാത്രമേ മുകളിലേയ്ക്ക് അയയ്ക്കാൻ കഴിയു. (ഇക്കാല്ലും മുതൽ മുന്നാക്കി എന്നും കേൾക്കുന്നു) എന്നാൽ, ഇത്തരം നിയന്ത്രണങ്ങളും നൃത്തമൽസരങ്ങൾക്ക്

ബാധകമല്ലെങ്കിലും അവതരിപ്പിക്കാവുന്ന കലാമൽസംഘക്കുമേൽ സംഘാടകർ ഏർപ്പെട്ടുതുന്ന വിലക്കിനും ചെലുവോയിരുത്തെന്നതെ വെറുതേ പിടുന്നതിനും പിന്നിൽ പണാഭിമുഖ്യമല്ലാതെ മറ്റൊന്നുമല്ലെന്ന്.

‘കലാപ്രതിഭ’, ‘കലാതിലകം’ എന്നീവാക്കുകളുടെ വിശാലമായ അർത്ഥത്തെ പരിമിതപ്പെട്ടതാണ്‌മാത്രമേ, യുവജനോത്സവപ്പേട്ടങ്ങൾ ഉപകരിക്കുന്ന ഏതൊരു രംഗത്തും പ്രതിഭയാവുക എന്നത് ജനം മുഴുവൻ നീണ്ടുനിൽക്കുന്ന തപസ്സിലൂടെ അപൂർവ്വം ചിലർക്കുമാത്രം കൈവരിക്കാവുന്ന നിഖിയാണ്. പത്തുമിന്നിട്ടുകൊണ്ട് അവതരിപ്പിക്കുന്ന ഒരു കലാപ്രകടന തത്ത്വം ഒരാൾ പ്രതിഭയും മറ്റാരാൾ തിലകവും ആകുന്നതും ഒരുപാടു പേര് അങ്ങനെയല്ലാതാവുന്നതും ഗുണന്തരക്കാളേരെ ഭോഷ്മാണ് ചെയ്യുക.

ഓരതിയ കൂദ്ദിക്കൽ കലകളിൽ മികവിഞ്ഞെ അളവുകോൽ എന്നത്, മനോധർമ്മത്തിലുള്ള കഴിവാണ്. ശാസ്ത്രീയസംഗഠനത്തിൽ; രാഗം, നിരവൽ, മനോധർമ്മം എന്നിവ പത്തുമിന്നിട്ടുനേരത്തെയ്ക്ക് പാകത്തിന് വല്ലവരെ കൊണ്ടും ചിട്ടപ്പെട്ടതിവാങ്ങി കാണാതെ പരിച്ഛുപാടിയാൽ എന്നാം സ്ഥാനം ലഭിക്കുന്ന പതിവ് സംസ്ഥാനതലവന്തിലെക്കിലും മാറ്റേണ്ടതാണ്. ചുരുങ്ങിയത് അരമൺകുർ സമയമെങ്കിലും സന്തമായി മനോധർമ്മം പാടാൻ കഴിയുന്ന കൂട്ടിക്കേ ശാസ്ത്രീയസംഗഠനത്തിന് സംസ്ഥാനതലവന്തിയെ അംഗീകാരം ലഭിക്കു എന്നുവരുന്നത് യമാർത്ഥ പ്രതിഭകളെ വളർത്തിയെടുക്കാൻ സഹായിക്കും. നറുക്കിട്ടുകുന്ന ഏതെങ്കിലും ഒരു പദ്ധതി, സന്നം ഇരുന്നതിലും താളത്തിലും തെറുകുടാതെ ചൊല്ലാനുള്ള കഴിവ് സംസ്ഥാനതലവന്തിൽ പരിശോധിക്കാവുന്നതാണ്. ഒരു കവിത കാണാതെ പരിച്ച്, നാലും അഞ്ചുംകൊല്ലും അതുതനെ ആവർത്തിച്ചു ചൊല്ലി എന്നാം സ്ഥാനം നേടുന്ന പതിവ് അഭിലഷണീയമല്ല. ഇത്തരത്തിൽ ഓരോ മൽസരത്തിഞ്ഞെ കാരുത്തിലും നേന്നസർവ്വിക്കമായ കഴിവുകൾ അളക്കാൻ എങ്ങനെ കഴിയും എന്നതിനെക്കുറിച്ച് യമാർത്ഥ കലാകാരന്മാരുമായി (പരിശീലകരുമായല്ല) ചർച്ചചെയ്ത് തീരുമാനിക്കാവുന്നതാണ്.

സംസ്കൃതോത്സവം, അരബിസാഹിത്യോത്സവം എന്നീ മത്സരപരിപാടികളിൽ സംസ്കൃതവും അരബിയും പഠിക്കുന്ന കൂട്ടികൾക്കു മാത്രമേ പകുട്ടകാണി അനുവാദമുള്ളു. ഈ ഒണ്ടു ഭാഷകളും പഠിക്കുന്നവർിൽ ബഹുഭൂരിപക്ഷവും പ്രത്യേക മതങ്ങളിൽ പെടുന്നവരാകും. ഈവ യമാക്രമം ഹിന്ദു-മുസ്ലിം ഉർസവങ്ങളായി ചേരിതിരിയുന്നു എന്നതിനുപിരിക്കിലെ അപകടസൂചന കാണാതിരുന്നുകൂടാ. കൊച്ചുകൂട്ടികളുടെ മനസ്സിൽ

മതേതരമായ സകല്പങ്ങളുടെ അടിത്തറയാവേണ്ട കലോൽസവങ്ങൾ, കൂട്ടുകാരനെ/കൂട്ടുകാരിയെ അനുർ എന്നുവേദതിരിച്ചുകാണാൻ പ്രേരിപ്പിക്കുന്നത് അനുവദിച്ചുകൂടാതെനാണ്. തുടങ്ങിക്കഴിഞ്ഞ സ്ഥിതിക്ക് ഇന്നിനിർത്താൻ ബുദ്ധിമുട്ടാണ് എന്നുണ്ടെങ്കിൽ, സംസ്ക്യതോൽസവത്തിലും അറബിസാഹിത്യോൽസവത്തിലും പക്ഷടക്കാൻ എല്ലാ കൂട്ടികൾക്കും അനുമതി നൽകാവുന്നതാണ്. മൽസരത്തിൽ പക്ഷടക്കാൻ വേണ്ടിയെങ്കിലും മറ്റു മതകാരുടെ ശ്രമങ്ങളും സാഹിത്യവുമൊക്കെയായി കൂട്ടികൾ പരിപയപ്പെട്ടു.

വിധികർത്താക്ലേഡ് പക്ഷപാതപരമായ തിരുമാനങ്ങളും തുടർന്നുണ്ടാകുന്ന അപ്പിലുകളും യുവജനോൽസവവേദികളിൽ നിത്യസംഭവങ്ങളാണെല്ലാ. ഇത്തരം അവസരങ്ങളിൽ പലപ്പോഴും രക്ഷിതാക്ലേഡ് അമിതാവേശത്തിനാണ് കൂദാപ്പെട്ടുതിക്കാണാർ. പക്ഷപാതപാതവും, പലപ്പോഴും കഴിവില്ലായ്മയും, നാലു വിധികർത്താക്ലേഡ് ഒരു കൂട്ടിക്ക് കൂടുതൽ മാർക്ക് നൽകിയാലും, അഞ്ചാമത്തെ ഒറ്റയാൾ വിചാരിച്ചാൽ അനർഹയായ മറ്റാരുകുട്ടിക്ക് ദന്നാം സ്ഥാനം ലഭിക്കാവുന്ന രീതിയിലാണ് മാർക്കിടൽ! ‘പ്രൈസ്മണി തങ്ങൾക്കു തരാമെങ്കിൽ ദന്നാം സ്ഥാനം തരപ്പെടുത്താം’ എന്ന്, സംസ്ഥാനതലവന്തിൽ നടക്കുന്ന ശ്രദ്ധ ഈ മൽസരങ്ങളിൽ, ഏജൻസുമാർ മുഖാന്തിരം മൽസരാർത്ഥികളെ അറിയിക്കുന്ന വിധികർത്താക്ലേഡുണ്ടെന്തെന്തെ!

ഈവിലെ ഒരു മൽസരവേദിയിൽ ചെന്നിരുന്നാൽ രണ്ടുവിവസം കഴിഞ്ഞ് എല്ലാ മൽസരങ്ങളും അവസാനിക്കുന്നേണ്ടി മാത്രം വേദിവിട്ടുപോവുകയും, അതുവരെ ആ വേദിയിൽ നടക്കുന്ന എല്ലാ മൽസരങ്ങളും വിലയിരുത്തി മാർക്കിടുകയും ചെയ്യുന്ന സകലകളാവല്ലെന്നാണ് ഏറെപ്പേരും. സത്യസ്ഥമായും ആര്യാർത്ഥമായും ധാത്രാരുവിധ പ്രലോഭനങ്ങൾക്കും കീഴപ്പെടാതെയും ഈ കൂത്രും നിർവ്വഹിക്കുന്ന നിരവധിപേരുണ്ടെന്ന വസ്തുത മറന്നുകൊണ്ടല്ല ഇതെഴുതുന്നത്.

എതായാലും ഒരു കാര്യം ഉറപ്പാണ്. ഇന്നത്തെ രീതിയിൽ നമ്മുടെ യുവജനോൽസവങ്ങൾ തുടർന്നാൽ ഏറെക്കഴിയുംമുമ്പ് മൽസരവേദിയോടുചേർന്ന് അത്യാഹിതവിഭാഗവും ഓപ്പുനേഷൻ തിയററിം ആരംഭിക്കേണ്ട തായിവരും. അങ്ങനെയെങ്കിൽ അതും ഒരു കച്ചവടമാക്കാം എന്ന കഴുകൻക്കാണ് കന്നോളത്തിന്റെ മുന്നാംകണ്ണ്. ഒരുതരത്തിലല്ലെങ്കിൽ മറ്റാരുത്തത്തിൽ നമ്മെല്ലാം ഇരകൾമാത്രം! തോൽക്കുന്നവരും ജയിക്കുന്നവരും കേവലം ഇരകൾ!!

സഹിതത്വവും സംപൂർണ്ണതയും

ഡോ. എം.പി. ഖാലകുഷ്ണൻ

കാളിദാസൻ തന്റെ പ്രഗസ്തമായ കാവ്യസമാരംഭന്തിൽ ജഗത്ത് പിതാക്കൾ മാരെ വാഗർത്ഥമങ്ങളാണല്ലോ ഉപമിച്ചിട്ടുള്ളത്. കവിയുടെ ഭാഷ പാർബതി പരമേശരമാരപ്പോലെ സംപൂർണ്ണമായ വാഗർത്ഥമങ്ങളാടു കൂടി യതായിരിക്കണം എന്നതിലുപരി ആ വാഗർത്ഥമങ്ങൾ ജഗത്തിന്റെ പിതാക്കളാകണം എന്നൊരു ധനനികുടി അതിലുണ്ട്. അച്ചന്നമമാരപ്പോലെ ശാസിച്ചും നേർവശികാട്ടിയും വേണ്ടതുതന്നും നമ്മുണ്ട് വളർത്താൻപോന്ന താക്കണം സാരസ്വതം. എന്നാൽ ഭാര്യയെപ്പാലെയാകണം എന്നാണ് വേറെ പിലർ പറഞ്ഞത്:

“കാവ്യം യശസ്വർത്ഥക്കുതേ
വ്യവഹാരവിഭേദ ശിവേതരകഷ്ഠയേ
സദ്യഃപരിനിർവ്വൃതയേ
കാന്താസംഖിതയോപദേശയുജേ”

(മഹംടൻ - കാവ്യപ്രകാശം)

പില്ക്കാലത്ത് ഭാര്യാപദ്ധവിപോല്യം നല്കാതെ കാവ്യശീയെ കാമുകിയും കേവലം ദൈവികിയും ആക്കിയതിനുഭാഹരണം നമ്മുടെ ഭാഷയിൽ ഏറെയുണ്ട്. അച്ചീചരിതങ്ങൾ, വെണ്ണണിക്കുതികൾ എന്നിങ്ങനെ ആ പട്ടിക നീളുന്നു.

ഈ കാളിദാസൻ കവി എന്നുവിളിച്ച ഒരാളേയുള്ളു-വാല്മീകി. ‘രഘുവം ശ’ത്തിൽ ലക്ഷ്മണൻ കാട്ടിലുപേക്ഷിച്ചുപോയ സീതയുടെ കരച്ചിൽ കേടുത്തിയ വാല്മീകിയെ “താമല്യശ്ഛൻ രുദിതാനുസാരി കവിഃ” എന്നാണല്ലോ പരാമർശിക്കുന്നത്.

മനുഷ്യനു വഴികാട്ടാൻ മാതൃകാമനുഷ്യകമ തന്നെവേണം. ശോകംപോലെ ഹൃദയസ്വർഗിയായ ഭാവം വേറെയില്ലതാനും. അങ്ങനെ, ശോകത്തിലും, താപത്തിലും, അഗ്നിപരീക്ഷകളിലും സംശുദ്ധിനേടുന്ന മനുഷ്യജീവിതങ്ങളുടെ കമയാവുംപോൾ എല്ലാം തികഞ്ഞു.

“ക്രാന്വേദാവിയോഗാത്മ
ശോകഃ ഫ്രോക്കരു മാഗതഃ”

ചരിത്രാതീതയുഗത്തിലെ തമാവുതലുമിയുടെ മാറിലേയ്ക്ക് പാറിവീണ ആദിശ്രോക്മാകുന്ന ആ നക്ഷത്രപ്ലാടി പില്ക്കാലത്തു സഹസ്രകിരണ നായി ഉചിച്ചുയർന്നതാകുന്നു ആദികാവ്യം. രൂപരിതാനുസാരിയായ ഒഴിഖി: കവിയുടെ തപഃഫലം.

ഒഴിമാർ ദേവമാരെയും അസുരമാരെയും കുറിച്ചേ എഴുതിയിരുന്നുള്ളു, അനേന്നാളും. ആദ്യമായി വാല്മീകി മനുഷ്യരെക്കുറിച്ചുംതി. സരസതി വാല്മീകിയിലേയ്ക്ക് പോയപ്പോൾ ബ്രഹ്മവുകൂടി അങ്ങാട്ടുപോയി എന്നാണ്. ഒഴി : കവിയക്കുറിച്ചല്ലാതെ ഒഴിമാരെക്കുറിച്ചു ഇതു പരഞ്ഞിട്ടില്ല.

തന്നെ ആവേശിച്ച കാവ്യദൈവതയെക്കാണ്ട്, കേവലം പ്രാപണിക നേട അംഗൾ മുന്നിൽക്കണ്ട് അധികാരപൂജ ചെയ്തിക്കാൻ ആദികവി തയ്യാറായില്ല. തപഃസ്വാദ്യ്യായ നിരതനായ ശ്രീനാരദനോട് ആ വാഗീശരൻ ചോദിച്ചു: “ഇന്ന് ലോകത്തിൽ ജീവിച്ചിരിക്കുന്നവർിൽ സദ്ഗുണസമ്പന്നനും വീര്യ വാനും ധർമ്മജ്ഞനും കൃതജ്ഞനും സത്യസ്ഥനും ഭ്യാസവെതനും സദാ ചാരനിഷ്ഠനും സർവ്വഭൂതപരിത്രേഷിയും വിഭാഗനും സമർത്ഥനും പ്രിയ ദശനും ജിതേന്ദ്രിയനും അനസുധകനും പരന്പന്നമായ മഹാപുരുഷ നാരാണം? അതറിയാൻ എനിക്കെതിയായ താല്പര്യമുണ്ട്”. ഈ ചോദ്യത്തി നൃത്രരമായി ശ്രീ നാരദൻ ധർമ്മവിഗ്രഹനായ രാമന്റെ കമ കീർത്തിക്കു കയാണ്.

പണിസിത്തരത്തം കെ.പി. നാരായണപിശ്വാരടി ആ ത്യാഗചരിത്രം ഇങ്ങനെ തുക്കുമുന്നു: അച്ചുണ്ട് സത്യം പതിപാലിക്കാൻ വേണ്ടി രാജ്യമുപേക്ഷിച്ചു പതിനൊല്ലുവർഷം വനവാസം സീകരിച്ചു എന്നതാണ് രാമന്റെ ആദ്യത്തെ ത്യാഗം. ഏതു ഭരതനുവേണ്ടിയാണോ താൻ രാജ്യമുപേക്ഷിച്ചത് ആ ഭരതിന്തനാ അയോധ്യാവാസികളോടുകൂടി കാട്ടിൽചെന്നു രാജ്യം രാമന്റെ കാൽക്കൽ അടിയിറവച്ചിട്ടും സത്യപരിപാലനത്തിനുവേണ്ടി അതു സീകരിച്ചിരുന്നുതാണ് രാമന്റെ രണ്ടാമത്തെ ത്യാഗം. ഏതു സീതയ്ക്കുവേണ്ടി യാണോ രാമൻ സുഗ്രീവസ്വയും, ശാലിവധി, സേതുബന്ധനം, രാവണവധം എന്നിങ്ങനെന്നയുള്ള മഹാപ്രയാസങ്ങൾ പലതും സഹിച്ചത് ആ സീതയെ ശർഭിനിയായിരിക്കും ജനാപദവാപരിഹാരത്തിനുവേണ്ടി കാട്ടിലെന്നതു കഴിഞ്ഞതാണ് ആ ധീരമുദ്രയന്റെ മുന്നാമത്തെ ത്യാഗം. ഏതാഹത്തിലും തനിക്കു തുണാനിന്നിട്ടുള്ള ലക്ഷ്മണനെത്തനെനാ, മുനിവേഷധാരിയായ കാലനോടു ചെയ്തിട്ടുള്ള പ്രതിജ്ഞയനുസരിച്ച് പരിത്യജിക്കേണ്ടിവന്നപ്പോൾ അതിനും മടിക്കാതിരുന്നതാണ് ഒട്ടവിലത്തെ ദുഷ്കരമായ ത്യാഗം. ഇങ്ങനെ അസാധ്യാരണമായ ത്യാഗങ്ങൾ നിന്നെത്തതാണ് രാമന്റെ ജീവിതം.

അപ്പോൾ ത്യാഗയനനായ ഒരു മനുഷ്യൻ - അത്രമാത്രമാണോ രാമൻ? അതിലുപരി എഴുവരാവണ്ണശ്രീകൃതമയല്ലെന്നു വരുമോ? അബ്യാസത്താമാ യണനായകനെയല്ല, വാല്മീകിയുടെ നായകനെയാണിവിടെ വിവക്ഷിക്കു നാത്. ബേഹ്മാവിന്റെ പ്രാർത്ഥനയനുസരിച്ചാണ് ജനനം. സശരീരനായി, സഹാനുജനായി വിഷണുവിൽ പ്രവേശിക്കുന്ന സ്വധാമപ്രാപ്തിയാകുന്ന അന്ത്യവ്യം. ഈ രാമൻ - വാല്മീകിയുടെ ഈ രാമൻ - കേവലം മനുഷ്യ നാണ്യനാണെന്നെന്ന പറയാം? മനുഷ്യത്തെ ജീവികളിൽനിന്നും അവധ്യതാം വരമായി നേടിയിരുന്നു രാവണൻ എന്നുള്ളതുകൊണ്ട് വധിച്ചു ധർമ്മസ്ഥി തിപാലിക്കേണ്ടവൻ മനുഷ്യനായിപ്പിരേണ് പറ്റു; മനുഷ്യനായി ജീവിച്ചേ പറ്റു. അതിവ തന്ത്രത്തേതാടെ ദശരമപുത്രൻ ആ വേഷം അഭിനയിച്ചു പോയി. ശ്രീകൃഷ്ണനെപ്പോലെ സന്തം എഴുവരുമഹിമകൾ അധിക മൊന്നും പ്രകടമാക്കാൻ രാമൻ കൂട്ടാക്കിയില്ല. എങ്കിലും

“അവജാനന്തിമാമംമുഖാഃ
മാനുഷിം തനു മാശിതം”

(മനുഷ്യനായി വന്ന എന്തേന്തു പരമവൈവരിത അറിയാതെ മുഖമാരെന്ന അപമാനിക്കുന്നു) എന്ന് കൃഷ്ണൻ പറഞ്ഞതുപോലെ

“ആത്മനാം മാനുഷംമനേ
രാമം ദശരമാത്മജം”

(ദശരമപുത്രനായ ഒരു മനുഷ്യനാണെന്നു ഞാൻ എന്ന കരുതുന്നു) എന്നു രാമനും പറയുന്നുണ്ട്. മനുഷ്യനെക്കിൽ മനുഷ്യനാണ് എന്നു പറ എന്താൽ മതിയല്ലോ. “മാനുഷംമനേ” - മനുഷ്യനാണെന്നു കരുതുന്നു എന്നു പറയുമ്പോൾ അതു തണ്ടക്കാലം സ്വീകരിച്ച് ഭാവമാണെന്നു വ്യക്തം. അണ്ണു കിൽത്തെന്നെന്നു, ഇതിഹാസാരംതെതിലെ നാരു വാല്മീകി സംഖാദത്തിന്പടി യുള്ള ഗുണപുർണ്ണത കേവല മനുഷ്യരിൽ അസംഭവ്യവുമാണല്ലോ.

രാവണവിധി, രാമലക്ഷ്മണനാർ ലക്ഷാനഗരം നടന്നുകാണുകയാണ്. പെട്ടെന്നു ലക്ഷ്മണൻ പറഞ്ഞു: “ജ്യേഷ്ഠം, ഈതെ സമ്പർക്കം സമുദായ ഈ നാടുവിൽ നമുക്കിനി അയയ്ക്കുമുടങ്ങണമോ? സർജ്ജസ മാനമായ ഈ രാജ്യം തെച്ചു ഇവിടെത്തെന്നു കഴിഞ്ഞാൽ പോരേ?” രാമൻ്റെ മറുപടി എന്തായിരുന്നു എന്നല്ലോ? “നീയെന്നാണ് പറഞ്ഞതു ലക്ഷ്മണാ?

ജനനീ ജന്മഭൂമിശ്വ
സർജ്ജാദപി ശരീയസി

പെറ്റുമയും പിറന്നനാടും സർജ്ജത്തക്കാൾ ശ്രേഷ്ഠമാകുന്നു.”

ഈ രാമൻ കേവലമനുഷ്യനോ? അവതാരപുരുഷനോ രണ്ടുമല്ലെങ്കിൽ ദ്രോഗിമാനയയുക്തനായ ധർമ്മപ്രതീകമോ?

വിഭിന്ന കോടികളിൽ നിന്നു വികസിച്ചു വിധിരെഴുതിയവരാണ് രാമായണ പറിതാക്ലിൽ പലരും. കേവലപരിത്രം, ഒരു സാധകരെ അഖ്യാതമപ്രയാണത്തിലേർപ്പി അന്യാപദ്ധതി, ഗായത്രിയുടെ ബ്യൂഫറ്റുപം, കവികള്പ നാജന്മായ കാവ്യാതിശയം - അങ്ങനെയങ്ങനെ ഓരോ സുമനസ്സിലും ഓരോ വെളിച്ചാം!

രാമകമ ഈ പുണ്യം പിറന്ന മണ്ണിൽ സംഭവിച്ചതാണെന്നതിൽ സംശയ മില്ല. ഇതിഹാസം എന്നാൽ ചരിത്രവുമാണ്. മഹാപുരുഷമാരുടെ സ്വധാ മഹാപ്തിയോളം നീളുന്ന ത്യാഗമാർഗ്ഗം, പക്ഷേ, എക്കാലത്തെയും സാധകരെ പ്രഗതികൂടിയായിരിക്കും. അങ്ങനെയാണതിനു ലോകസംഗ്രഹത്വം ശുണം കൈവരുന്നതും.

വ്രതശുഖിയാർന്ന രാമരെ അയനത്തിൽ കളക്കത്തിൽപ്പെട്ട പാടുകൾ ചിലരു കിലും കാണുന്നുണ്ട്. താടകാവധം, ബാലിവധം, സീതാപരിത്രാഗം, ശംഖുകവധം..... ആദികവിയുടെ വാച്യമായും വ്യംഗ്യമായുമുള്ള വെളിപ്പെട്ടതല്ലകൾക്കു മുൻവിധിയെന്നേ കാരു നൽകുകമാത്രമാണിവിടെ കരണ്ടിയം എന്നു തോന്നുന്നു. വാല്മീകികൾക്കു വേണമെങ്കിൽ സർവ്വാവധവ സന്ധുർജ്ഞനായ ഒരു ധർമ്മമുർത്തിയെ നിർമ്മിക്കാൻ വയ്ക്കായ്ക്കും കഴിക്കാൻ വിഷമമുണ്ടായിട്ടുമല്ല. നേരിട്ടുചെന്നു ബാലിയെ പോരിനു വിളിച്ചുവെന്നും യുദ്ധം ചെയ്തു കൊന്നുവെന്നും എഴുതിവച്ചാൽ ആരു ചോദ്യം ചെയ്യാനാണ്? എന്നിട്ടും അങ്ങനെ ചെയ്യാതെ, രാമരെ പേരിലെരപരാധം വേണമെങ്കിൽ ചാർത്താവുന്നമടിലെഴുതി. ഇതിനെ മഹർഷിയുടെ നിഷ്പക്ഷത എന്നു വേണം വിളിക്കാൻ - പ്രൊഫ. ഗുപ്തൻ നായർ നിരീക്ഷിക്കുന്നു.

എത്രവിഷയകമായ വാദകോലാഹലങ്ങളുടെ നിർത്തൈക്കര ഓർത്തിട്ടുന്ന പോലെ വിദ്യാവിവേകവുഡായ സി. രാജഗോപാലാചാരി എഴുതിയിട്ടുണ്ട്:

“ഇതൊക്കെ കേവലം അപേക്ഷയം എന്നെന്നുണ്ടി തള്ളിക്കളയുകയാണ് ഞാൻ. പണ്ഡിതയാർ എന്നൊടു ക്ഷമിക്കണം എന്നു പ്രാർത്ഥിക്കുന്നു. ഞാൻ വിചാരിക്കുന്നതിനാണ്. അവതാരം എന്നായാലും അവതാരം തന്നെ. ഗ്രവാനും ഗ്രവത്കളത്തിനും ഈ ലോകജീവിതത്തിൽ അനുഭവിക്കേണ്ടിവന്ന ദുഃഖങ്ങളുടെ കൂട്ടത്തിൽ ഇങ്ങനെന്നെയാനുമുണ്ടായി - തങ്ങളുടെ ചെയ്തികളെ ആളുകൾ ഭൂമിയുടെ ത്രാസിലിട്ടു തുകിനോക്കുക എന്ന സ്ക്രിപ്റ്റാം. ഗ്രവാൻ അധികമായും പരിച്ഛിന്നവുമായ ഒരു രൂപം സീകരിക്കുമ്പോൾ പ്രംതനെ പരിഹിതികളും അവിടെന്നെ അനുശമിക്കുന്നു. ഇത് ഓർമ്മവച്ചാൽ നമ്മുടെ ഫ്രെഞ്ചർ നീങ്ങും”.

വാല്മീകിയുടെ രാമൻ ഒരേസമയം മനുഷ്യനും ഇംഗ്രേസിനുമാണ് എന്നർത്ഥമോ. മഹർഷിതന്നെ രാമൻ ഈ ദിവിധ വ്യക്തിത്വത്തെപ്പറ്റി ബോധി വാനായിരുന്നു എന്നുവേണം കരുതാൻ. അതുകൊണ്ടുതന്നെയാകുന്നു, മദ്രാസത്തു രാമാധനമാകാതെ വാല്മീകിരാമാധനം മനുഷ്യ മനസ്സു കളിൽ, പോരാ, ചിരപുരാതനമാധ ഒരു രാഷ്ട്രത്തിന്റെ ഇതിപര്യന്തമുള്ള പ്രഗതിയിൽ മാർഗ്ഗദരിപ്പമായി ശോഭിക്കുന്നതും.

“ഭക്ത്യാധുക്ത്യാ വിഭക്ത്യാച
ജ്ഞയം രാമാധനം സ്മൃതം”

എന്നാണ് പഴമാഴി. ഏതെങ്കിലും ഒന്നുള്ളവൻ്റെ ആസ്വാദനം അഡിഫി സ്തിന്യാധാടിസ്ഥാനത്തിലാകാതെ തരമില്ല. മഹർഷി അതിന്റെ ഭംഗി തന്നെ ഇക്കാര്യം പറഞ്ഞുവച്ചിട്ടുണ്ട്.

“ഈ സർവ്വോത്തമക്കുതിയുടെ ചെതന്യത്തിലേയ്ക്ക് ദറക്കുതിപ്പിനുകട ക്കാൻ ഏല്ലാവർക്കും സാധിച്ചില്ലെന്നു വരാം. പകേഷ ദരിക്കലെതു സാധിച്ച വർ ലോകത്തിലുള്ള മദ്രാരു കാവ്യവും അതിന്റെ മീതയാണെന്നു സമ്മ തിച്ചു തത്കയില്ല, തീർച്ച.”

വാഗർത്ഥജാളുടെ സംപൂർഖതയിലുന്നിയായിരുന്നുവല്ലോ ഈ ലഘുപ ന്യാസത്തിന്റെ സമാരംഭം. കാവ്യത്തിൽ വാക്കുമാർത്ഥവും പാർപ്പതീ പര മേശരമാരെപ്പോലെ തമിലിനാഞ്ചിച്ചേരുണ്ടാം. സംപൂർഖതമാവണം. സീതാ രാമരാരെപ്പോലെ സഹിതയാരാധനപോരാ. സീതയെ രാവണൻ കൊണ്ടു പോയി. പാർപ്പതിയെ ഏതു ഫോറനിശാചരനായകനും കൊണ്ടുപോകാ നാവില്ല. കാളിബാംസൻ അതു കണ്ണിരുന്നു. അതിനുമുൻപു വാല്മീകിയും. പകേഷ നമ്മുടെ ആലക്കാരികമാർ അതു കണ്ണില്ലെന്നുവേണം അനുമാനി ക്കാൻ. അതുകൊണ്ടാണല്ലോ ‘കാവ്യം’ ശബ്ദഭാർത്ഥങ്ങളുടെ സഹിതഭാവ മായ ‘സാഹിത്യം’ ആയത്. അതെന്നുതന്നെയായാലും ഇവിടെ രാമാധ നന്തതിൽ മനുഷ്യനും ഇംഗ്രേസിനും സംപൂർഖതരാവുന്നു. ‘ഹൃദയ’ശബ്ദ തതിനു സിഖിനാമാനന്ദസാമികൾ ദർശിക്കുന്ന നീംപ്പത്തി - ‘ഹൃദി അയ മിതി തസ്മാദ് ഹൃദയം’ (ഹൃദത്തിൽ ഇവൻ, ഇംഗ്രേസ് വാഴുന്നു എന്നതു കൊണ്ട് ഹൃദയം) (ചരാങ്ങാശ്രൂപനിഷത്ത് 8.3.3) - ചേരുന്ന സഹൃദയൻ മാത്രമേ പകേഷ അത് കാണു.

കാവ്യലോകത്തിൽ എന്നപോലെ കർമ്മലോകത്തിലും വേണ്ടതായ ഈ സംപൂർഖത സുചിപ്പിക്കുവാൻ വേണ്ടിയല്ലോ അഭ്യാത്മരാമാധനകാരൻ രാമാധനം ഉമാമഹേശരസംവാദമാക്കിയതും മലയാളത്തിന്റെ തുണ്ടായതെ ആചാര്യൻ അതനുവർത്തിച്ചതും. □

പുല്ലവില

മുകുടൻ, ഇങ്ങനോട്ട്‌ൾ

തികെട പുലിക്ക് തിനാൻ മാത്രമുള്ളതല്ല, പുല്ല്. ആ സമയം അതിനു
ഒരിനാൻ വേരു എന്നും കിട്ടിയില്ലല്ലോ. ദേക്കരനോ കേമനോ ആയ
പുലി പുല്ലിന്റെ വിലയറിഞ്ഞ നേരമാണത്.

എന്നായാലും ഒന്നിനേയും തൃണികാരിക്കാതിരിക്കുക. ‘പുല്ലാണനിക്കു
പടയാളികൾ.....’ എന്ന്, പുല്ലിന്റെ യമാർത്ഥ വില അറിയാതെയല്ലോ കവി
ചൊല്ലിയത്? സാരമായതിനെ നിസ്സാരമാക്കരുത്.

പുല്ലിന്റെ ലോകത്തെയ്ക്ക്, അമവാ സാധ്യതകളിലേയ്ക്ക് കടക്കുന്നോ
ശാം അതിന്റെ നിലയും വിലയും അറിയാനാവുക. ശ്രാസ് റൂട്ട് അനോഷ്ഠി
ക്കേണ്ടതുതനെ.

പുല്ല് കുറ്റിച്ചടിയായും വൃക്ഷരുപത്തിലും കാണാം. മുളി, പന എന്നിവ
പുല്ലിനമാകുന്നു.

മണ്ണാലിപ്പ് തടയുന്നതാണ് പുല്ല്. മന്ത്രമുടിയ ധ്യാവങ്ങളിലെബാഴിക്കെ മിക്ക
യിടത്തും പുല്ലുണ്ടാവുന്നു. ശ്രാമിനെ സസ്യ കുടുംബത്തിലെ എല്ലാ ചെടി
കളേയും പുല്ല് എന്നു പറയുന്നു.

ലേശം ഇരുൾപ്പമുണ്ടക്കിൽ അതു മുളച്ചുപൊന്തുകയായി. അറു വേനലിലും
മറ്റും കറവപ്പേക്കശക്ക് ഒരു പിടി പുല്ലിനുവേണ്ടി തെണ്ണുനാവരെതെ? പശു
പരിപാലനം ജീവിതോപാധിയാക്കിയിട്ടുള്ളവർക്കേ അതിന്റെ വിലയറിയു.
പുൽമേടുകളും വെള്ളപ്പറ്റും തേടി നടക്കുന്നവരുടെ കമയില്ലോ? പച്ചപ്പുല്ലും
പച്ചവെള്ളവുമാണ് കനാലിക്കൾക്ക് പദ്ധതം. അറിയില്ലെങ്കിൽ നമ്മുടെ ഗൈതാ
കാരൻ പറഞ്ഞുതരും. പഴയ ഓർമ്മകൾ വിടർത്തിയെടുത്ത്.

പുൽപ്പുരകൾ ഇപ്പോൾ കുറവ് എങ്കിലും പണ്ട് അവ ഏറെയായിരുന്നു.
പിന്നെ ഓലപ്പുരകളാവും. പുൽപ്പുല്ല് പറിച്ചും അതേറ്റിക്കാണ്ടുവന്നും പുര
മെന്തുമെല്ലാം പാടുപെട്ടിരുന്ന ഒരുക്കാലം ഉണ്ടായിരുന്നു.

നന്നായി പുല്ലുമേണ്ട (തൃണകുടിരു) കുടിലിനുള്ളിൽ, ചുടുകണ്ണിയും നാടൻ കറികളുമായുള്ള ആ അഖ്യാനകാലം വിചാരത്തിൽ കൊണ്ടുവരാൻ തന്നെ കോൺക്രീറ്റ് (പ്ലാറ്റ് കൾച്ചർ) സംസ്കാരത്തിലുള്ള പുതുത ലമുറയ്ക്കാവില്ല.

പണ്ഡ്യം ഇന്നും കളി പുൽമെത്താനത്തുതനെ, സ്നേധിയങ്ങളിലും ഗാർഡ് നുകളിലും പുൽവിതച്ചു രീഡിയാക്കാൻ ചെലവും പണിയുമെന്തെ?

പുല്ലിന്റെ നിറം കണക്കുതന്നെയാവും പച്ചപിടിക്കുക എന്നു പറഞ്ഞു തുട അഭിയത്. ‘പച്ചയാം വിതിപ്പിട സഹ്യനിൽ തലവെച്ചും....’ തുടങ്ങി പച്ചപ്പി നോക് അടുപ്പമില്ലാത്ത കവികളും കലാകാരന്മാരുമുണ്ടോ?

പച്ച(മലയാളം)ക്കേരളം എന്നു പരയുന്നതെത്തു ശരി കൊതിപ്പിക്കുന്ന പുല്ലിന്റെ നിറമാണ് ഏവരും തെടുന്നത്. നമയുടേയും സമുദ്ദിയുടേയും അനുഭവം. പച്ചക്കു കൈഷണം ഉത്തമം. തന്റെമില്ലായ്മയും ശരിയുമാണ് പച്ചക്കാടി. പച്ചി ലകളുടേയും വെള്ളപ്പുകളുടേയും നേരന്മല്ലവേരു. പലഹാരത്തിന് പച്ച തിയും ഉപേരിക്ക് പച്ചക്കായും വേണം. പച്ചമരുന്നില്ലാതെ വയ്ക്കുന്നതിൽ പച്ചവേഷമുണ്ട്. ‘കുഴിക്കാട്ടുപച്ച’ താന്ത്രിക ശ്രദ്ധമാകുന്നു.

മുസ്സിം വിഭാഗക്കാർക്ക് പച്ചനിരത്താട് കുറേറോ. ശ്രീൻ ഫാസും ശ്രീൻ റൂമും ഹരിതവിപ്പവവുമായി പോയാൽ ഇതു പച്ചഫേലവനമാവും. പുല്ലിന്റെ നിറം മാത്രം പോരല്ലോ.

എന്നാൽ ഇന്ന് പച്ച കെടുത്തുന്ന പ്രവണതയാണെങ്കും. പലപ്പോഴും കുഴി പ്ലാങ്കളിൽ നിന്ന് പിടിച്ചുകേരാൻ ഒരു പുൽക്കൊടിയെക്കിലുമെന്നല്ലോ?

ക്ഷമ, ഭൂമിയോട് ചേർന്ന പുല്ലിനോടു പരിക്കാം. എത്ര ചവിട്ടിമെതിച്ചാലും വെട്ടിയാലും ചെത്തിയാലും അഭിഭ്രതാലും പറിച്ചാലും കുസലില്ലാതെ അത് കണ്ണകുളിരെ കിളിർത്തുവരുന്നതു കാണാം. സാന്തുന്നുശ്രമാണ് പുൽമേട്.

അടിച്ചുവാരി ബെടിപ്പാക്കുന്ന ചുല്ലുണ്ടാക്കാൻ പുല്ലുവേണം. ചുൽപ്പുല്ലു പ്രത്യേകമുണ്ട്.

കരുകപ്പുല്ല്, കാവടപ്പുല്ല്, ഇഞ്ചിപ്പുല്ല്, ദർപ്പുല്ല്, പഞ്ചപ്പുല്ല് എന്നിങ്ങനെ ഒരുപാടിനമുണ്ട്. ചിലർക്ക് കുശാഗ്രബുദ്ധിയാണ്. തലയില്ലാത്ത ദർഭ ഉപയോഗശുന്നും.

നുല്ലുപോലുള്ള ഒരു വിഷപ്പുല്ല് വേണമുണ്ടാക്കും. ഇതു കനുകാലി കർക്കാക. പുല്ലുണ്ണി ഒരു കീടമാകുന്നു.

പുല്ലിൽ കെട്ടിനിൽക്കുന്ന മണതുതുള്ളിക്ക് പുല്ലേണ്ണ എന്നു പറയും. പ്രൈമറി സ്കൂൾ കാലത്ത് ശൃംഗാരത്തുടെ ഇടവഴികളിൽ കൂളിരും കൗതുകവുമാണ്.

പുൽത്തെത്തലം വേരു. ശ്രാമിനേ സസ്യകുടുംബത്തിലെ സിംഖോവാഗൻ സിട്ടാറ്റസ് എന്ന സുഗസ്യമുള്ളതും ചുൽപോലെ വളരുന്നതുമായ പുല്ലിൽനിന്ന് വാറ്റി എടുക്കുന്നതാണ് പുൽത്തെത്തലം. സോപ്പ്, സാനിറ്റർ ലോഷൻ, മരുന്നുകൾ എന്നിവ ഉണ്ടാക്കാൻ ഉപയോഗിക്കുന്നു.

പുല്ലുകൊണ്ട് നെയ്തുണ്ടാക്കുന്നതാണ് പുല്ലുവട്ടി. തൊഴുത്തിലെ പെപകൾക്ക് തലയിട്ടു തിനാനും കൂടിക്കാനുമുള്ള സ്ഥലമാണ് പുല്ലുട്ടി. തൊഴുത്തിൽ കേഷണം വച്ചുകൊടുക്കാനുള്ളിട്ടും.

പച്ചക്കുതിര, പച്ചപ്പയ്ക്ക് എന്നെല്ലാം പറയുന്ന ശാസ്പോപ്പർ പുൽച്ചാടിയാകുന്നു.

പുല്ലാരം, പുൽപ്പള്ളി, പുല്ലുവഴി, പുല്ലുറ്റ്, പുൽപ്പറ്റ് തുടങ്ങിയ സ്ഥലപ്പേരുകളും പുല്ലുചേർന്ന വീട്ടുപേരുകളുമെന്തെ? പുൽത്തൊടിലും പുല്ലകുടുംബമുകളും പരിചയം.

ഗുണങ്ങാഷങ്ങൾ എങ്ങും ഇടകലർന്നു വരും. പുല്ല് കളയായും വിളയായും കാണാം. നെല്ല്, പച്ചകൾ, കുഴച്ചികൾക്കിടയിലെ പുല്ല് കളയാണ്. തീറ്റ പുൽക്കുഷിയാവുണ്ടാൽ സംശയി വിളയാകുന്നു.

പുല്ലാനിയെയും പുല്ലാനിമുർവ്വനെയും പോലെ പുല്ലുമായി അക്ഷരബന്ധമുള്ള പലതുമുണ്ട്. പുല്ലുക എന്നാൽ ഇന്നക്കവും വഴക്കവുമാണ്. ആലിംഗനമാകുന്നത് പുലക്കുഭോശകുന്നു. പുല്ലിംഗം, പും+ ലിംഗമാണെങ്കിലും, രണ്ടും ചേർന്നു കഴിയുണ്ടാൽ അതിലൊരു ‘പുല്ലു’ാണ്. നാസികാദരണമാണ് പുല്ലാകൾ, ഫ്ലൂട്ട് പുല്ലാക്കുഴലും.

കോരപ്പുല്ലുകൊണ്ട് നെയ്ത് പുൽപ്പായിൽ വിശ്രമിക്കേ, തുണ്ണുമെന്നാൽ പുൽത്തകിടിയാണെന്നൊർക്കാം. വിശ്രമം അവിടേയുമാവാം.

പുല്ലട്ട് ഒരു പുല്ലിൽ നിന്ന് മരുന്നിലേക്ക് നീങ്ങുണ്ടാൽ അതിരെ ഉടലിൽ പാതി ആദ്യത്തെത്തിലും പാതി രണ്ടാമത്തെത്തിലും വച്ചുകൊണ്ട്, രണ്ടാമത്തെത്തിൽ പിടി ഉറയ്ക്കുണ്ടാണെ മറ്റൊരു വിടുന്നുള്ളു. ഈത് ‘തുണാലജുകന്നായം’.

അടുത്തടക്കത്തു നിന്നുള്ള യുദ്ധമാത്രെ തുണാപീഡം.

ചാമയും തിനയും വരകും വർണ്ണന്മല്ലും തൃണാധാരം(പുള്ളി)അഞ്ചാകുന്നു. തൃണാദുമങ്ങളോ? കരിവന, തെങ്ങ്, കമുക്, കുടപ്പ എന്നിവയാണ്. തൃണ (കേതു) ധാരംബാൻ കരിവന. ഒരു രത്നമത്ര തൃണമണി (അസർ).

യവസം, അഡാസം എന്നിങ്ങനെ തൃണവും നാക്കാലികൾ കേഷിക്കുന്നു.

തൃണമുർത്തി (നിസ്സാരൻ)യാണ് തൃണാശി (എളുപ്പം കെടുന്നത്). തൃണാ വർത്തം (ചുഴിക്കാറ്റ്) തൃണമാനം (ലവഘേശം) പറ്റില്ല.

എരക്കുപ്പുണ്ണി നടക എന്നാൽ കലഹബീജം വിതയ്ക്കലാണ്.

സാംഖ്യൻ ഇരുവുലക്കു പൊടിച്ചുകളക്കിയ കടൽത്തിരയടിച്ചു വന്നടി എതിട്ടത് മുളച്ചുപൊന്തിയതാണ് എരക്കുപ്പുണ്ണി.

മദ്യപിച്ചു ലക്ഷൈക്കട യാദവർ അതു പരിച്ചപ്പോൾ ഇരുവുലകകളായി. അതുകൊണ്ടു തമിൽത്തല്ലിയാണ് അവർ നശിച്ചത്.

കുട്ടികളായ കൗരവപാണ്യവർ കാരകളിക്കുന്നോശ അതു കിണറ്റിൽ പോയി. ആ വഴി വന്ന ഭ്രാംൻ, പുള്ളംസ്ത്രങ്ങൾ ദനിനു പിരീക്കേ ഒന്നായി എയ്തുപിടിപ്പിച്ചാണ് കാര കിണറ്റിൽനിന്ന് എടുത്തുകൊടുത്തത്....

അങ്ങനെ (യാദവ) നാശത്തിനും (കാര) വിശ്വദുപ്പിനും പുല്ല് ഹേതു. വല്ലഭനു പുള്ളം ആയുധം എന്നോളു?

ദർഭവേർ, ആറ്റുദർഭവേർ, കരിവിൻവേർ, അമരവേർ, വർണ്ണന്മല്ലിൻവേർ എന്നിവയാണ് ‘തൃണപഞ്ചകം’ അമവാ ‘പഞ്ചമുലം’.

പുള്ളിനെപ്പറ്റി ഇനിയും പലതും പറയാനുണ്ടാവും. ഇതൊരാമുഖം മാത്രം. ‘പ്രഹം പുള്ളി’, എന്നു മറ്റും നിന്തിക്കാതേയും പുള്ളിക്കാതേയുമിരിക്കുക.

പുള്ളിലും അരണിയിലും നിന്ന് തീയുണ്ടാവുന്നു. പ്രത്യേക കാരണങ്ങൾ കൊണ്ട് ഉണ്ടാവുന്ന ഒരേ വസ്ത്രവിനെ കുറിക്കുന്ന ന്യായമാണ് ‘തൃണാ രണ്ടിന്നും’.

അപ്രകാരം പുല്ല് നമ്മുടെ ജീവിതത്തിന് പതുപതുപ്പും പച്ചപ്പും മാത്രമല്ല വെളിച്ചവും ചുടുമേകുന്നു.

മുൻകുറി തുടർച്ച.....

യിൽ പ്രവർത്തിക്കുന്ന മറ്റു സ്ഥാപനങ്ങൾക്കും മനുഷ്യസ്കോഫായിപ്പഠി തമായ കാര്യങ്ങളിൽ അർഹമായ സഹായം നല്കുന്നതിനുവേണ്ടി പ്രവർത്തിക്കുന്ന സ്ഥാപനമാണ് ഫൗണ്ടേഷൻ. കഴിഞ്ഞവർഷം 5000 വിദ്യാ ലയങ്ങൾക്കും മറ്റു സ്ഥാപനങ്ങൾക്കും കൂടി ഫൗണ്ടേഷൻ സഹായം നല്കിയത് 446 കോടി മില്ല്യൻ ഡോളർ - അതായത്, 44 കോടി, 60 ലക്ഷം ഡോളർ - സുമാർ 3007 കോടി ഉറപ്പിക. ഇതിൽ 79 മില്ല്യൻ പണമായി നല്കി. ബാകി 367 മില്ല്യൻ കമ്പ്യൂട്ടർ ഉപകരണങ്ങളായും.

വാൽക്കൈഷണൽത്തിൽ തുമിൽ നമ്മുടെ നാട്ടിലെ ഒരു നിസ്സരകാരും. നാമൊക്കെ - പൊതുജനം എന്നർത്ഥം - എന്നേ മറന്നു കഴിഞ്ഞതാണ് അമുഖം ഓർക്കേണ്ട ആവശ്യമില്ലാത്തതാണ്. നെന്നുകൂടി മുറുകിപ്പുണ്ടാൽ അത്യാവശ്യം വേണ്ടപ്പെട്ടവർ മാത്രം അറിഞ്ഞും ഓർത്തും ഇതിക്കേണ്ട ഒരു കാര്യം. പെരുംപുതുർ ദുരന്തത്തെത്തുടർന്ന് നമ്മുടെ നാട്ടിൽ ഒരു 'രാജീവ്ഗാന്ധി ഫൗണ്ടേഷൻ' രൂപം കൊള്ളുകയുണ്ടായി. ഫൗണ്ടേഷനി ലേയ്ക്ക് കോടികൾ സംഭാവന ചെയ്തിട്ടുണ്ട് ഇന്ത്യയിലെ പല വ്യവസായ പ്രമുഖരും. കൂത്തകമുതലാളി-രാഷ്ട്രീയ സാധിനം എന്നൊന്നും വിളിക്കരുത്. ഈ കോടികളുടെ വ്യക്തമായ പട്ടിക അന്ന് പത്രങ്ങളിൽ പ്രത്യക്ഷപ്പെട്ടതാണ്. പത്രങ്ങൾക്കു പിറേന് വേരെ വാർത്തകൾ പ്രസിദ്ധീകരിക്കാനുണ്ടായിരുന്നു. വസ്തുതകൾ തമസ്കരിക്കരുത്. 1991 ജൂൺ 21-ന് ആരംഭിച്ച ഫൗണ്ടേഷനും ഒരു വെബ്സൈറ്റുണ്ട്. നാനാതുരീകളിൽ നടത്താനുദ്ദേശിക്കുന്ന വിവിധ ഭാവിപരിപാടികളുണ്ടുള്ള വിവരങ്ങളും മുണ്ട് അതിൽ (ആരംഭംശയിൽ അത്രയൊക്കെയെല്ലാം പറയാൻ പറ്റി) പിന്നെയും രാജാരംഗത്ത് മരിക്കുന്ന ജവാഹാരുടെ കൂട്ടികളേയും സ്ത്രീകളേയും പരിക്ഷേക്കുന്ന പരിപാടി. യുദ്ധം ഒരു നിത്യസംഭവമാകയാൽ ആ പരിപാടി മുടങ്ങുകയില്ല. പിന്നെയും ഏസ്. അംബാസിയറുടെ ദീർഘപ്രസംഗം (ഇന്ത്യാ - യൂ.എസ് സഹപുംബ!) കുടുതലെത്തിന്?

പിന്നീടു പലതവണ തിരഞ്ഞെടുപ്പുതിവവും കൊണ്ടാടി. സംഭാവനകളെ കുറിച്ചോ, ഫൗണ്ടേഷനെക്കുറിച്ചോ മാത്രം ഓർത്തുകൊണ്ടിരിക്കാൻ, നിത്യം താഴിലെടുത്തു പുലർന്നുപോരുന്ന നമ്മക്കു പറില്ലോ? കോടികൾ എവിടെപ്പോയി, ഫൗണ്ടേഷനിപ്പോൾ എന്തുചെയ്യുന്നു എന്നൊക്കെ ചോദിക്കാൻ എന്നെന്നേയോ നിങ്ങളെയേം ആരും ചുമതലപ്പെട്ടതിയിട്ടില്ല എന്നും മറക്കാതിരിക്കുക. ദണ്ഡി ഉപ്പിന്, പായ്ക്കറ്റിന് 5 രൂപയാവാം; അതിലും കുടാം. ഒരു തരി ഉപ്പ്, ഒരു കുമിൾ കണ്ണി - അതിന്പുറം തേയ്ക്ക് ഇന്ത്യയുടെ സപ്പനം ചിറകുവിടർത്തിയിട്ടില്ലോ ഇനിയും. പിന്നെ, ഇംഗ്ലാബാസ്യവുമുണ്ട്.

“തേന ത്യക്തേന ഭേദജീമാ
മാ ശ്യാ കസ്യ സിഡനം”

... കവിതകൾ ...

ശക്രപ്രസാദം

പി.എൻ.വിജയൻ

(സ്വാതിപുതസ്കാരം നേടിയ

ശക്രര മന്ത്രാന്തിതികം

ഷണ്ടിപുരതതിനാളിയർ സമർപ്പിച്ചത്)

പാത്രശാഖകൾ കളി-
വിളക്കത്തോളം വെട്ടി
നേത്രസാഹല്യം നേർന്നു
വേഷങ്ങളാട്ടീടുനോൾ
തന്നിയുമുണ്ടായിയും
തീർത്ത ശാഭവങ്ങളിൽ
തീർത്ഥമാരയാഴുകുന്ന
ശക്രപ്രസാദമേ,
സ്വാഗതം, സംഗീതത്തിൻ
നിത്യ നൃതനതമേ!
വന്നും, വിന്ധ്യാസത്തിൻ
ഭാവസൗഖ്യതമേ!
എറനാട്ടിലെ നാടൻ
മുലയിലുണ്ടെന്നാരീ
നീരൊഴുകിരെന്പ്പേണേ-
യോമനിച്ചുവൻ തെങ്ങൾ
ഭാവധാരയിൽ ലയ-
കോടികൾ തുന്നിച്ചേര്ത്ത
'സ്വാതിമുദ്ര'തൻ മേലീ
തുവലൈനിനാക്കട്ട

ദ്വാരകാപുരിതേട്ടും
 സൃഷ്ടിയിൽ സന്ദേഹങ്ങൾ
 കെതിയിൽ പുരിപ്പിച്ച്
 വൃത്തയറിഞ്ഞവർ....
 ചിത്രലേവയോടും-
 നയിക്കും സംഖാദങ്ങൾ
 ചിത്രത്തിലിയിച്ച്
 ചാരുത നുകർന്നവർ....
 കുന്തിതൻ വന്നുംവും
 പ്രാണവായുവിൽക്കെട-
 ണ്ണാതമദ്യഗ്രഥമായ ദാനം
 തന്നതു സൃക്ഷിച്ചവർ....
 വിരഹാശിയെ നൈ-
 പാകത്തിൽത്തനുപ്പിച്ച്
 സ്വരഭാവുകത്യത്തിൻ
 വിസ്മയം പകിട്ടവർ.....

കാണുവാനരങ്ങത്തു
 വേഷമില്ലകിൽപ്പോല്ലും
 കാഴ്ചയെക്കെടക്കുന്ന
 കേരവിയിലിയിഞ്ഞവർ....
 കേരക്കുവാൻ പുണ്യം ചെയ്ത
 സംശയപ്രിയർക്കാക്കേ-
 യോർക്കുവാനൊരുപാടു
 മുന്തിയമുഹുർത്തങ്ങൾ.

വന്നുമായിരുന്നാല്ലും
 കീച്ചകപ്രലോഭം
 ‘ധന്യമാലിനി’യായി
 കേടുശരിലിച്ചും നമ്മൾ,
 ‘സുവമോ ദേവീ’,യെന്നു
 താണ്ണുവിശിയ കാറ്റിൽ
 സതിയെപ്പാലെല്ലാർവ്വം

മിന്നുപോയോർ നമ്മൾ,
 മരണം തന്നയരെ-
 ദയാക്കേയും വിളിച്ചപ്പോൾ
 ‘കരുണാവാതിയേ’.....ദയ-
 നിടറിപ്പോയോർ നമ്മൾ,
 കാമ്യമാം ‘കിം കിം സവി’
 സാമ്യമാം ‘യാ മീ യാ മീ’
 സുന്ദരം ‘ഹരിണാകഷി’
 സാന്ദ്രമാം ‘ബലഭ്രാ’....
 എത്ര കേട്ടാലും കൊതി-
 തീരാത്ത പദമോരോ-
 നൊത്ര യാസ്വിച്ചാലും
 മതിയാവാതേരാർ നമ്മൾ
 കേൾക്കുവാൻ പുണ്യം ചെയ്ത
 രസികർക്കാക്കേത്തന്നെ
 നേർത്ത നൃൽകളിൽ നാദ-
 ബ്രഹ്മതയുണ്ടത്തിയും
 കോർത്തിരിക്കുവാൻ സംഗീ-
 താമൃതസരസ്സിലെ
 മുത്തുകളോരോന്നായി
 എടുത്തു നിരത്തിയും
 ശിവനാമത്തിൽപ്പാടി-
 പ്ലിയുക ഭവാൻ മേലും
 ഭവസാഗരത്തിലെ-
 യേറ്റവുമിരിക്കവും
 കഷ്ടനഷ്ടങ്ങൾക്കാണ്ടു
 ജീവിതം മുടിടുന്നോൾ
 ഇഷ്ടദേവതാധ്യാന
 നിർത്യരി സത്തജീവനി;
 പാടുകഭവാൻ പാടി
 പ്ലിയുക സ്വരങ്ങളായ്
 പാടുകസത്തജീവന
 മന്ത്രങ്ങളോരോന്നായി.

◎

കർണ്ണപർവ്വം

ദേവാപ

പ്രഥിയാതെ ചുഴനുനിൽക്കുന്ന
 സ്ത്രീഹത്തിൻ്റെ ജനകവചമാണ്-
 അമ....
 ഉള്ളറപ്പും, മുവകാന്തിയുമേകുന്ന
 പ്രണയകൃണ്യലമാണ്, നീ.....
 മനസ്സ്,
 രമചക്രംപോലെ
 മന്ത്രിലേയ്‌ക്കമരുന്നതിനു മുൻപ്
 എനിക്കീ കവചകൃണ്യലങ്ങൾ
 എന്നെയ്‌ക്കുമായി അറുത്തുമാറ്റണം.
 ചേനിലയിൽ മശത്തുള്ളിയെന്നപോലെ
 പതിച്ച
 ഭാനത്തിൻ്റെ ദയാക്കണാങ്ങൾ-
 കുടഞ്ഞുകള്ളുന്നം....
 ഇനി ആരും ദൈന്യത്തിൻ്റെ ദിജരുപമായി
 എൻ്റെ മുന്നിൽ
 ലിക്ഷാപാത്രം നീട്ടരുത്....
 സഹപ്പുദത്തിൻ്റെ അംഗരാജ്യങ്ങൾ
 തലയിൽ കെട്ടിവയ്ക്കരുത്.
 തർപ്പണത്തിനൊരുങ്ങുന്ന-
 അപരഹോട്
 ഒരു കുടന്നയിവർക്കുമെന്ന്
 പറയരുത്.
 സ്ത്രീഹത്തിൻ്റെ ഉൽക്കണ്ഠംകളേയും
 അസ്വാത്രന്ത്രങ്ങളേയും അതിജീവിച്ച്
 ഇവർ മരിക്കാനൊരുങ്ങുന്നേം
 അരുതെന്ന്, ഇനി പറയരുത്.....

(१)

വാക്യവ്യത്തി

പി.പെരു.ശക്രന്നാരായണൻ

“ഇദ്യം വിഷമാണ്”.

ഗുരു പറഞ്ഞ വാക്കുകൾ

രണ്ടും ചേർത്തു ശിഷ്യൻ

വിഷമദ്യം ഉണ്ടാക്കി.

അപ്പോൾ രണ്ടു നക്ഷത്രങ്ങൾ

പൊലിഞ്ഞുപോയി!

ഇരുട്ടില്ലും ഗുരുസാമീപ്യം

അനിയവേ, ചോദിച്ചു:

“വിഷമദ്യം എന്താണ് ഗുരോ?”

“ഭരണമാണ്!” ഗുരുമെഴിഞ്ഞു.

“അങ്ക് പറഞ്ഞത്

മരണമെന്നോ? ഭരണമെന്നോ?”

“രണ്ടും ഒന്നു തന്നു”. ഗുരു പറഞ്ഞു.

“അതെങ്കായോ? ഈനി മിണ്ണിപ്പോകരുത്?”

ശിഷ്യൻ ചെങ്കാലൊന്നു വീഴി.

ഗുരു ഉടനെ പ്രതിമയായി;

പിന്നുറക്കാർക്കു ബോംബെറിഞ്ഞു

കളിക്കാനുള്ള പ്രതിഥി

പൊട്ടിത്തെറിക്കുണ്ടാണും

പ്രതിമയുടെ ഹൃദയം പിളർന്നു

ങ്ങു വാക്യം പിറന്നു:

“ഹിംസ പാപമാണ്”.

പ്രണയം

സി.സാനീപട്ടി

ഭാവഭളിക്കുത്തും
 സുചിയേതിയില്ല
 എൻ കണ്ണിൽപ്പാടിയുന്ന
 ചോരയെന്നറിയില്ല
 ഇല്ലാരു മുന്നാംകണ്ണ്
 കണ്ണുപൊത്തട പെണ്ണു
 പൊന്നുന്നല്ലല്ലോ ശിവൻ
 പാർവ്വതി കുശലത്യം!

(◎)

കാർ

രക്രൻ കോറോം

മനമായി
 വീശുമു കാറ്റില്ലും നിറയുന്നു
 താളവും മേളവും
 ആരവണേലാഷവും.
 അതിലോല-
 മിതുവഴി വീശുന കാറ്റില്ലും
 ഓമലാൾ മുള്ളും
 കിനാവിരൈ രാഗങ്ങൾ
 ഉള്ളം കന്തെത്തത്തുമീ
 കാറ്റിൽ പകർന്നിട്ടും
 നോവും വ്യമകളും
 തീരാത്ത മോഷച്ചുശലിയും
 തീർത്തതും
 നന്നുതെത്തത്തുമീയിളം കാറ്റിലോ
 നെങ്ങുകും നിറയുന്ന പാൽമണം
 താരാട്ടുപാടിരൈ സ്നേഹധാര!

(◎)

വേദപാടിന്റെ രാത്രി

(കവിതയുടെ നിത്യകാമ്യകനായ പി.യക്ക്)
എസ്. സതീജ്ഞയ്

ഓത്തിവണിതൻ ചിമ്മിനിക്കണ്ണുകൾ
മുകമേതോ കവിത മുള്ളേവാൾ
പേക്കിനാവും സഞ്ചിയുമായൊരാൾ
യാത്രചൊല്ലി പടിയിരിങ്ങുന്നു
പാതിരാവിന്റെ ആട്ടത്തറയിൽ
വാനചേങ്ങില മുട്ടിയിന്പത്തിൽ
യക്ഷഗന്ധർമ്മപാട്ടുപാടുവോൾ
നിളയിലേക്ക് നിർന്മാംരാവ്
നിലാത്തിരുളില നീർത്തിപ്പിടിക്കേ
നിത്യകന്ധക്ക് സന്ദേശവുമായ്
ഉരുചുറ്റാനൊരാളിരിങ്ങുന്നു
പഴകിമണ്ണിച്ച കടലാസൃതുണ്ണിൽ
മഷിപടർന്ന വിഷാദലിപിയായ്
ഭാഗ്യനിർഭാഗ്യചുതകളിയിൽ
തന്നെത്തന്നെ പണയപ്പെടുത്തി
വേഷമൊന്നുമിനാങ്ങാതൊടുവിൽ
ആരോഗ്യിന്ത കളിപ്പിനവായി
യാത്രചൊല്ലി പടിയിരിങ്ങുന്നു.
വീടുവിടാക്കണഞ്ഞളായ്ത്തീരെ
വേദനകൾ പെരുക്കണഞ്ഞളാകെ
തീക്കനല്ലുകൾ തിനുന്ന ചുണ്ണിൽ
മുന്തിരിച്ചിരിച്ചോപ്പും നുണ്ണിൽ
പ്രണയപാപചുമടുമായ്തേടി
ചേക്കയേറും വഴിയുലത്തിൽ
മാംസരാത്രികൾ പങ്കുവയ്ക്കുവോൾ

വീണുടന്തുവോ കരളിസ്തീയുള്ളിൽ
 തേങ്ങലിലുറുമെറു നക്ഷത്രം
 തീവെളിച്ചും തെളിച്ച് ചെരാതുകൾ
 തീർത്ഥാലട്ടമാക്കുന്നു ഐനപമം
 അകലെ ആകാശഗംഗയിൽ നിന്നയാൾ
 മധുചഷകം നിരച്ചുമൊന്തുന്നു
 ലഹരിതുപ്പും തലയുമായ് ജീവിത-
 തെതരുവുതോറും അലങ്കുതീർക്കുന്നു.
 ഓടകയൈഡെല്ലുന്നാദ്യമെല്ലാം
 ധൂർത്ഥനായി ചെലവഴിക്കുന്നു.
 മുകുമുരുട്ട് കടങ്കേരിട്ടുവോൾ
 വാക്കുകൊണ്ടു കടമടക്കുന്നു.
 കാറ്റിരബ്യും കരിവനക്കുടമായ്
 വേലിയേറുകടലവയായി
 വാക്കുവന്നുവഴഞ്ഞി നിൽക്കുവോൾ
 പുഴയൊഴുകിരിഞ്ഞിനിവർന്ന
 പുമധുരമലിയിച്ചട്ടുത്ത
 അതിരകുളിർമ്മഞ്ഞിനിവർന്ന
 പേരാറ്റിരെ ഹൃദയത്തിലുട
 നാട്ടിവഴിത്തിമണംപറ്റി
 മേലതുപനായ് പാറിനടക്കെ
 കുട്ടകാരായ് കിളികളും കാറ്റും
 കല്ലുപിഡ്യുന താരകക്കുണ്ടും
 രാവുകല്ലിന് മഷിമുറുക്കുവോൾ
 ഏകനായ് ഭാനതരാഗങ്ങൾപാടി
 അസകാരനഗത്തിലുട
 ഭ്രഷ്ടചേതനനായി നടക്കെ
 താനനായ് സത്രശ്രൂപാപിക്കെ
 സപ്പനജാലകം മെല്ലുണ്ടുന്നു
 ദിവ്യസന്ദേശമതിക്കുവാനായ്
 കാമുകിയവർഷവന്നു വിളിച്ചേറാ...

◎

ആത്മഹത്യക്കു മുന്ന്

അശ്വോക് കുമാർ പെരുവ

(ഒരി) അത്മഹത്യക്കാരുണ്ടുകയാണു ഞാൻ;
 യാത്ര ദുഷ്കരം മുന്നിലേപക്കീവിയം....
 വാതിലെല്ലാമടങ്ങാൻ മുന്നിലീ-
 പാപജാതകം മാത്രമേ കൈമുതൽ!

തൊട്ടതെല്ലാം പിഴച്ചുപോയ്, ജീവിതം-
 മുട്ടിനിൽക്കുന്നിരുട്ടിൻ്റെ കോട്ടയിൽ;
 നല്ലാതുമരക്കാസ്യംനാൻ കണ്ണുവ-
 ചൃത്തിയെൻ ദുർത്തത്തിൻ്റെ കുരയിൽ.....

പാറിവിണാ മുടിയിഴ കോതിയെൻ-
 കുണ്ഠിനന്ത്യമാം ചുംബനം നൽകിഞ്ഞാൻ...
 താങ്ങുപോരെയാരു വള്ളിപോൽ കുരയിൽ
 കുനിനിൽക്കുനാ പെണ്ണിൻ്റെ കണ്ണുകൾ-

പിൻവിളിക്കുമു, സാരുമരിയാതെ,
 യാത്രചൊല്ലാതിരിഞ്ഞുനു സസ്യയിൽ,
 കുരിരുട്ടിൻ്റെ പാതാളവിമികൾ
 താണ്ടിയെത്തിഞ്ഞാനെന്നെന്നുയരതാണിയിൽ.....

രാനിശലിൻ ഞമുകൾ കെട്ടുവീ-
 സാടിടുന കരാളമാം രാത്രിയിൽ
 ഓർത്തുപോയിഞ്ഞാൻ നാളെപ്പുകലിലെ
 ഹാസ്യനാടക ജീവിത വേദിയ.....

അഞ്ഞടച്ച കതകുകൾ, നിർദ്ദേശം-
 അട്ടിയോടിച്ച സാഹുദപ്പൂയ്മുഖം,
 കണ്ണുനീർ പൊഴിച്ചേയ്ക്കുമെൻ കീഴേന്നി-
 നെന്നെന്നോക്കി, യിത്തമം പറഞ്ഞുകിലാം:

നല്ലവനായിരുന്നയാർ, ആരോടും
ചൊല്ലിയില്ലതൻ പട്ടിണിബാധയെ....
നല്ലാരുമുറിപ്പേജേഞ്ചേരീ ചിത്രമായ്
നൽകിയേക്കാം ദിനപ്പുത്രസഖ്യയം!

പട്ടിണിയല്ല കാരണം; പ്രേമമെന-
രാശുമായിടാമെന പ്രസ്താവന
നൽകിയേക്കാം ഭരിക്കുന മന്ത്രിമാർ;
മെല്ലേയിക്കമെ വിസ്മൃതമായിട്ടും....

കാണുവാനെന്നിക്കാകുമെനുള്ളികൾ
കൊട്ടിനായിട്ടിരക്കുന വീമികൾ;
സാത്വതത്തിന്റെ വജ്രമിഴികളെൻ
പെണ്ണിനെക്കാത്തിയെച്ചിലാക്കുന്നതും!

കാടുമണ്ണിനും കാട്ടിലെപ്പുള്ളിനും
നാടുകാർവന്നുദയവരാകവേ,
പട്ടുപോരയാരെൻ ശാമസൗഖ്യവും
നെങ്ങിലുറുന സ്നേഹനീർച്ചോലയും,

കാടുപച്ചതൻ വീര്യവും, കർഷകൾ
ഹർഷമോടെ വിളയിച്ചപാടവും
വീണഭട്ടകാതെ പോരയാളിച്ചീടുവാ-
നാകുമോതയൻിക്കീവിയം, നിസ്ത്രപം!

മണ്ണിനായിപ്പടപൊരുതി സ്വയം
വിണ്ണിലേറിയോരെൻപുർവ്വികർക്കുണ്ടാൻ
വീണഭട്ടത്തു കൊടുത്തില്ലയെങ്കിലെൻ
മുത്യുകേവലം പാഴ്വേലയാകുമോ!

തീർക്കവാനെനിക്കുണ്ട് കണക്കുകൾ
പൊയ്മുവംപച്ചലോകമേ, കേൾക്കുക:
കണ്ണുനിർവ്വേണ്ടനിക്കിനി; സ്വന്തമാം
കരയുനിക്കു തിരിച്ചുനൽകീടുവിൻ!

പിന്തിരിഞ്ഞുനന്ന തോൻ, കയ്യിലെ-
വൻകയർ കാട്ടിലേയ്ക്കെറിഞ്ഞിട്ടുടൻ!
തോൽക്കുവാൻ മനസ്സിലെനിക്കിങ്ങെന;
വെട്ടിനേടും പുതിയൊരു ജീവിതം!

നിളയ്ക്ക് പരയാനുണ്ടായിരുന്നത്

ഉച്ച മണ്ണാവറ്റ്

മാർക്ക് നിള...

ഈ മല്ലിരെൻ്റെ പെണ്ണ്.....
മല്ലിരെൻ്റെ മരനങ്ങളിൽ
ഉൾവുരു സ്വപ്നനങ്ങൾക്ക്
വാക്കുകൾക്കൊണ്ട് വിലപേശാൻ
മറന്നുപോയവർ....

ഇന്നാലെ...

നിങ്ങളേന്നെന്ന ആരാധിച്ചു...
പുനർജ്ജനിയുടെ തീരത്തിരുന്ന്
പിതൃക്കളുടെ മോക്ഷപ്രാപ്തിക്കായ്
നിങ്ങളുടുട്ടിയ ബലവിച്ചോട്
നോന്നെൻ്റെ നെഞ്ചിലേറ്റു വാങ്ങി.

രഥു നാൾ.....

നിങ്ങളേൻ്റെ ഫൂദയം ചുരുന്ന്
എന്നിലുറഞ്ഞിക്കിടന്നിരുന്ന
ഉൾവുരുത മുഴുവനുമുറ്റിയെടുത്ത്
എൻ്റെ സിരകളിലെ രക്തം വറ്റിച്ചു
പകർമ്മാരു മണ്ഡലക്കാരനിൽക്ക്
കടമായ്ത്തന്നു.

പിന്നീട്.....

എൻ്റെ ഫൂദയത്തിൽ
ഫാറ്റിക് കവറുകളും മാലിന്യം-
കുംഭാരങ്ങളും നിരിച്ചു.
ഈ അജ്ഞാതത്തീരത്ത്
നിങ്ങളേന്നെന്ന തടവിലിട്ടു.

ഇപ്പോൾ.....

നനവ് കിനാക്കാണാൻ
എനിക്കു പേടിയാൻ.....
സപ്പനങ്ങളുടെ തണ്ണുപ്പുറുന്നത്
സാർത്തമതയുടെ മല്ലിലത്രെ!

നാളേ.....

നിങ്ങളെന്നിക്ക് വിലപേശും-
എനിക്കുവേണ്ടിയോരു അക്കാണ്ട്
നിങ്ങൾ തുടങ്ങും.

ടട്ടവിൽ....

ലാഭത്തിന്റെ വേർത്തിങ്ങുന്ന
അരു കോളത്തിൽ തീർച്ചയായും
എൻ്റെ അക്കാണ്ട് ടാലിയാകും

അതെ....

ഞാൻ നീള!

ഈ മണ്ണിന്റെ പെണ്ണ്
ഒരഭിസാർക്ക..

നിങ്ങളുടെ അനുസാരിക.

(◎)

നാട്ടും കാട്ടും

ഒറ്റയില്ല തിളച്ചിട്ടുന്നു
ഇലയെല്ലാം കൊഴിയുന്നു   പി.എൽ. ശ്രീധരൻ
പീലി കൊഴിഞ്ഞീട്ടുന്നു
പൊള്ളുന്നു കണ്ണുകളും
പാട്ടു മറന്നിടയ്ക്കോ
പട്ടമുളകൾ നില്ക്കുന്നു
ദാടക്കുഴൽവിളിക്കേൾക്കാൻ
ദാടകൾ കാതോർക്കുന്നു
കാടു കരിഞ്ഞീട്ടുന്നു
നാടു നട്ടങ്ങീട്ടുന്നു.

ഉറുസ്വിനോട്

ഭി ദൈയച്ചടക്കവും
കർമ്മശക്തിയും കണ്ണു
ഞങ്ങൾ കേരളത്തിലെ
മനുഷ്യർ ചോദിക്കുന്നു
പരിച്ച പള്ളിക്കുടൽത്തിന്റെ
പേര് പറയാമോ?
പരിപ്പിച്ചിട്ടും ഗുരു-
നാമദനപ്പറയാമോ?
ഞങ്ങളോ മഹാബുദ്ധി
ഹർത്താലും ബന്ധും മുല-
മൊന്നുമേ പറിക്കാതെ
യെറുംപേ നാൾപോക്കുന്നു

(◎)

ഇംഗ്ലീഷാവാസ്യം

ഐ. ശ്രീവ്വപ്രസാദ്

ക്രിണൈഡാൻ സപ്പനതിരെ
സംഖ്യാന്തരയിങ്ക-
ലിനാലേരെയാരു പരമ-
മെത്രയും തപോനിഷ്ഠം.....
ആയിരമാകാശവു-
മാവഹിപ്പതായ് ആരു-
മോഹനദളപ്പടം
അമൃതംവർഷിപ്പതായ്...
ആദിമചേതാവാര-
നാദമുത്രവിപ്പതായ്....
ആദിമത്രജോമയ
ജേപ്പാതിസ്റ്റിൻ പ്രവേമായ്....

ദുരദ്ദുരെയായ് കഷ്യബ്ദം-
സാഗരതിരക്കോളിൽ
നേതിനേതിരെയന്നു ഞാൻ
തുഴയറ്റുഴയുന്നു.....
മേദ്യരം ഭാണ്യം! തുള-
വിണ്ണതോണിയിൽ ധാനം....
സാഗരസീൽക്കാരം!സം-
ഭ്രാന്തമേകാന്തം താന്തം.....

അപ്പാഡോ കാണ്ണു പരമം-
സനസ്ഥമാകാശങ്ങൾ-
ക്രിപ്പുറം പരാൽപരൻ
ക്രൈവൽസലൻ ഗുരു:
ആഴിതനനനല്പമാം
ആഴത്തി,ലനനമാം
വേദാമത്തി,ലോരോജീവ-
കോശത്തി,ലച്ചരത്തിൽ
ലയത്തിൽ ശ്രൂമത്തി,ലാ-

എറ്റവും നിർദ്ദേശത്തിൽ
നയമായ് നിയതമായ്
നിരണ്ടും പുറയത്തിൽ
നിന്മയ സ്വന്നഹാർദ്ദര-
പേരിയുമിരിക്കുന്നു....
ഇരുശൈകളിലാലെന്ന-
തതിരതേതയ്ക്കണ്ണയ്ക്കുന്നു!.....

അറിവേൾ ആ കണ്ണകളി-
ലടരും മിഴിനീരാ-
ഞമ്പതായാപത്രത്തിൽ
നിന്നെങ്ങും വർഷിക്കുന്നു!.....
അറിവേൾ ഭവനാദ-
മുലവും പ്രകാശത്തിൻ
ഉറവുമൊടുങ്ങാത്ത
കാലവും കവിതയും....
അറിവിൻ സഹസ്രാര-
ഭാവമാം ആ പത്രംതാൻ
ഇനിമേലെൻ ചിത്തത്തി-
ലുഘർന്നുവിടരാവു!.....

◎

സുനോമി - 2004

Nർഷാന്ത്യത്തിൽ നിന്നച്ചിത്രിക്കാതെ വന്നവൻ നീ
നിൻ കാമഹസ്തത്തിൽ അമരും
പിണ്ഡുപെത്തങ്ങൾ തന്ന
ദീനരോദനം ആരു കേൾക്കാൻ!
മധുരചിന്തകൾ മാഞ്ഞുപോയ
മരണാദിനത്തിന്റെ അലയിളക്കം.
കരാളമാം മൃത്യു കടലും കടന്
കരതിണി നിൽക്കുന്ന നേരം
ഇടനെങ്ങു പൊട്ടുന ദീന വിലാപങ്ങൾ
നിൻ മാറു പിളർക്കാൻ ഫോന്തല്ലേണ്ടാ!
തോരാത്ത കല്ലീരും തീരാത്ത നിലവിളിയും
ഒടുങ്ങാത്ത ശർഖബങ്ങളും സമ്മാനിപ്പാൻ വന്നവൻ നീ.
എത്ര കല്ലീരെഞ്ഞുകിയാലും അലസിപ്പോകുമോ
നിന്റെ പ്രണയമുണ്ട് !

ഒരു ആരാധിക.

കുണ്ണയലിനി

(മുതുകുളം സി. ശായവൻപിള്ള)

(ഒ)യാരചകങ്ങളോ¹നോനായ്ചുംബിച്ചി
-ടോരോരോതാമരപു²വിടർത്തി,
ഉൾപ്പെട്ടകംചാർത്തുമേതോതരംഗമായ്
ഉംഗമിക്കുനിതാ കുണ്ണയലിനി.

രാഗസരുപമാർ³പാശവുമായ് നില്ക്കും
രാജരാജേശവരീനീവിളിച്ചു.
⁴ആജലൈലഭികവെ ആദ്യസമാഗമ-
തീക്ഷ്ണലഹരിയിൽപ്പാന്തിമനം.
എത്തുനിതേഴാംനിലയിൽ സഹസ്ര-
പത്രമുകുളത്തെത്തെത്താട്ടുണർത്തി.
സർവ്വവും എനിലമർന്നു, ലയിച്ചുണ്ടാൻ
നിർവ്വികലപ്പ് തിരെൽ നിർവ്വതിയിൽ.
പ്രാപ്തനല്ലേണ്ഠാനകമെവാഞ്മയ-
ചിത്രമാരയാനുവരച്ചുകാട്ടാൻ.

പാടാനെളുപ്പമെന്നാലുമീജയംഞ്ഞാൻ
പാടിയാൽആടുമോകുണ്ണയലിനി?

രാജയോഗ⁷ത്തിൻപറവുകളേറിഞ്ഞാൻ
അ നിമിഷത്തെതയറിഞ്ഞുവെങ്കിൽ!
ആറുപട്ടിയും കടന്നുചെന്നാലെത്ത-
ഭാവലയത്തിലലിഞ്ഞുവെങ്കിൽ!

1. സുഷ്ടൂർന്നയില്ലുള്ള ആറു ചക്രങ്ങൾ 2. ആധാരചകങ്ങളിലെ റാഡിലുകൾ 3. "രാമ സ്വരൂപപാരാശ്വര" - ലഭ്യതാസഹിതസന്ധി 4. ദ്രോഘ്യത്തിനുപിനില്ലുള്ള ചക്രം 5. ആജന്ന യഞ്ചുമാടകളിൽ സഹസ്രാഹപത്രം 6. നിർവ്വികലപ്പസ്ഥായി 7. യോഗസ്ഥാനം.

ഹാംലറ്റ്

വി.കെ.എം. കർത്താ

(ദി) മയ്യോടിണക്കുന്ന

നാഡിനാളികയുടെ
ചിന്നയസ്സപന്നും തീരെ
നിലയ്ക്കും മുൻപേതന്നെ
ഉമ്മതൻ മൃദുഞ്ഞരെ-
സ്വരൂത്തു മാറ്റപ്പേട്ടോൻ;
അമ്മതൻ നെഞ്ചോടാട്ടി-
ക്കിടക്കാനാകാഞ്ഞവൻ;
അമ്മതൻ മട്ടിത്തട-
ചുടാട്ടുമരിയാതെ
കമ്പിളിത്തുണിച്ചുറിൽ
ഞെരിഞ്ഞു കിളർന്നവൻ;
അമ്മതൻ മുലകണ്ണിൻ
സുഗന്ധയസ്സനേഹമോല്ലും
ചുംബനും നുണയാതെ
വിളർത്തേതാൻ; കൊടും രാവിൽ
അമ്മതൻ താരാട്ടിലെ-
സ്സുക്ഷ്മമാം ദയാവതി-
തമയശ്ശുതി² കേൾക്കാൻ
ഭാഗ്യമില്ലാതെ, മഞ്ഞിൽ
ചെന്നായ്ക്കൾ ഓരിയിട്ടും
ആരവം കേടുണ്ടിനു
തന്നെത്താൻ പേടിക്കുവാൻ
പറിച്ചോൻ; യുവഗിരിൽ

സുചിയായ് മർമ്മങ്ങളെ-
തനുള്ളയ്ക്കുംനേരം ചായം
പുശ്രിയ കളിപ്പാവ-
ക്കുട്ടിയെ പുൽക്കിപ്പുൽക്കി

മഞ്ഞുകട്ട പോലുള്ളം
കല്ലിച്ചോൻ: തുച്ഛക്കുലി-
കെന്നുമായമാർ നൽകും
നിഃസ്സനേഹസ്തനുമീനി
പുഞ്ചിരി മരനവൻ;
നെന്തെത്തോരും തേങ്ങൽ
നഞ്ഞുപോൽ നിരഞ്ഞവൻ;
ചിതിയോ മിഴിനീരോ

തുള്ളുവാൻ കഴിയാതെ
നെഞ്ചിരെറ്റിയാകാശത്തിൽ
കുറനിർവ്വേദത്തിരെ³
വെള്ളിടി വെട്ടുനവൻ
എങ്ങനെ പൊരുക്കുവാൻ
അമ്മതൻ കൊടുംപാപം?
എങ്ങനെ പുൽക്കാൻ പ്രേമ-
ത്തളിരാമാരോമല?

എങ്ങനെ കോമാളിതൻ
വാക്കിരെ മുനക്കാശഭാ-
രൂളിലെലക്കുമിളകൾ
പൊട്ടുനോൾ ചിതിക്കുവാൻ?

എങ്ങനെ മരക്കുവാൻ
ഭൂതത്തിൻ മുരൾച്ചകൾ?
എങ്ങനെ പുമരത്തിൻ
സ്വാന്തരനമുദുഗിതം
കേൾക്കുവാൻ? ഓഷധികൾ
പകരും ശമത്തിരെ
നേരിയ സുഗന്ധമേ-
ററങ്ങനെ കോപം തീർക്കാൻ?

എങ്ങനെയോളങ്ങളിൽ
 പുഴ ചാലിക്കുംനേർത്ത
 ചടനക്കുളിരേറ്റു
 പകയെരക്കടുത്തീടാൻ?

 വാളുകളുറയുരി-
 യാടുന്നു പുളയുന്ന
 വ്യാളിപോൽ; വീഞ്ഞിൽചേർന്ന
 വിഷവും പുകയുന്നു

 സിരയിൽ; രാജാവദ്രെ
 തനുപോ; ലതേങ്ങനെ
 മരണത്തിലേയ്ക്കെന്ന-
 നയിക്കാൻ? പണ്ടീമണ്ണിൽ

 ജനിച്ചപ്പോഴേ തന്നെ
 മരിച്ചോൻ ഇവൻ; മുത്തോ!
 ഇനി നിൻ മടിത്തട്ടിൽ
 അഭ്യം തന്നാല്ലോ നീ!

 സ്വാഗതമോതുന്നേനാ നീ?
 താരാട്ടായതേകുന്നു
 വാഗതീതമാം ശാന്തി!
 ബാക്കിയെരയാക്കേയും മറന്നം!

കുറിപ്പുകൾ

1. വടക്കൻ യുറോപ്പിലെ കർശനമായ ശിശുപാലനരിതികളാണ്, പ്രഷ്യൻ മിലിട്ടറിസം, നാതസിസം തുടങ്ങിയവയുടെ ഉറവിടം - എന്ന് ഒരു സ്ഥാനിപ്പക്ഷസിദ്ധാന്തം. ആ രീതികളാവുമോ, വിഷാദയുമില്ലായ ചർത്ത്/കമാ/പുരുഷരാജുടെയും വയറ്റാട്ടികൾ? (കീർക്കഗാർഡ്, ഹാംലെറ്റ്, കാമ്പക....)
2. ദയാവതി - 22 സുക്ഷ്മമശൃംതികളിലെവാൻ
3. (ബാക്കിയെരയാക്കേയും മറന്നം (The rest is silence) - എന്ന ഹാംലെറ്റിന്റെ അവസാനവാക്കുകൾ.

പിന്നിട് പാതകൾ

ഡോ.എം.എസ്.ടി. നമ്പുതിരി

(ഭിന്നതു മൊബിൽ മാണ്ഡുകൾക്കുറ-
മനവിളിമാമൻ ചിരിച്ചൊരു രാത്രിയിൽ
അംബര ശോപ്പുര താരക കന്യമാർ
ദീപം കൊള്ളുത്തിയ വ്യശികരാത്രിയിൽ

നാലക്കെട്ടിൽ മകയിരംനക്ഷത്ര
രാശിയിൽ വീണുപിന്നു കരഞ്ഞു നീ.
ഉണ്ണിപിന്നതൊവാടിലംഗനാ-
രത്നങ്ങളാതിരാ നിർത്തം ചവിട്ടവേ

അശ്രൂകണങ്ങൾ തുടച്ചു കൈകുപ്പിനി-
നാച്ചൻ നമിച്ചു പരദേവതകളെ.
കല്പകക്ക്രേശി പാട്ടത്തിൻ കെടാവിള-
ക്കിൻ തിരിനാളമരിഞ്ഞു തെളിഞ്ഞുവോ?

ഹ്ലാതതിയിലിശങ്ഞും നിരങ്ങിയും
പിച്ചവെച്ചാടിയുലഞ്ഞും വളർന്നു നീ.
വേദനതിങ്ങിയ ജീവിതപ്പാതയിൽ
ശൈശവ ബാല്യ ദിനങ്ങൾ കഴിച്ചു നീ.

നീതിത്തുഴഞ്ഞു ദുരിതസരിത്തുകൾ;
താണ്ടിനി മുള്ളുകൾതിങ്ങും നടപ്പാത.
പുജയ്ക്കു പുക്കളൊരുക്കി, കൊയിലാണ്ടി-¹
ക്കോവിലിൽ ഭേദനു ദീപം കൊള്ളുത്തി നീ.

അവല പുജ നടത്തി, സരസ്വതി-
സേവയുമക്ഷര വിദ്യയും നേടിയോ?
പാചകഗാലയിൽ അയ്യർക്കു നെല്ലും-²
ചോറും കറികളും വെച്ചു വിളവി നീ.

ശാസിച്ചു കർശനശിക്ഷണമേകി ശ്രേ-
ഷ്ടാദ്രി നിൻ മർക്കടെമുഖ്യടിയകറ്റിയോ?
ഴോസിലോനാമനായ് രാകുകൾ നേടവേ
സ്വാമി അനുഗ്രഹിച്ചൊഴിവാഡിച്ചുപോൽ.²

കഷ്ണിനിതനായ് നീ പടികടന്നത്തവേ
ഓടിയെജിച്ചു കിടാങ്ങൾ, ഭയാകുലർ.
“കടുവ വരുന്നേ”, കർശന ശിക്ഷക-³
നപ്പഹനിൽ കണ്ണുവോ ശേഷാദ്രിഅയ്യരെ?

എത്ര പടവുകൾ നീതിക്കയറൻ നീ?
ദർഘട പാതകളുതെ ചവിട്ടി നീ?
ധന്യനായിനുന്നീ, ചിത്രയും കൃഷ്ണനു-
മിന്നിരാദേവിയുമൊത്തുവസിക്കവേ

ഓർമ്മയിൽ മിന്നിത്തെളിയട്ടയമയു-
മ്പുന്നും, ശേഷാദ്രിഅയ്യരും, ഏടുന്നും⁴
നിന്നെന്നീയാക്കിയ നാടും തറവാടു-
മമ്പലമുറ്റവും, പാചകശാലയും.

ത്രീയമിലെസ്സഹവർത്തക, രൂനത-⁵
ശാസ്ത്രഗവേഷകൾ, മിത്രജനങ്ങളും
എല്ലാംസമർക്കുക, ആത്മസംത്വർത്തിയും
ആയുരാരോഗ്യ സുവിശും നുകരുക.

ആറുദശാഖ്യങ്ങൾ പിന്നിട്ടപാതകൾ
നീഞ്ഞെലിമാന നാഴികക്കല്ലുകൾ
കണ്ണു നീ മുന്നോട്ടുപോവുക, വിശ്രമ-
ജീവിതയാത്രയിൽ മംഗളം, സോദരാ!

1. സുഖ്യ, കൊയിലാണി കേഷത്തതിൽ പ്രജ കഴിച്ചിരുന്നു. 2. ശേഷാദ്രി അയ്യർ.
3. പുസ്തകം ഖായിച്ചോ, ഒന്നാമനായോ എന്നും മറ്റൊ ചോദിച്ച് ദേശ്യപ്പെട്ടുന്ന അപ്പമന കടുവ’ എന്ന് കൂട്ടികൾ വിളിച്ചു. 4. പാടത്തിൽ തറവാടിലെ വാസ്യ ഘടന. 5. സുഖ്യ, ഇരുപത്തിനാല് വർഷം 3M St. Paul, MN, USA-ൽ ജോലി ചെയ്തു.

□□□

ചരിത്രാതീതം

പി.പി.ജാനകിക്കുട്ടി

പുസ്തക പബ്ലിക്കേഷൻസ്, കോഴിക്കോട്

അനുത്തോളം കൊച്ചു കവിതകളുടെ സമാഹാരമാണ് ചരിത്രാതീതം. അവ താരികയിൽ ഒ.എൻ.വി.കുറുപ്പ് പറയുന്നതുപോലെ “മനുഷ്യാവസ്ഥയുടെ വാദ്യമയപ്രതികരണ” അഥവ. ചരിത്രാതീതം എന്നു പേരിട്ടാലും നമുക്കു ചുറ്റു മുള്ള ജീവിതം തന്നെയാണ് കവിതയിലെ വിഷയം. പ്രകൃതിയിലെ ബിംബങ്ങൾ ജാനകിക്കുട്ടിയുടെ കവിതകളിൽ എറെയുണ്ട്. സുര്യൻ ബിംബമായി വരുന്ന അഭ്യോളം കവിതകൾ ഈ സമാഹാരത്തിലുണ്ട്.

നാം പലപ്പോഴും നമ്മുടെ വർണ്ണച്ചില്ലകളിലുടെയാണ് കാര്യങ്ങൾ നോക്കി കാണുന്നത്. ചില്ലിലുടെ കാണുന്നത് ധമാർത്ഥമല്ല. ജനലിന്റെ നീലച്ചില്ലിലുടെ നോക്കുമ്പോൾ നീലിമയുടെ മനോഹാരിത നിരഞ്ഞലോകം. ജനൽച്ചില്ലുടണ്ണപ്പോഴോ-

ലോകം പരുക്കുന്നും ഭംഗികുറഞ്ഞതതു-

മാണന്ന സത്യം തിരിച്ചറിഞ്ഞു.

ലോകത്തിനെപ്പോഴും ഭംഗിനൽകുന്നത്

ജാലകം മാത്രമാണെന്നറിഞ്ഞു.

‘ജാലകച്ചില്ല’ എന്ന ആദ്യകവിതയിൽ ഈ സത്യമാണ് ജാനകിക്കുട്ടി പറയുന്നത്. “ഈ തംബുരു നമുക്കെന്തിന്” എന്ന കവിതയിലും കാഴ്ചയ്ക്കുള്ള ഭംഗിയും ധമാർത്ഥവും തന്നെയാണ് വിഷയം. സീകരണമുറിയിൽ ഒരു വലിയ തംബുരു ഒരു പെട്ടിയിലാക്കി വെച്ചിരിക്കുന്നു. കാണുന്നവരെല്ലാം അതിന്റെ ഭംഗിയും ഗാംഡിരുവും വാഴ്ത്തി. ഒരു തംബുരുവിദർശനം വന്ന പ്പോൾ അതിന്റെ തന്ത്രികളിൽ മന്മായി സ്വപർശിച്ചു. ചിലമ്പിച്ച ഒച്ചകേട്ട അദ്ദേഹം ചോദിക്കുന്നു.

“എന്തിനീ കൊള്ളുരുതാത്ത തംബുരു പെട്ടിയിൽ ഭംഗിക്കുമാത്രമായ വെച്ചു?” തംബുരുവിന്റെ ധമാർത്ഥ ധർമ്മം നിർവ്വഹിക്കാൻ കൊള്ളാത്ത തംബുരു പോലെ എന്തെല്ലാം കാഴ്ചകളാണ് നമ്മെല്ലാരുക്കാറുള്ളത്? അതിനു നേരേയുള്ള ശക്തമായ ചോദ്യശരമാണത്.

ഉടമയില്ലാത്ത ഒരു വലിയവീട്, അത് ചിതലുകൾക്ക് തീറ്റയാവുകയാണ്. ഇതുതന്നെന്നാണ് ഈന്നതെന്ന ലോകസമിതിയും. നേതൃത്വം നൽകാൻ കൈപ്പെള്ളുള്ള നേതാക്കൾ ഇല്ലാതായിരിക്കുന്നു. ഉള്ളവരാകട്ട വൈലോ പ്രിയി പറഞ്ഞത്തുപോലെ “ഇത്തിരിവട്ടം മാത്രം കാണുവർ, ഇത്തിരിവട്ടം ചിന്തിക്കുന്നോര്” ഉടമയില്ലാത്ത വിടുപോലെ, ലോകമെങ്ങും ചരിത്രശക്തി കൾ നശിപ്പിക്കുന്നു. ‘ലോകത്തു സംഭവിക്കുന്നത്’ എന്ന കവിതയിൽ ജാനകിക്കുട്ടി ഇതാണ് നമ്മോടു പറയുന്നത്.

ഞങ്ങളുടെക്കത്ത്, നാം ഏകരാണ്, കാലം വിളിച്ചു പറയുന്നത്, മനുഷ്യത്വം നശിക്കുന്നത്, മനസ്സാക്ഷിയെ വണിച്ച് എന്നിങ്ങനെ പല കവിതകളിലും ഇത്തരം അപീയ സത്യങ്ങൾ തുറന്നു പറയാൻ ജാനകിക്കുട്ടി മടിക്കുന്നില്ല. അതിനുശ്രദ്ധിച്ച് തന്റെതായ ഒരു ശൈലിയുണ്ട്. ഈ വാദം ശില്പങ്ങളുടെ പ്രത്യേകതയും അതാണ്.

സി.എ. വാരിയർ

എകാന്തതയുടെ അടയാളങ്ങൾ

അത്താണിയും ഒഴിയും

പി. ശക്രനാരായണൻ

പുറം പണ്ണിക്കേഷൻസ്, കോഴിക്കോട് വില.30

എത്താരു കലയുടേയും (കമയുടേയും) കർത്തവ്യം ആസാദക്കനെ ആനദിപ്പിക്കുക എന്നതാണ്. ആനദിപ്പിക്കുക മാത്രമല്ല, ആനദിത്തിനുമ്പുറ തെയ്യക്ക് കുട്ടിക്കൊണ്ടുപോവുക എന്നതാണ്. കലയ്ക്ക് വികാരവിമലി കരണത്തിനു കഴിവാണായിരിക്കുമെന്ന് അഭിഭ്രാട്ടിലും, ഉദാത്തമായി കിക്കുമെന്ന് ലോഞ്ചിനസ്യം പറഞ്ഞത് അതുകൊണ്ടാണ്. പി. ശക്ര നാരായണൻ രേഖയിൽ ‘അത്താണിയും ഒഴിയും’ എന്ന സമാഹാരത്തിലെ കമക്കർക്ക് ചിലപ്പോഴുകിലും വായനക്കാരനെ മറ്റാരിടതേയ്യക്ക്, മറ്റാരു തലത്തിലേയ്യക്ക് കൊണ്ടുപോകാൻ കഴിയുന്നുണ്ട്. എകാന്തതയുടേയും നിരീക്ഷണത്തിന്റെയും അടിയുറപ്പ് ഈ കമകളിൽ തെളിഞ്ഞു കാണാം.

എടുക്കമകളാണ് ശക്രനാരായണൻ സമാഹാരത്തിലുള്ളത്. എല്ലാ കമക്കും സാമാന്യമായ ഒരു തലമുണ്ട്. എകാന്തതയും ദർപ്പപ്പലും ജീവി

തവിഷാദവും കമകളുടെ അന്തർധാരയായി വർത്തിക്കുന്നു. ജീവിക്കാൻ മറന്നുപോയ മനുഷ്യരും തിരസ്കരിക്കപ്പെടുന്നവരും എകാകികളുമാണ് പല കമകളിലേയും കമാപാത്രങ്ങൾ. ‘അത്താണി’ സൗന്ദര്യവും തവാ ടിതവും ഉണ്ടായിട്ടും ഒറ്റപ്പെട്ട ഒരുവള്ളുടെ കമയാണ്. സൗന്ദര്യമുണ്ടായിട്ടും സാമർത്ഥ്യമില്ലാതെപോയവള്ളുടെ കടനു ഹൃദയസ്പർശിയാംവിധം അവ തരിപ്പിച്ചിരിക്കുന്നു.

ജീവിക്കേണ്ട സമയത്ത് ജീവിതം മറന്ന മനുഷ്യരെ ദുരന്തമാണ് ‘തന്നൽ’. ജീവിതസാധനന്തരതിൽ വൈകിവന ഉണർവ്വുകൾ, പരാജയങ്ങൾ....എത്തിയും സാമർത്ഥ്യവുമുള്ളവർ മുന്നേറി, വിജയിച്ചു. എവിടെയും എത്താ തവാന് അഭ്യന്തരം പടർന്നു പന്തലിച്ചുനില്ക്കുന്ന തന്നൽമരം. ഒടുവിൽ അതും നഷ്ടമാവാൻ പോവുന്ന അവസ്ഥ. ‘ചലനങ്ങൾ’, ‘നാളങ്ങൾ’ തുടങ്ങിയ കമകളിലും ഇതിനു സമാനമായ ചിത്രങ്ങളാണ്.

നശാനുവമായ തറവാട്ടിൽ പോയ കാലത്തിന്റെ ഓർമ്മകളുമായി ജീവിക്കാൻ നിയോഗിക്കപ്പെട്ട രണ്ടുടെ ചിത്രമാണ് ‘ഭാവങ്ങൾ’. കാടുപിടിച്ച തറവാടും ഇരുണ്ട ഇടനാഴികളുമാണ് കൂട്ടിനുള്ളിൽ. വെട്ടപ്പീടിക്കലിന്റെ ഒടുവിൽ എല്ലാം നശിച്ചിരിക്കുന്നു എന്ന തിരിച്ചറിവ് വേദനയാവുന്നു. അവ ശേഷിച്ചതും വിറ്റ ബാക്കിയുള്ളവരെയെക്കിലും രക്ഷിക്കാനുള്ള പരിശേഖം. കുടുംബത്തിന്റെ ഭാരം മുഴുവൻ ഒറ്റയ്ക്കേറെടുത്ത ഒരുവള്ളുടെ കമയാണ് ‘അവൾ’. അവളുടെ ഒരു ദിവസത്തിലുംതന്നെയാണ് കമ വാർന്നുവീഴ്ചന്ത്. ഒരു ദിവസംക്കാണ്ട് ഒരു ജീവിതത്തെ അടയാളപ്പെടുത്തുകയാണ് കമാക്കുത്ത്. അകം നീറുമ്പോഴും പുറമെ പുണ്ണിതിക്കാൻ ശ്രമിക്കുന്ന ഒരു പെൺകുട്ടിയിലും ജീവിതത്തിന്റെ ഉള്ളറക്കലെ തുറന്നിട്ടുന്നു. ഒറ്റപ്പെട്ട ലിന്റെ നൊന്പരങ്ങൾ തന്നെയാണ് ‘മാറ്റങ്ങൾ’, ‘ഇഷി’ എന്നീ കമകളിലും. ലളിതമായ ആവിഷ്കരണത്ത്രവും ഭാഷയുമാണ് ശക്രനാരായണന്റെ കമകളിൽ ഉള്ളത്. ജീവിതാനുഭവങ്ങളുടെ ആഴ്ചങ്ങളെ അളന്നിടാൻ ശ്രമിക്കുന്ന ഇതു കമകളിൽ അനുഭവസീമകൾക്കപ്പെടുത്തുള്ള ശഹനതകളോ ദർശനങ്ങളോ ആവിഷ്കരിക്കപ്പെടുന്നില്ല. മലയാള കമാരംഗത്ത് സന്നമായ ഒരു സ്ഥാനം ‘അത്താണിയും ഇഷിയും’ എന്ന കമാസമാഹാരം അടയാളപ്പെടുത്തുന്നു.

ഉള്ളി ആമ്പാറയ്ക്കൽ

തുകിക്കൊല്ലാൻ ദയാഹരജി

പി.എ. ശങ്കരനാരായണൻ

പുർണ്ണപ്പള്ളിക്കേഷൻസ്, കോഴിക്കോട്

പി.എ. ശങ്കരനാരായണൻ കവിതാ സമാഹാരമാണ് തുകിക്കൊല്ലാൻ ദയാഹരജി. സർക്കാർ ജീവിക്കാരനായിരിക്കെ അഴിമതിയെ എതിർത്ത കാരണത്താൽ മെലധികാരികളുടെ അപീതിക്കൂവിധേയനായി ജോലി നഷ്ടപ്പെട്ട ശങ്കരനാരായണൻ കവിതയിലെ മുഖ്യപ്രമേയം അഴിമതിയെ എതിർക്കുക എന്നതുതന്നെന്നയാണ്.

ആദ്യകവിത, കോടതി വളപ്പിലെ വാനരൻ - കോടതി വളപ്പിലെ മരക്കൊന്നിൽ ഒരു കുരങ്ങൻ ഇരിക്കുന്നു. കയറിൽ ഒപ്പുവുമുണ്ട്. അത് ഇടയ്ക്കു കടിച്ചു ചവയ്ക്കുകയും പല്ലിളിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. ചുറ്റും കുറെ കാക്ക കൾ ശബ്ദമുണ്ടാക്കുന്നു. ഇതുകാണുന്ന കവിക്കു തോന്നുന്നത് മരക്കൊന്നിൽ കോടതിയുടെ ഒരു ബഞ്ച് കുടുന്നു എന്നാണ്. വാനരൻ ന്യായാധിപൻ. കാകകൾ വക്കിലരും. കുരങ്ങൻ കയറിലെ അപുമാൻ കേസ്റ്റ്. എന്നിട്ടു കവി ചോദിക്കുന്നു.

ആരുടെ ജീവിതത്തിന്റെയപ്പോൾ കൈയി-
ലേതുവർഷത്തിലെ കേസാണിൽ. കക്ഷി-
ഇപ്പോഴും ജീവിച്ചിരിക്കുന്നുവോ?

നീതിക്കുവേണ്ടി കോടതിയിൽ പോയി കാലതാമസത്താൽ നിരാശനായി പ്രോകുന്ന സാധാരണക്കാരന്റെ ദയനീയചിത്രം ഇവിടെ കാണുന്നു. ചിരിയോടൊപ്പം കല്ലറും പൊട്ടിപ്പോകുന്ന ഹാസ്യം.

തുകിക്കൊല്ലാൻ ദയാഹരജിയിലും ഇതുതന്നെന്നയാണ് കാര്യം. ജോലി തിരിക്കിന്ന് പിരിച്ചുവിടപ്പെട്ട രാഡർ കോടതിയിലെത്തി. പ്രത്യാഭ്യുവർഷം - സുപ്രീം കോടതിവരെയെത്തി.

പ്രത്യാഭ്യുവർഷം മുമ്പ്
നാൽകിയ കേസ്റ്റിന്മീതെ
പ്രത്യാഭ്യുവരേരേക്കേണ്ണു-
പൊങ്ങി ഫൊറോട്ടുകൾ പോലെ.

ഒടുവിൽ സുപ്രീം കോടതിയും കേസ്റ്റത്തള്ളിയപ്പോൾ അയാൾ പ്രസിദ്ധ അഭിനോട് അപേക്ഷിക്കുകയാണ് തന്നെ തുക്കിക്കൊല്ലാൻ വിധിക്കണമെന്ന്. നമ്മുടെ നിതിന്യായ സ്വന്വായത്തിലെ ഒരു പ്രധാന നൃന്തരയൈയാണ് ഇവിടെ വിമർശിക്കുന്നത്.

സത്യമംഗലത്തപ്പാശരണം എന്ന കവിതയിൽ ഒരു കാട്ടുകളളന്ന പേടിച്ചുക ചിയുന്ന നാടിന്റെ പരിതാഹാവസ്ഥയെ പരിഹരിക്കുന്നു. ‘രാമക്ഷേത്ര’ത്തിൽ ഇനി നമുക്ക് ‘രാവണക്ഷേത്ര’ങ്ങളാണ് നല്ലത് എന്ന കവി പറയുന്നു.

‘വല്ലായ്മ സോദരർ വരുത്തുവത്തും’ എന്ന കവിതയിൽ അധർമ്മചുക്കോ ലേതിയെ സന്നം സോദരരെ അടിമയായി അടിവാങ്ങുന്നതല്ല സ്വാതന്ത്ര്യ മെന്ന് കവി തിരിച്ചറിയുന്നു.

പൊരുതിപ്പോരുതിവരിക്കാം നമ്മൾ-
കിനിയോരു ധാർമ്മിക സ്വാതന്ത്ര്യം

എന്നു പ്രവ്യാഹിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു.

‘പോരിന്നു പോരെയാരു പൊന്തകനോ’ടു പറയുന്നത്

ഹിമപാളികളുടെ-
നടുവിൽ നിനക്കെരി-
കനലായ് എന്നുടെ
ഹൃദയമെടുക്കാം-

എന്നാണ്. ശത്രുവിനെ എതിരിട്ടുന്ന മകൻറെ കൂടെ താനുണ്ട് എന്ന ദേശം മീമാനോളജ്ഞലമായ വികാരമാണിവിട.

ജീവിതത്തിന്റെ പല മേഖലകളെയും സ്വപ്രശിക്കുന്ന കവിതകൾ ഈ സമാഹാരത്തിലുണ്ട്. വരികൾ കവിതയുടെ നിലവാരത്തിലേയ്ക്കുയരാതെ വെറും പ്രസ്താവനകളോ വിവരങ്ങളോ ആവുന്നില്ലോ എന്നു തോന്നാം.

ശക്രനാംബയണൻറെ രണ്ടു ഗാനസമാഹാരങ്ങളും കൂടി :കൂട്ടികൾക്കു വേണ്ടിയുള്ള അക്ഷരപ്പാട്ടുകളും പലഹാരപ്പാട്ടുകളും. അക്ഷരപ്പാട്ടുകളിൽ രണ്ടോ നാലോ വരി പാട്ടിൽ മലയാളത്തിലെ അക്ഷരങ്ങൾ കൂട്ടികൾക്കു പരിചയ പ്പെടുത്തുന്നു. പലഹാരപ്പാട്ടിലാക്കട്ട പലതരം പലഹാരങ്ങളുണ്ട് കാര്യവും തമാശയും കലർന്ന പാട്ടുകളാണുള്ളത്. കൂട്ടികൾക്ക് തീർച്ചയായും ഈ പാട്ടുകൾ ഇഷ്ടപ്പെട്ടും.

സി.എ. വാരിയർ

ജീവിതത്തിലേയ്ക്കു പോകുന്ന ഒരു വണ്ടി

സുകേത്രു

പുർണ്ണപണ്ഡിക്കേഷൻസ്, കോഴിക്കോട്

സുകേത്രുവിൻ്റെ മിനിക്കമെകളുടെ സമാഹാരമാണ് ‘ജീവിതത്തിലേയ്ക്കു പോകുന്ന ഒരു വണ്ടി’. ‘ഈന് ബുക്ക്‌സി’ എന്ന പ്രസിദ്ധീകരണമായ ഈ കൊച്ചു പുസ്തകത്തിൽ 36 മിനിക്കമെകളുണ്ട്. നീംഭക്കമെകൾ ചെറുകമക്ക ഉണ്ടും മിനിക്കമെകളായും ഒക്കെ മാറിയപ്പോൾ കമകളെപ്പറ്റിയുള്ള പശ്യ സകല്പങ്ങളെല്ലാം പോയിക്കൊണ്ടു.

എറ്റവും ചുരുങ്ഗിയ വാക്കുകളിൽ തനിക്കു പറയാനുള്ളതു പറയുകയാണ് മിനിക്കമെയിൽ. അതുകൊണ്ടുതന്നെ മിനിക്കമെകൾ പലപ്പോഴും കവി തയ്ക്കു തുല്യമാകുന്നു. ആവശ്യമില്ലാത്ത ഒരു വാക്കുപോലും വയ്ക്കുന്നതു കുറിപ്പോലും വളരെ പ്രധാനമായിത്തീരുന്നു. വാക്കുകളുടെ ധനിയിലാണ് കമകളുടെ മിശ്രം.

സുകേത്രുവിൻ്റെ മിനിക്കമെകളിൽ നർമ്മരസം മുറ്റിനിൽക്കുന്നു. ഹാസ്യത്തിലുടെ സാമൂഹ്യവിമർശനം മലയാളിക്ക് പണ്ണേ പരിചിതമാണെല്ലാ. ചാക്കാ മാരുടെ സാമൂഹ്യവിമർശനം ഒരു കാലത്ത് നാടുവാഴികളെപ്പോലും പിടി ചുകുലുക്കിയിരുന്നു. കുഞ്ചൻ നന്ദ്യാരുടെ തുള്ളലുകളിലും ഹാസ്യം പറ മപ്പധാനമാണ്. സുകേത്രുവിൻ്റെ കമയിലെ ഹാസ്യം ചിരിപ്പിക്കുകമാത്രമല്ല ചിലപ്പോൾ ഒന്നു തെളിക്കുകയും ചെയ്യും. ‘സുജാത’ എന്ന കമയിൽ സ്കാനിങ്ങിൽ കൂട്ടി പെണ്ണാണെന്നാറിണ്ടപ്പോൾ ‘മകം പിറന്ന മക’യാവ സാമെന്ന് ദിവതികൾക്കു മോഹം. കൃത്യസമയത്ത് ഓപ്പറേഷൻസിലുടെ പുറി തത്തട്ടുത്തത് മകം പിറന്ന ചാപിള്ളയായിപ്പോയി. ‘ഗുരുപുജ’യിൽ കൂസ്തി ലിരുന്നു ബിഡി വലിച്ച കുട്ടിയെ അഭ്യൂപകൻ പുറത്താക്കുന്നു. കൂട്ടി അപ്പരെനക്കുടിവരുന്നു. അപ്പൻ ഗുരുവിനെ വരിക്കാൻ പറഞ്ഞപ്പോൾ കാലു തൊടുവാൻ കുന്നിണ്ടു, എന്നിട്ട് ബിഡി ഗുരുനാമരൻ കാലിൽ കുത്തി കെടുത്തി. “ശവം രണ്ടുതരമുണ്ട്. ജീവിച്ചിരിക്കുന്നതും ചത്തതും. ഒരു കണക്കിന് രണ്ടും ഒന്നുതന്നെ, വെച്ചിരുന്നാൽ നാറും” - ഈതാരു മിനി കമയാണ്. നാലു കൊച്ചു വാക്കുങ്ങൾ - പക്ഷേ നാലു പേജുകളിയാലും ഉണ്ടാക്കാത്ത ഫലമാണ് അതുണ്ടാക്കുന്നത്.

ഈഞ്ഞൻ നർമ്മവും ധനിയായ മുറ്റിയ കൊച്ചുവാക്കുങ്ങളിലുടെയുള്ള സാമൂഹ്യ വിമർശനമാണ് സുകേത്രുവിന്റെത്. ചിരിക്കാനും ചിന്തിക്കാനും വകയുള്ളത്.

സി.എ. വാരിയർ

സമൃദ്ധിമാധ്യര്യം

എരുള് വഴിയവലങ്ങൾ
എസ്.കെ.പൊറുക്കാട്
പുർണ പബ്ലിക്കേഷൻസ്, കോഴിക്കോട്

ജീവിതം അനിശ്ചിതമായ ഒരു യാത്രയാണ്. ആ യാത്രയിൽ പല ഇടത്താ വളങ്ങളിലും നമുക്ക് തണ്ണേണ്ണിവരും. അത്തരം ഇടത്താവളങ്ങളിൽ ചിലത് നമ്മുടെ ജീവിതത്തിന്റെ ഗതിമാറ്റാൻ തന്നെ പ്രേരകമായെന്നുവരും. ചില വ്യക്തിബന്ധങ്ങൾ നമ്മുടെ സകാരുതയിൽ ആഴന്നിറങ്ങുന്ന അനുഭൂതി പകരുന്നതായും വരാം. ഇതെല്ലാം വിവേചിച്ചറയാനും, ഒരോർമ്മക്കുറി പ്ലീനി നിലയിൽ രേഖപ്പെടുത്താനും എല്ലാവർക്കും കഴിഞ്ഞനു വരിപ്പ്. ആമുലപ്രതിഭനായ ഒരാർക്ക് ഇടവുംജാളായ അനുഭവങ്ങളെ, അമുല്യ മായ അനുഭൂതിയാക്കി മാറ്റാൻ കഴിയും. ഇത്തരമൊരു തോന്നലാണ് എസ്.കെ.പൊറുക്കാടിന്റെ “വഴിയവലങ്ങൾ” എന്ന സമൃദ്ധിചീതങ്ങൾ മനസ്സിലുണ്ടാക്കിയത്.

പതിനൊല്ല് ശീർഷകങ്ങളിൽ രേഖപ്പെടുത്തുന്ന ഈ സമൃദ്ധിചീതങ്ങൾക്ക് പരസ്പരബന്ധമെന്നുമില്ല. ഓരോ സംഘർഷത്തിൽ, വ്യത്യസ്ത സാഹചര്യത്തിൽ എഴുതപ്പെട്ടതാകകൊണ്ടാകാം എല്ലാം ഒറപ്പെട്ട ചീതങ്ങളായി മാറിയത്. എസ്.കെ. എന്ന വലിയ എഴുത്തുകാരൻ്റെ സകാരുജിവിത തതിന്റെ ഒരു ചെറിയഭാഗം മാത്രമേ ഈ സ്ഥാനകളിൽ അനാവരണം ചെയ്യുന്നുള്ളൂ.

ശ്രീ. എസ്.കെ.യുടെ ബോംബെ യാത്രയും, അവിടെ നേരിട്ടേണിവന പ്രതിസന്ധികളും, വായിച്ചുപോകുമ്പോൾ ഒരു അപസർപ്പകകമ്യാലിയുടെ കടനുപോകുമ്പോഴുണ്ടാകുന്ന വ്യത്യത നമുക്കെന്നുഭവപ്പെടും. സ്വത്തല്ലിഡമായ കമ്പനശൈലിയും, സുക്ഷമമായ ചലനങ്കൂട്ടി രേഖപ്പെടുത്തുവാനുള്ള സഹ്യം ദയത്തവും അത്തരം സമൃദ്ധി ചീതങ്ങൾക്ക് ചാരുതയണ്ണയ്ക്കുന്നു.

ഇടപുള്ളി രാജവൻപിള്ളയുടെ പിതാവിനെക്കുറിച്ചുള്ള ഓർമ്മകളും, നെഹ്രൂവുമായുള്ള കൂടിക്കാഴ്ചയുടെ വിവരങ്ങളും, അതുകൂടി വ്യക്തിക നവംബർ-ഒന്നുവരി

ളുടെ ജീവിതസ്തതയെ, സരസമായി ആവിഷ്കരിക്കുന്നു. നീലഗിരിയിലേ തക്കുള്ള ഉല്ലാസധാരണയും, ശബ്ദത്രിമലയിലേയ്ക്ക് പ്രതവിശുദ്ധി കുടാതെ നടത്തിയ തീർത്ഥാടനവും, എസ്. കെ.യിരെ സഞ്ചാരസാഹിത്യകാരന്റെ ആറ്റോടകരമായ സാനിഡ്യം നമ്മുൾപ്പെടുത്തുന്നു.

വ്യക്തിബന്ധങ്ങളെ വിവരിക്കുന്ന ചില ഓർമ്മകളും ഈ കുടൽത്തിലുണ്ട്. കവികളായ വി.വി.കെ, ചങ്ങമ്പുഴ എന്നിവരെക്കുറിച്ചുള്ള ഓർമ്മകൾ, ആ പ്രതിക്രിക്കു മുന്നിൽ അർപ്പിക്കുന്ന ശ്രദ്ധാംശങ്ങളിയാണ്. നമ്മുടെ രാഷ്ട്രീയ ജീവിതത്തിൽ, ആദർശവീപ്തിയുടെ പര്യായമായി അറിയപ്പെട്ട ശ്രീ. മത്തായി മാഞ്ചൗരാൻ ഒളിവുകാലജീവിതാനുഭവങ്ങളും, പലപ്പോഴും അദ്ദേഹം പ്രകടപ്പെട്ടിരുന്ന പ്രത്യുല്പന്നമതിതവും, വിവരിക്കുന്നോൾ, എസ്. കെ. തനിലുള്ള രാഷ്ട്രീയ വ്യക്തിത്രത്തെയും അനാവരണം ചെയ്യുന്നുണ്ട്.

‘രുറുപ്പികയുടെ കട’ എന്ന അനുഭവക്കുറിപ്പിൽ വിവരിക്കുന്ന നാരായ ണാമേന്നാൻ നമ്മുടെ സ്മൃതിപമത്തിൽനിന്നു മായുകയില്ല. ഒരു ലക്ഷ്യ വുമില്ലാതെ ഇങ്ങനീതിരിച്ച് അയാൾ, ഇപ്പോഴും, നമ്മുൾപ്പെടുത്തുന്ന ഒരു ദുഃഖപ്പനമായി അവശേഷിക്കുന്നു.

‘കൊലകയൻ’ എന്ന അനുഭവക്കുറിപ്പിലെ സാക്ഷ്യം ഒരു വ്യത്യസ്ത കമാ പാത്രമാണ്. വധിക്കഷയ്ക്ക് വിധിക്രമപ്പെട്ടവരെ എങ്ങനെയാണ് ലോക ത്തിന്റെ വിവിധഭാഗങ്ങളിൽ ശിക്ഷയ്ക്ക് വിധേയമാക്കുക, അതിന്റെ റീതി ഭേദങ്ങൾ, ഉപയോഗിക്കുന്ന ഉപകരണങ്ങൾ എന്നിവയുടെ സുക്ഷ്മാംശം വിവരിക്കുന്നത് വായിക്കുന്നോൾ, ‘വിശദരംഗം’ നടത്തിയ ഒരു സുക്ഷ്മ ശാഹിത്യുടെ ധാരണാശേഷി നമ്മുൾപ്പെടുത്തുന്നതും.

ഈ സ്മൃതിചിത്രങ്ങളെയല്ലാം ധന്യമാക്കുന്നത് അവയിൽ സർവ്വത്ര നിശ ലിക്കുന്ന പൊറുക്കാടൻ ടച്ചാൻ. അത് വായന രൂപീർവ്വാനുഭവമാക്കുന്നു.

രാധാകൃഷ്ണൻ കാക്കളേരി

നൂറാണ്ടിന്റെ ഒഴിവുകൾ

അനീവ് സമൂഹത്തിന്റെ പൊതുസ്വത്താണ്. അതിനെ നിഗൃഹമാക്കുന്നത് തെറ്റാണ്. ആയുർവൈദത്തെ രക്ഷിക്കാനുള്ള മാർഗ്ഗം അനീവിന്റെ സമൂഹവത്കരണമാണെന്ന് വെവ്വേദ രതനം പി.എസ്. വാതിയർ തിരിച്ചറിഞ്ഞു. അദ്ദേഹം അനീവിനെ സുതാര്യമാക്കുകയും പ്രാചീന അംഗങ്ങളെ വരെത്തു സർവ്വീകരിക്കുമായി തുറന്നുകൊടുക്കുകയും ചെയ്തു.

ആര്യവൈദ്യശാലയുടെ ചില പ്രസിദ്ധീകരണങ്ങൾ

KOTTAKKAL AYURVEDA SERIES

- **പാദമുട്ടേകൾ**
പി.കെ.വാതിയർ
- **ആയുർവൈദചരിത്രം** (പാഠകരിച്ച മുന്നാഫതിപ്പ്)
എൻ.വി.കെ. വാതിയർ
- **കമകളി:** കളിയും അരങ്ങും
കോട്ടയ്ക്കൽ കൂഷ്ണാകൂട്ടിനായൾ
- **LECTURES ON AYURVEDA**
Collection of articles on ayurveda
by renowned scholars
- **TRIDOSHA THEORY**
(revised and enlarged)
V.V.Subrahmanya Sastri
- **IMPOTENCY**
K.Sreekumar
- **INDIAN HEALTHCARE TRADITION - A CONTEMPORARY VIEW**
Featuring the presentations at the
Centenary Seminar
- **A LIFE OF HEALING**
Gita Krishnankutty
A biography of Vaidyaratnam P.S.Varier
(by Viking Penguin Books)
- **THE REDISCOVERY OF AYURVEDA**
M.R.Raghava Varier
The Story of Arya Vaidya Sala, Kottakkal
(by Viking Penguin Books)
- **RAKTAPITTA AND ITS TREATMENTS**
M.Abilash

POPULAR AYURVEDA SERIES

- ആര്യവൈദ്യശാലയുടെ ലഭിതമായി
പ്രതിപാദിക്കുന്ന ലഭ്യഗ്രന്ഥങ്ങൾ:
- ജീവിതചര്യ
- ഹൃദാഗം
- പ്രമേഹം
- രക്തസ്ഥാദ്ധ്യം
- അർഡാൾ
- ആർത്തവും
അനുബന്ധപ്രശ്നങ്ങളും
- ഗർഭിണിചര്യയും
പ്രസവശൈലീചര്യയും
- ശിശുപരിപാലനം
- ബാലരോഗങ്ങൾ
- നട്ടവേദന
- കേരളീയ ചികിത്സകളും
പാശകർമ്മവും
- അർബ്ബം
- സന്ധിവാതം

കൂടാതെ ആര്യവൈദ്യൻ ലൈറ്റേമാസികവും മറ്റേനേക്കും പ്രസിദ്ധീകരണങ്ങളും

Tel: (0483) 2742216 (16 lines), Fax: (0483) 274257/2742210

E-mail :koz_kottakkal@sancharnet.in, avsho@sancharnet.in, Visit us at www.aryavaidyasala.com